

HEJDÁNEK

Dopisy přáteli

• OIKOYMENH •

OIKOYMENH
Edice OIKÚMENÉ

1971

Institut pro středoevropskou kulturu a politiku
Valdštejnské nám. č. 7
110 00 PRAHA 1

© OIKOYMENH, 1993
ISBN 80-85241-10-2

LADISLAV HEJDÁNEK

Dopisy přáteli

PRAHA
1993

*Věnuji tuto knížku paní Aničce Marvanové,
která před mnoha lety přepisovala snad
všechny Dopisy přáteli, aby je v kopiích předala
k dalšímu přepisování. Všem pak, kteří se
na tom – a ne bez rizika – podíleli, bych chtěl
vyslovit svůj dík, neboť bez nich by tehdy mé
dopisy nemohly najít tolik čtenářů – a ani já
bych v nich byl asi nepokračoval ještě
v prvních měsících roku 1980.*

L. H.

Milý čtenáři!

Mám Tě uvést do sbírky jedenadvaceti dopisů Ladislava Hejdánka. Především si laskavě uvědom, že vydat je beze změny po více než patnácti letech může jen riskér. A to je slovo, které přítel autora, Milan Jelínek, jako češtinář neschvaluje, ač by nejspíš schválil můj názor, že zveřejnit bez autocenzury dopisy z období mezi 10. únorem a 1. zářím 1977 může dnes jenom hazardér. Nebo prostokřesťan, dodávám já.

Ludvík Vačulík vydal knihu takřka deníkových záznamů, které postupně mezi 22. lednem 1979 a 2. únorem 1980 ukládal na tajném místě. Ale než se jimi vydal do rukou přátel a nepřátel, mohl bez omezení škrtat. A pak znovu a ještě obezřetněji škrtal, než je vypustil na knižní oběžnou dráhu.

To právě Hejdánek nemohl. Jeho dopisy se totiž hned rozebíhaly obětavým opisováním po celé zemi, četly se a diskutovalo se o nich, vysílali je z přátelských stanic, vycházely tu a tam ve sbornících a exilových časopisech. Jejich forma i rozsah byly pro to případné. Italští přátelé si je brzy v překladu vydali. Jednotlivě byly dopisy překládány do angličtiny, němčiny, francouzštiny a, nemýlím-li se, i do polštiny a ruštiny. Autor by dnes snad ani škrtat nemohl! Ale mohl říci: „Nevydám!“ Nebo tedy „jít s kůží na trh“ či, jak jsme říkali při procesech, „vyběhnout na palouček“.

A to se právě děje! Dopisy autenticky zachycují atmosféru prvních osmi měsíců tehdy mladé Charty (Chartičky), tj. též dobové naděje, perspektivy, prognózy a iluze. Nejspíš budeš na několika místech prskat. Ocení to však budoucí historik, bude-li chtít vědět, co si od formulace, podpisování, zveřejnění a ohlasů Charty slibovali ti, kteří „u toho“ byli od samého početí. Ať již jako otcové (Chartička měla otců hned několik!), pěstounky, kmotry či o málo později strážci, mluvčí a apologeti. Historik tuto knížku ocení jako dokument; ovšem hloubkový historik, který se nespokojí tím, co se psalo v novinách, časopisech a knihách ani „fakty“, jak si v tom libovala historiografie minulého století, v protokolech a rozsudcích soudů, v příkazech k zadržení či opakovanému zadržení, v instrukcích k perzekuci rodinných příslušníků, v interních sděleních Bezpečnosti. Hejdánkovo

dopisy budou spolehlivějším pramenem pro porozumění vnitřní stránce celé věci než později sepisované paměti nebo pečlivě subjektivizované a hlavní problémy charty konspirativně zakrývající Vaculíkovy fejetony a snové záznamy.

Ale proč tyto dopisy číst už dnes? Co nám řeknou v těchto měsících a letech, v situaci, kdy Charta po osmé hodině večerní dne 3. listopadu 1992 již „skončila?“ Myslím teď Tebe, čtenáři, který nejsi pamětníkem, pro kterého nebyly dopisy krátce po svém napsání povzbuzením a úkolem je ještě večer překlepnout a vzít s sebou do skladu nebo do kotelny a dát je přátelům. Myslím, že těch důvodů ke čtení je několik.

Kouzlo Hejdánkových dopisů je totiž v tom, že je psal člověk, který měl promyšlené a vyhraněné pojetí toho, čím chtěl Chartu mít a jaký význam by se měl formulacím prvního dokumentu přikládat. Psal je člověk, který nevěděl, co všechno z toho „pojde“. Výzvou zůstává od počátku patrná uvědomělá intence k ideové a politické pluralitě, tolerance k pestrosti filosofického zázemí i mnohoznačnosti motivace signatářů při neustávající kritické reflexi a hluboké zakotvenosti ve víře, že pravda je jediná, že ji nemáme ve své dispozici, že o ni musíme spolu zápasit, ale že ona vítězí. Ve víře ve spravedlnost, která pozvedá společnost a není tedy jejím produktem. V přesvědčení, že lidská, ale ani občanská práva nestanoví a neuděluje ani stát ani společnost ani jiná instituce, ač jsou ovšem všechny zavázány k tomu je respektovat, dodržovat a chránit. A lidská práva nejsou dílem přírody a člověk se do nich nerodí, že nejsou v krvi ani v půdě. Už to je slovo do pranice v naší pomalu postmoderní a poevropské době!

Druhá věc se týká problému intelektuála a veřejné odpovědnosti. Hejdánek chtěl dát dopisům informativní, interpretační a až instrukativní charakter. Byl to hned zkraje problém, jak mladým lidem rozmluvit, aby Chartu nepodpisovali, aby mohli dále či vůbec studovat. Jan Patočka jako odpovědný pedagog studenty prostě odmítal a připomínal akademika Sacharova, který pod své protestní dopisy mladé adepty vědy nepřipustil. „Až bude mít váš podpis váhu proslulého fyzika, pak přijďte a protestujte si!“ Pavel Kohout v té době řekl dvěma mladým kaplanům ze Slovenska, že mají kázat Slovo Boží a řádně vysluhovat svátosti (jak si dobře pamatoval ze svého konfirmačního cvičení) a ne podpisovat petice za lidská práva, tj. za to, aby tak mohli činit i jiní a jinde než jen v jejich farnosti. Hejdánek tuto

problematiku vtělil do úvodního dopisu a kdoví, zda ten mladý přítel nebyl tehdy ještě docela reálný než se stal literární postavou!

Během dopisy zachyceného období se situace změnila a „mladý přítel“ po vyptávání a námitkách leccos pochopil a Chartu podepsal; ne snad jen proto, aby si Hejdánek ulehčil břemeno psaní dopisů a mohl se intenzivně věnovat – po brněnském vzoru – bytovým seminářům, ale také proto, že adeptů na podpis ubylo po zběsilé kampani Bezpečnosti, která do věci zatáhla nemilosrdně jak sdělovací prostředky, tak vedení církví, organizací umělců a vědců, nutila školy i odbory, dokonce někde i podniky přímo – to vše pod vedením příslušného oddělení ÚV KSČ. To, že se vedení vlastní Hejdánkovi církve a evangelické fakulty bezectně nátlaku poddalo a našlo si k zapření bratří i pravdy biblická slova, Hejdánek nesmlčel, ač byl velmi ohleduplný a uvážlivý ve formulacích – v křesťanském vědomí, že není „lepší otců svých“, jak řekl starozákonní prorok Eliáš.

Nebo se objevil problém emigrace. Po nabídce Bruno Kreiského došlo k odchodu signatáře Charty Zdenka Mlynáře do Vídně. Hejdánek reagoval nejen na událost samu, ale též na psychózu proti Mlynářovi. Hejdánkova reakce je opatrná, není moralistní a emigraci neodmítá jinak než zásadně a subjektivně. Správně však odhadl, že odchodem ztratí Mlynář kontakt s domácím prostředím, jak se ukázalo pak po jeho návratu z Vídně koncem roku 1989 a tím politickou šanci.

Václav Havel se na závěr svého prvního věznění vzdal úlohy mluvčího Charty. Vyvolalo to nejen vítězoslavnou kampaň v novinách, ale otrásl to mnoha signatáři docela jinak a daleko hlouběji než březnová smrt Jana Patočky, která spíše upevnila kolena a páteře. Hejdánek vzal prozíravě Havla pod ochranu proti „fundamentalistům“, kteří Havlův krok interpretovali jako zradu a chtěli stvořit pevně stmelenu sektu nebo proorganizovanou opoziční skupinu. Hejdánek ve svém dopisu čelí protihavlovské kampani „uvnitř Charty“, která však brzy pohana díky Havlově uvážlivosti, statečnosti a díky jeho ženě. A postojí lidí podobných Hejdánkovi.

Aktuálnost dopisů je i v tom, že je svědectvím o autorovi samém. Autor hraje a bude hrát svou nezastupitelnou úlohu v rozvíjející se diskusi filosofické a politické, jakým směrem se má dále napřít úsilí o transformaci společnosti a jejího myšlení a jednání. Jak se Hejdánek dostal do této role, proč byl po dvakrát mluvčím Charty, naznačují

jeho dopisy samy. Ale přece jen je podivuhodné, že jde původně o filosofa, který z původního zájmu přírodovědeckého, matematického a logického (logistického) přešel na „čistou“ filosofii, aby se zabýval ontologickými problémy, metafyzickými (jak se dříve říkalo) předpoklady pravdy (a pravdivého poznání).

Ladislav Hejdánek se narodil 10. května 1927. Velký vliv četby Emanuela Rádl a již za války a pak spisů T. G. Masaryka způsobil nejen jeho orientaci při studiu, ale též to, že se brzy po válce, v roce 1945 připojil ke studentskému křesťanskému hnutí. To založil filosof Emanuel Rádl a theolog J. L. Hromádka již ve dvacátých letech a které svou práci opět pod jménem Akademická YMCA obnovilo po válce.

V Akademické Ymce však, po smrti Emanuela Rádl v roce 1942 a po velkých obětech na životech členů tohoto hnutí za války, byl filosofický vliv po válce oslaben. Zesílil vliv protestantských theologů, třebaže Hromádka zůstával vzhledem k situaci a prosbě prezidenta Beneše v USA (do roku 1947). Byli to však theologové, zvláště novozákonník J. B. Souček, kteří byli připraveni vést s mladým, neskladným myslitelem dialog. Působili tu ovšem i Jan Patočka, brněnská filosofka Božena Komárková, František Laichter (známý nakladatel). Hnutí mělo vliv na Hejdánka a Hejdánek měl vliv na hnutí, zvláště na jeho pražské sdružení, jehož byl v letech 1949 a 1950 předsedou.

Mezi Hejdánkovy přátele patřili i nadále studenti protestantské theologie a v pokročilých padesátých letech mladí duchovní, především českobratrské církve evangelické. Narazíš na jméno J. S. Trojana, Hejdánkova spolužáka již z gymnázia a pak věrného souputníka. Ten je dnes děkanem evangelické theologické fakulty Karlovy univerzity, na níž je dnes Hejdánek docentem pro filosofii. (A zároveň je profesorem na fakultě filosofické.)

Tito přátelé byli z větší části žáci a interpreti J. L. Hromádky, ač tu nechyběli i jeho principiální odpůrci a kritici. Ti vytvořili studijní a pracovní skupinu „nové orientace“ koncem padesátých let. V duchu J. B. Součka šlo o pronikavou interpretaci evangelia a jeho přetlumočení modernímu člověku a v duchu J. L. Hromádky i o odpovědnost za veřejné věci, za celek života, bez falešné „náboženské“ dichotomie. V této orientaci pomohlo i dílo koncem války popraveného německého theologa Dietricha Bonhöffera a v roce 1955 zesnulého francouzského jezuita Teilharda de Chardin. To už v době, kdy byla

Akademická YMCA rozpuštěna a Hejdánek s přáteli budoval nová a nová ekumenická pracovní a studijní společenství, zvláště ekumenický seminář V Jirchářích v Husově bohosloveckém semináři pod záštitou J. L. Hromádky a J. B. Součka.

Všechny tyto vlivy a zkušenosti přispěly k hlubokému přesvědčení, poznamenanému masarykovským motivem, „že veřejný život je jen skrovnější částí života duchovního“ k tomu, že Hejdánek svou filosofickou práci nikdy nepodřazoval své veřejné odpovědnosti, ale také ji nikdy ze svého filosofického úkolu a ze svého křesťanského angažmá nevyřazoval, a to ani v době, kdy něco takového nebylo žádoucí ani v samotné církvi, jejíž někteří představitelé rezignovali na vlastní poslání a spokojili se se statutem domestikované zvěřiny.

Zvláštní je dopis o komunistech, že? Již na filosofické fakultě, ve vojenské službě ale zvláště při svém působení ve Zdravotním ústavě se Hejdánek setkal nejen se stalinisty a s lidmi, kteří byli „ve straně“ z oportunistu a soukromě byli „tajní antikomunisté“, ale tu a tam i s lidmi, kteří se dovedli angažovat pro spravedlivou věc a měli přítom pro komunismus naději.

Skutečnost, že nebyl nikdy jalový antikomunista ho spojovalo s prostředím redakce Tváře, nejpozoruhodnějšího literárního a filosofického časopisu šedesátých let. Mladí literáti (ač ne již nejmladší) a teoretici měli odpor nejen ke stalinismu všeho druhu ale i k revizionismu a k reformním komunistům. I kritika, odpor, opozice mohou uváznout na mělčině parazitování na vládnoucí moci či myšlence. Prostředí Tváře, diskuse, polemiky, redakční rozhodování – měl zde nezastupitelné místo Václav Havel – pomohlo Hejdánkovi si ujasnit, že celý nový myšlenkový proud se nesmí vyčerpat kritikou, odmítáním, opozicí či bojem „anti“, ale musí vytvářet pozitivní hodnoty. Proto pak tak dlouho odmítali pojem disidentství, který slovníkářsky předpokládá, že jde o lidi, kteří s někým „seděli“ (a v jedněch lavicích) a teprve pak si „odsedli“ či byli „rozsazeni“. Tvářovcům šlo o to si ani nikam nepřisedat, ani nebýt (pouhou) opozicí, ale být pozicí.

To pomáhalo Hejdánkovi se odlišit od některých Hromádkových žáků, ano i J. L. Hromádky samotného (zemřel koncem roku 1969), aby si všichni společně uvědomovali, že křesťané nejsou jen „pro“ nebo jen „proti“ stávající moci a její ideologii, ale že smějí přinášet radostnou zvěst, že poznání pravdy vysvobozuje ze vší setrvačnosti a danosti, pokleslosti a kulturní či morální devastace.

Buď tak hodný a měj to na paměti, až budeš číst Dopisy příteli. Nevkládej do nich příliš brzy pozdější zkušenosti z různých peripetií chartovního úsilí. Hejdánek, nevěda co činí, zachytil svými dopisy myšlenky, problémy a úkoly prepubertálního období naší Chartičky.

Netušil, že po letech bude Charta posuzována jako hnutí či součást evropského hnutí, že vznikne solidární pevné společenství, že se tím nazve i nadace a že to bude pojem pro světové veřejné mínění.

Od počátku však – přes svou vyhraněnost a odlišnost od mnoha přátel – patřil do nejužšího kruhu „otců“ a měl velký vliv na „havlíčkovský“ legální (až legalistický) rys počáteční Charty 77 a jejího prvního dokumentu.

Václav Havel vzpomíná, jak s přáteli přišli za Hejdánkem v roce 1976 a ten je upozornil na nedávno publikované Pakty o lidských a občanských právech. To, že jim předčítal z Havlíčka o zákonném odporu a povinnosti občana dovolávat se na psané zákony a tak vychovávat sebe k občanství a úředníky k demokracii, Havel buď zapomněl, nebo považoval za Hejdánkův kazatelský úvod.

Byl bych rád, kdybys četl Dopisy příteli s potěšením, jako dopisy pro sebe a představoval si, jaké povzbuzení a inspiraci jsme z toho čerpali před více než patnácti lety. A přemýšlel o tom, co zůstává živou myšlenkovou výzvou a co už odvály vichry a odplavily oblevy uplynulých patnácti let.

S přáním pěkného počtení,

Praha, 8. listopadu 1992

Tvůj Jan Šimsa

Vážený a milý příteli,

velmi dobře rozumím Tvým rozpakům, vyvolaným tím, že jsem odmítl přijmout a předat Tvůj podpis, právě tak jako dobře rozumím Tvému hněvu nad způsobem, jakým se pokoušejí noviny, rozhlas a televize – a dokonce i někteří političtí představitelé – zvířit kolem celé věci co nejvíc bahna a špíny. Ale uvaž sám, jaký by Tvá aktivní účast měla smysl: byl bys především okamžitě vyloučen ze školy, na niž ses po tříletém čekání konečně dostal. Ale vždyť společnost potřebuje vzdělané, poučené a zkušené odborníky – a ne lidi, kteří se sice jednou zachovali statečně, ale jinak nic už nedovedou. Selhání nespočívá v tom, že nepřipojíš svůj podpis k tomu, co považuješ za pravdu; já jsem nakloněn nepovažovat za selhání opatrnost ani u dospělých. Selhání začíná teprve tam, kde se podepíšeš pod lež, anebo – což je v podstatě totéž – když si začneš pro své rozhodnutí vymýšlet jiné, lepší důvody než ty, které byly skutečně Tvými důvody, a když začneš zlehčovat rozhodnutí jiných lidí, kteří volili raději riziko okamžitého konfliktu. Ostatně není všem dnům konec; budeš mít ještě řadu týdnů a měsíců možnost vzít na sebe takové riziko také. Ale navrhuji odklad; a do té doby bychom se mohli pokusit vyjasnit si některé závažné otázky obecnějšího rázu.

Vyjděme třeba od Tvé jen tak mimochodem napsané větičky: „Nerozumím sice dost dobře, proč k takovému protestu dochází až teď...“ Všechno totiž má svůj čas, svůj „kairos“, lhůtu, termín; není ovšem snadné takový čas rozeznat. Někdy se to podaří, jindy nikoliv. Tentokrát se to, myslím, podařilo; chtěl bych vyložit důvody, které mne k takovému hodnocení vedou. Velkou důležitost pro nás pro všechny měly soudní procesy se skupinami Plastic People of the Universe a DG 307 (a předchozí procesy v Plzni). Na nich se totiž ukázalo něco nového: po prvé od r. 1969 se na domácí půdě vytvořil okruh rezistujících a protestujících lidí, ochotných společně vyjádřit solidaritu se souzenými (v roce 1971–72 protestovaly jen skupiny nebo jednotlivci v zahraničí); spolu s protesty mezinárodními se těmito lidem podařilo dosáhnout po prvé také reálných výsledků: snížení trestů z Plzně při odvolacím řízení, změnu textu obžaloby v Praze, snížení počtu souzených (alespoň pro první řízení), nižších

výměrů v Praze pro hlavní osoby ve srovnání s Plzní, kde byli souzeni pouze organizátoři apod. Tak se ukázalo, že po dlouhé době politická situace zase poněkud zplastičtěla. Na druhé straně to ovšem nutně muselo vrhnout nové světlo na Helsinky a na nadcházející setkání v Bělehradě.

Když byl publikován text helsinských dohod, vyvolalo to určité naděje; ty však brzy opadly, když se ukázalo, že to pro vnitřní život v zemi nic nepřineslo. Hlavní váha dohod se měla uplatnit zřejmě v mezinárodních vztazích. A tady měly dohody jeden hlavní, ne-li jediný smysl: potvrzení statu quo, uznání hranic oblastí vlivu a zájmů. Ale v roce 1975 došlo k nenápadnému, ale o to důležitějšímu aktu ratifikace dvou významných mezinárodních paktů Federálním shromážděním a prezidentem. Pakty vstoupily v platnost koncem března, ale ve Sbírce zákonů byly publikovány až v polovině října minulého roku, obojí ve vší tichosti. Nicméně už tím byl stanoven první úkol: všichni občané se to musí dozvědět, všichni si musí uvědomit, co znamená ratifikace těchto paktů, podepsaných Československem už v roce 1968, totiž že se tím stávají součástí našeho právního řádu, že to teď jsou naše zákony, jimiž bude v budoucnosti nutno interpretovat všechny zákony dosavadní, a pokud některé starší formulace budou s novým zákonem v rozporu, že budou muset být zrušeny nebo opraveny. Bylo zapotřebí podniknout něco, co by vzbudilo všeobecný zájem co největšího počtu občanů o oba mezinárodní pakty, o Všeobecnou deklaraci, o lidská práva a občanské svobody vůbec a zejména o to, že je nyní otevřena zákonná cesta občanské iniciativě, kterou by mohl být čin Federálního shromáždění a presidenta republiky prakticky podepřen a která by pomáhala v drobném každodenním občanském životě uvádět oba pakty v život.

Zároveň si však každý občan, který se o ratifikaci dověděl a který si dnes už proslulou vyhláškou č. 120 ze Sbírky zákonů, částky 23, z 13. října 1976 prostudoval (pokud oba pakty neznal už z dřívějšíka), musel položit ještě další otázku: jak je možné, že se součástí našeho právního řádu stávají takové nové zákony, které jsou ve flagrantním rozporu s praxí našich státních, tj. policejních, soudních a i jiných úředních orgánů? Na takovou otázku byly dvě možné odpovědi: buď to je začátek zápasu o novou politiku – anebo je to jen další zastírací manévr a potěmkináda před bělehradskou schůzkou. Rozhodnout se, z které odpovědi by měli občané napříště vycházet, bylo vlastně velmi

nesnadné, i když obecná nálada většiny občanů byla nakloněna druhému výkladu. A tak bylo zapotřebí ještě z těchto dalších důvodů podniknout něco v naprostém souladu s oběma pakty a v jejich nejvlastnějším smyslu, aby se ukázalo, jak se vlastně věci mají. Bylo zkrátka nezbytné se pokusit o jakousi sondu, která by na světle ukázala něco, co zatím zůstávalo skryto a o čem mohly panovat jen nezajištěné dohady – a to jak na straně těch, kteří v praktické uplatňování paktů doufali, tak na straně těch, kteří se něčeho takového mohli jenom obávat.

A ovšem byl tu také třetí důvod. Přibližuje se termín bělehradské schůzky, na níž se bude kontrolovat a hodnotit, jak jsou dodržovány a plněny úmluvy z Helsink. Kromě toho se náš stát ratifikací paktů zavázal předkládat zprávy o přijatých opatřeních a o pokroku dosaženém při dodržování práv, jež byla oběma pakty uznána. To znamená, že reprezentanti našeho státu budou referovat jak v Bělehradě, tak čas od času i generálnímu tajemníkovi OSN. Občanům ovšem nemůže být jedno, zda jejich zprávy budou pravdivé nebo nepravdivé. Zajisté stojí na prvním místě úkol, jak uplatnit pakty o občanských a politických právech a o hospodářských, sociálních a kulturních právech v našem státě, v naší společnosti. Ale světové veřejné mínění nesmíme podceňovat; naopak musíme učinit vše, aby mohlo snahy o uplatňování lidských práv i v naší zemi podpořit svými sympatiemi a svou pomocí. A skutečná, trvalá a opravdová podpora je ovšem možná jen tam, kde se všechno ukazuje ve své pravé podobě a v plném světle. Hlas světového veřejného mínění musí nutně zakolísat a zeslábnout, když se ukáže, že stál na nesprávných informacích a chybném hodnocení událostí nebo stavu věcí. Pravdy se však tradičně dovolávají většinou ti slabší; pravda v rukou násilníků a těch, kteří mají moc, brzo přestává být pravdou a mění se v polopravdy a lži. Protože zastánci lidských práv jsou u nás právě ti slabší, nesmějí nikdy vynechat žádnou příležitost, jak pravdivě osvětlovat skutečnost a jak šířit pravdu a pravdivé informace všemi prostředky a všemi cestami – tedy i přes kruhy zahraničních zastánců lidských práv a vůbec i prostřednictvím zahraničních sdělovacích prostředků, když domácí jsou jim (v rozporu s našimi zákony) upírány.

Nu a tak se zrodila myšlenka CHARTY 77, kterou od samého počátku podpořili svým podpisem lidé nejrůznějších názorů a přesvědčení, kteří však v jedné základní věci byli zjedno: totiž

v tom, že základní lidská práva musí být respektována také u nás, a v tom, že už musí být jednou skoncováno s libovůlí a svévolí, s nezákonnostmi a nespravedlnostmi, které se u nás znovu nebezpečně zahnízily. Proto se mohlo stát, že komunisté a marxisté vyslovili svou podporu zápasu o náboženskou svobodu – a naopak křesťané svou podporu diskriminovaným a veřejně uráženým komunistům a marxistům. Proto se mohlo také stát, že proti diskriminaci při přijímání dětí na střední a vysoké školy protestují také ti, jejichž synové a dcery studovat mohou nebo už vystudovali, nebo že proti tomu, že někteří lidé nesmějí pracovat ve svém oboru, protestují jiní, kteří ve svém oboru bez obtíží nadále pracují. To je pro demokraty samozřejmá věc: i když s někým nesouhlasím, respektuji a podporuji jeho právo vyjádřit a publikovat své názory (pokud ovšem nechce podkopat stejné právo těch druhých); i když mám na leccos odchylné nebo přímo opačné názory, jsem solidární se svým ideovým odpůrcem a protivníkem, jestliže je pomlouván, lživě osočován a difamován, zejména pak, když se nemůže sám bránit. CHARTA 77 proto není žádnou politickou platformou lidí stejného nebo blízkého politického zaměření, nýbrž výrazem jejich základní solidarity se zásadami nezadatelných práv, jež nesmějí být nikomu svévolně upírána; a také výrazem elementární občanské, politické slušnosti lidí, kteří si své místo ve společnosti nechtějí vyboxovat ranami pod pás, ale kteří nehodlají strpět bezprávné jednání a nezákonné postupy, ať už jsou namířeny proti nim samotným anebo proti kterémukoli jinému členu naší společnosti. Oficiálně šířené, údajně spontánní, ve skutečnosti však průhledným způsobem naorganizované „hlasy lidu“ velmi zřetelně vyjevují morální (či přesněji amorální) zásady tzv. kritiků Charty 77. V opakovaně vysílané relaci se statisíce rozhlasových posluchačů a televizních diváků mohly seznámit s rozhořčením, s nímž byl Hanzelkův podpis textu, který mj. upozorňoval na to, jak nesčetným mladým lidem je upíráno pro jejich názory nebo dokonce pro politické názory jejich rodičů právo na vzdělání, označen jako „drzost“ – vždyť prý jeho vlastní syn studovat mohl. Tak je naším rozhlasem a televizí šířena zásada: studují-li tvé vlastní děti, neohlížej se na to, že děti jiných studovat nesmějí. Této podivné „morálce“ naopak zřejmě naprosto vyhovuje univerzitní profesor-anatom, který se v akci odsuzování Charty 77 nestyděl poukazovat na to, že jemu není a nikdy nebyla upírána svoboda bádání ani cestování do zahra-

ničí, a který se tváří, jako by nevěděl o desetitisících jiných, kterým tato svoboda upírána je. Ale o takovéto „morálce“ si snad povíme ještě někdy jindy. Ono bude ostatně velmi poučné si blíže posvítit na detailní rysy celé té hysterické kampaně proti Chartě a „chartistům“. Dnes jsem chtěl jenom poukázat na hlavní motivy vystoupení signatářů Charty – ovšem jak já je vidím. Zatím buď pozdraven a povzbuzen k přemýšlení.

Praha, 10. 2. 1977

Tvůj Ladislav Hejdaček

Milý příteli,

vyslovuješ podivení nad tím, že mluvím o významu světového veřejného mínění (dokonce jen o relativním významu) a že se vůbec nezmiňuji o důležitosti postojů oficiálních představitelů jiných států v otázce zachovávání a respektování lidských práv. Zároveň se tážeš, zda důsledný tlak demokratických států na státy nedemokratické by nebyl tím nejúčinnějším prostředkem, jak zjednat závaznost příslušným článkům Všeobecné deklarace a obou paktů a (a eventuelně i dalších mezinárodních úmluv).

Musím přiznat, že chovám hlubokou nedůvěru ke všem pokusům o rozšíření a prohloubení lidské svobody prostě mocenskými opatřeními a mocenským tlakem. Povaha moci je vskutku podivná: lidskou společnost si bez ní nedovedeme představit, ale zároveň nemůžeme přehlédnout, jak má obrovskou vnitřní tendenci bez omezení narůstat, centralizovat se, vymknout se z podřízenosti člověku a společnosti a naopak si člověka a celou společnost zotročit, a to bez ohledu na to, jaké konkrétní postavení ten který člověk ve společnosti má. V moderních dějinách je to nejlépe vidět na vývoji státu, jehož mocenský i správní aparát ohromně zbytněl a jehož zásahy a opatření pronikají postupně do celé struktury individuálního i společenského života. A myšlenku lidských svobod a práv nelze oddělit od zápasu proti zhoubným účinkům emancipované státní moci, která se stala nebo stává hybridním prvkem moderní společnosti, hrozcím suverénně ovládnout a pohltit člověka ve všech dimenzích jeho existence: jako soukromého jedince, jako myslící a poznávající bytost, jako výrobce, jako člena rodiny, jako politický subjekt, jako zastávce určitého přesvědčení, jako věřícího, jako pracovní sílu atd. atd. Bylo by proto naivní se domnívat, že hlavní a rozhodující silou v zápasech o lidské a občanské svobody může být stát, ať už vlastní nebo cizí. Předností demokratických států není to, že jsou jako státy lepší než státy nedemokratické (osvícený absolutismus, kdyby bylo možno jeho osvícenost nějak zajistit a kontrolovat, by asi byl lepší než demokracie, která je nutně mnohem těžkopádnější), nýbrž spíše to, že mu jsou v zákonech uloženy meze, jež nesmí překračovat. A otázka lidských

a občanských práv a svobod je právě otázkou těchto mezí a otázkou jejich dodržování a respektování.

Každý stát, který by se stavěl do pozice garanta lidských a občanských svobod a práv, je už ipso facto znásilňuje. Stát totiž má a musí lidské svobody a práva uznávat a respektovat, ale nikdy je nezakládá, neustavuje a neudílí. Výkon základních práv a svobod je svrchovaným aktem jednotlivce nebo sdružených jednotlivců, k němuž není zapotřebí žádného zvláštního souhlasu či dovolení státních orgánů. Stát může ovšem fakticky takový výkon nezadatelného práva či svobody stíhat, ale činí tak neprávem a stává se v té míře, v jaké tak činí, státem dopouštějícím se bezpráví. Pokud k podobnému bezpráví ze strany státu dochází nikoliv pouze v nahodilých nebo mimořádných případech, ale je dokonce zaštitěno zvláštními zákony nebo se alespoň stalo běžnou praxí a zvyklostí, je stát na nejlepší cestě se stát bezprávným a zločinným státem. Tato okolnost však není a nemůže ani být jeho vnitřní záležitostí, protože se hrubě dotýká těch stránek osobního i veřejného života, které do žádné kompetence státu a jeho orgánů nespádají, protože jsou založeny v nezadatelných, nezczizitelných, nepotlačitelných, nesuspendovatelných lidských právech a svobodách. Stát, který jakýmkoliv svým opatřením porušuje tato práva a svobody, překračuje svou kompetenci, uplatňuje a prosazuje svou moc neoprávněně a nelegitimně ve sféře, kde nemá co pohledávat – a proto může být odhalován, kritizován a odsuzován kýmkoliv už jenom na základě elementární lidské solidarity, jež nemůže bez povšimnutí a bez poskytnutí pomoci přejít kolem žádného případu porušování a upírání práv a svobod člověka. Jsou-li proto v jednom státě porušována základní práva, pak mají všichni lidé na celém světě právo i povinnost proti tomu protestovat bez ohledu na hranice. Z toho zajisté vyplývá, že mají právo a povinnost vykonávat nezbytný vliv na své vlády, aby i v mezinárodních vztazích a jednáních dbaly toho, zda jejich partnery jsou státy, které lidská práva respektují, anebo naopak státy, které je porušují. Nicméně rozhodující je tu vždycky solidarita lidských bytostí mezi sebou; státní politika může být leda důsledkem. Nikdy však nejsou opatření státní politiky vůči jinému státu hlavním ani nejvhodnějším prostředkem tlaku, který by měl napomoci tomu, aby se i v tomto jiném státě prosadila lidská práva, a to ani v takových případech, kde by takový tlak byl

vyvozován státem, jemuž by se ve věci lidských a občanských práv nedalo nic vytýkat. Tím spíše je takový tlak problematický tam, kde ve státě kritizujícím stav v zahraničí je leccos také v nepořádku. Proto také platí zásada, že zápas proti porušování lidských a občanských práv musí být přednostně orientován dovnitř, tj. do nitra vlastního státu a vlastní společnosti, a teprve druhotně navenek, do zahraničí.

Státy (a jejich představitelé) mají tendenci klást zájem státní nad povinnost respektovat lidská práva a svobody a to často i přes hlavy občanů, nezřídka však i s jejich souhlasem. Tak mohlo v minulosti dojít k tomu, že v mnichovské dohodě byl obětován osud demokratického Československa domnělým zájmům demokratických velmocí (špatně pochopeným). Ve skutečnosti to však znamenalo postoupení určité mocenské sféry (vlastně celé střední Evropy) násilnickému režimu nacistického Německa, pošlapávajícímu lidská práva jak doma, tak zejména na ovládnutých cizích územích. Došlo k tomu tehdy nikoliv v rozporu, nýbrž naopak se souhlasem většinového veřejného mínění jak v Anglii, tak ve Francii; odpor vůči uzavřené dohodě byl v té době spíše výjimečný. Obvykle se zdůrazňuje mezinárodně politický aspekt celé věci; nicméně mnohem závažnější je tehdejší zrada lidských a občanských práv miliónů lidí, vystavených bez možnosti účinné obrany brutální moci a teroru. Tato zrada měla ovšem svůj počátek mnohem starší, mj. v nedostatečné podpoře španělských republikánů v občanské válce. A pokračovala i po porážce fašismu podporou fašistických režimů ve Španělsku a Portugalsku a dokonce asistencí při vzniku nové fašistické diktatury v Řecku (máme-li zůstat jen u několika evropských příkladů; vedle nich bychom mohli uvést ještě podporu obludných diktatur jako dnes již smetené jihovietnamské nebo dodnes trvající jihokorejské, právě tak jako řady diktatur latinskoamerických atd.) Podobné zkušenosti nás musí vést k opatrnosti v hodnocení oficiálních hlasů západních státníků na podporu zápasu za občanská práva v zemích mimo sféru politického vlivu Západu. Takové hlasy nám znějí právě tak falešně jako náruživé kritiky západních nešvarů z naší strany (tj. ze strany našich oficiálních představitelů, našich sdělovacích prostředků atd.). Nemůžeme mít pochopitelně žádné uspokojení v případě, že naší kritiky domácích poměrů je zneužíváno někým, kdo není vůbec na prvním místě veden zájmem o lidská práva a jejich porušování (čehož dokla-

dem je skutečnost, že se o uplatňování a naopak porušování lidských práv ve vlastní zemi nebo ve spřátelených zemích nestará). Kritika porušování lidských práv a svobod je věrohodná pouze za dvou předpokladů, totiž že je stejně ostře namířena na všechny strany a za druhé, že se přednostně zabývá domácími poměry, tj. že především zametá před vlastním prahem.

Jsou ovšem zvláštní, mimořádné situace, kdy kritika domácích poměrů a obhajování lidských práv a svobod ve vlastní zemi jsou krajně ztíženy nebo znemožněny účinnými mocenskými a jinými opatřeními. Pak je nutno každou pomoc ze zahraničí považovat za nanejvýš potřebnou a žádoucí, a to i takovou pomoc, která užívá prostředků mocenského, hospodářského, mezinárodně politického, propagandistického atd. charakteru, tj. takového charakteru, který je sám o sobě značně problematický. Prostředky tohoto druhu ovšem nejsou schopny přímo posílit uplatňování práv a svobod v zemi, proti níž (resp. proti jejímuž pochybnému režimu) jsou namířeny, nýbrž jen blokovat, neutralizovat nebo jinak vyvažovat existující mocenskou svévoli, která má obvykle k dispozici takové prostředky, že je vnitřně neodstranitelná nebo jenom za příliš velikých obětí.

Musím říci, že jsem neměl příliš dobrý dojem z jednání v Helsinkách ani z výsledků tohoto jednání. Ne snad proto, že dojednané texty by nezněly dobře a že by je bylo možno neuvítat, ale spíše proto, že vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by je kterákoliv ze stran brala opravdu vážně. V mysli se mi vybavoval např. mír augšpurský nebo smlouva vestfálská („mír vestfálský“), jíž byla ukončena třicetiletá válka. Rozdíl byl resp. je v tom, že tenkrát bylo ještě možno veřejně vyhlásit zásadu tzv. nevměšování heslem „cuius regio, illius religio“ (tj. čí země, tj. i vláda, toho také náboženství), zatímco v Helsinkách byl po jistých obtížích nakonec prosazen tzv. třetí koš; nevměšování však bylo potvrzeno a dnes jsme svědky pokusů uplatnit zásadu nevměšování proti každému oficiálnímu poukazu a proti každé oficiální kritice nedodržování a nerespektování základních lidských práv a občanských svobod, jako by to bylo vměšování. Že právě v našem státě vychází např. kulturní politika z nevyslovené sice zásady „cuius regio, illius ideologia“, o tom nemůže být pochyb. V tom smyslu je např. článek 16 a 24 naší ústavy běžně vykládán (v rozporu třeba s čl. 28 nebo 32, nejnověji však také v rozporu s čl. 13, 18 nebo

19 vyhlášky 120/1976, tj. ratifikovaného Paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, č. 23 Sb. zák. ze dne 13. 10. 1976) takovým způsobem, že z veřejného školství je vlastně učiněno monopolní, ale stranické školství (byť organizované státem). My, čeští protestanté, prostě nemůžeme nesrovnávat dnešní situaci, kdy jsme nuceni posílat své děti do škol vedených v duchu tzv. vědeckého ateismu (a kdy obecně jsou v takové situaci všichni lidé, kteří nejsou orientováni marxisticky a nechtějí, aby jejich děti byly vyučovány a vychovávány ve školách v duchu marxistické ideologie, a těch je pravděpodobně velká většina), s minulostí, kdy dosažení míru v Evropě znamenalo pro nás potlačení náboženských svobod, vyhlášených zejména Rudolfovým majestátem, kdy všichni evangelci museli zapírat svou víru nebo emigrovat, a pokud zůstali v zemi, museli své děti vystavit všem formám protireformačního tlaku a teroru. Po Helsinkách nic nenasvědčovalo tomu, že tzv. třetí koš sehraje vůbec nějakou vážnější úlohu, jak jsem ostatně napsal už v předchozím dopise. Naopak se zdálo, že západní vlády samy nemají žádný zájem na tom, aby si komplikovaly své jednání se Sovětským svazem a ostatními státy socialistického bloku nějakým zvláštním zdůrazňováním „třetího koše“. Ke skutečné změně situace došlo až v důsledku občanských iniciativ dnes už prakticky ve všech zemích našeho bloku. To je velmi významná, řekl bych přímo světodějná skutečnost. Demokracie a demokratické struktury jsou již od první světové války na postupu, absolutistické a diktátorské režimy se zvláště v Evropě, ale i jinde na světě ukazují stále více jako neperspektivní, hospodářsky neefektivní, kulturně retardující a natrvalo nestabilní. Demokratizace přes různé peripetie postupuje dál, v Evropě se zhroutily poslední fašistické režimy, socialistické, ale i komunistické strany stále získávají pozice, tzv. eurokomunisté spojili svůj program s demokratickými zásadami a demokratizace postupně proniká a prohlubuje se stále více i v zemích tzv. reálného socialismu, nadlouho, ale přece jen dočasně nepříznivě ovlivněných zejména stalinskými deformacemi a antidemokratickou úchylnou, která už dnes je rozpoznána jako dosud nejhrubší a také nejrozsáhlejší revize skutečného politického zaměření samotného Karla Marxe. Naše rozhodující naděje musí být proto orientována především na obnovu a obrodu socialistického programu z vnitřních sil a nikoliv na základě něja-

kých mezinárodně politických zásahů. Zdá se mi však, že dnes se už taková naděje nemusí krčit v nějakém zákoutí našeho vědomí. Dnes a zítra budeme svědky, jak si tato stará, ale opět nová naděje dobývá srdce dalších a dalších lidí, kteří už nechtějí trpět pustošivými zásahy do svého života, života svých dětí, přátel, spoluobčanů a spolulidí z celého světa.

Praha, 17. 2. 1977

Ladislav Hejdánek

Milý příteli,

děkuji Ti za dopis. Přečetl jsem si ho se zájmem a musím přiznat, že mne zase inspiroval. Kdybych měl reagovat hned na všechno, co jsem v tomto posledním dopise (jako ostatně v každém z předchozích) našel, byla by to nejspíš malá knížka. Zase si proto vyberu jenom něco. Máš pochybnosti o tom, zda je vůbec možné v jednom právním systému skloubit naši ústavou zaručený ideologický monopol marxismu-leninismu v kulturní politice, ve vzdělání, výchově a vyučování (Ústava ČSSR, čl. 16, odst. 1) se svobodou myšlení, svědomí a náboženství, jakož i se svobodou náboženské a morální výchovy dětí ve shodě s přesvědčením jejich rodičů apod., jak jsou zaručeny ve Všeobecné deklaraci a zvláště v mezinárodních paktech, které se ratifikací staly československými zákony a součástí našeho právního řádu (přesně vzato: tři měsíce po uložení ratifikačních listin u generálního tajemníka OSN).

Nejsem právník a proto vyložím své stanovisko jen jako laik. Nicméně vím, že platí už stará právní zásada, že novější zákon vykládá a vymezuje všechny zákony starší. Jinými slovy: dosavadní zákony už nelze nadále vykládat takovým způsobem, který by porušoval nebo vyvracel závaznost zákona nového. Proto nelze např. žádné zákonné ustanovení ani samotnou Ústavu ČSSR interpretovat tak, že by to bylo v rozporu konkrétně s texty obou mezinárodních paktů. Kdyby se však přece jenom ukázalo, že text některých zákonů je zcela zřejmě v rozporu s novými zákony (tj. např. s oběma pakty), pak je třeba takové zákony novelizovat, popřípadě nahradit jinými. K tomu se náš stát ostatně zavázal přijetím a ratifikací obou paktů. Tak kupř. v článku 2, odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech čteme: „Každý stát, který je smluvní stranou Paktu, se zavazuje, pokud tak již nestanoví existující zákonodárná nebo jiná opatření, že podnikne nutné kroky v souladu se svými ústavními postupy a ustanoveními tohoto Paktu k tomu, aby schválil taková zákonodárná nebo jiná opatření nutná k tomu, aby byla uplatněna práva uznaná v paktu.“ Požívání těchto práv může být podrobena jistým omezením, která ovšem musí být zákonem stanovena, ale pouze „pokud to může být slučitelné s povahou těchto práv

a výhradně za účelem podpory obecného blaha v demokratické společnosti“ (Mezinárodní pakt o hosp., soc. a kult. právech, čl. 4). Nicméně ani v mimořádných situacích se od některých článků nelze uchýlit, např. právě od čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který ve svém dopise cituješ (viz čl. 4, odst. 2 téhož Paktu). Z toho tedy vyplývá, že náš stát na sebe vzal závazek, že bude plně respektovat právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství: „Toto právo zahrnuje v sobě svobodu vyznávat nebo přijmout náboženství nebo víru podle vlastní volby a svobodu projevovat své náboženství nebo víru sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou, zachováváním obřadů a vyučováním.“ Odstavec 3 téhož 18. článku pak připomíná, že „svoboda projevovat náboženství nebo víru může být podrobena pouze takovým omezením, jaká předpisuje zákon a která jsou nutná k ochraně veřejné bezpečnosti, pořádku, zdraví nebo morálky nebo základních práv a svobod jiných“.

Našimi zákony, a to právě těmi nedávno přijatými, je tedy zaručena svoboda veřejně projevovat náboženství nebo víru (tato formulace je důležitá, protože se jí mohou dovolávat také křesťané, kteří nepovažují křesťanství za náboženství a naopak víru považují za něco každé náboženskosti se vzpírajícího a od něho se odvracejícího docela jiným směrem), mj. také vyučováním ať dětí, ať dospělých. Tato svoboda je jenom zvláštním případem svobody projevu vůbec; právo na svobodu projevu zahrnuje (podle čl. 19 odst. 2 Mez. paktu o obč. a polit. právech) „svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem, prostřednictvím umění nebo jakýmikoli jinými prostředky podle vlastní volby“. To znamená kupř. že křesťanský básník, spisovatel, malíř nebo sochař, hudební skladatel nebo výkonný hudebník, herec, zpěvák atd., ale také vědec, filosof a theolog, tedy laik stejně jako farář, má nejen právo se stejně jako každý jiný účastnit kulturního života (čl. 15 odst. 1 Mez. paktu o hosp., soc. a kult. právech), ale má právo svými uměleckými výtvoři nebo vědeckými pracemi či filosofickými (a pochopitelně tím spíše theologickými) studii projevovat svou víru a rozšiřovat křesťanské myšlenky a informace o křesťanství všemi způsoby podle vlastní volby, a to také formou vyučování a vzdělávání dětí i dospělých. A rodiče mají právo zajistit náboženskou a morální výchovu svých

dětí podle vlastního přesvědčení (čl. 18 odst. 4 Mez. paktu o občanských a politických právech, srovnej též čl. 13, odst. 3 Mez. paktu o hosp., soc. a kultur. právech). Pro to pro všechno je samozřejmě Tvá otázka, jak něco takového lze uvést do souladu s čl. 16 odst. 1 Ústavy ČSSR, plně oprávněna a naprosto pochopitelná.

Přesně vzato však uvedený článek nemluví o žádné povinnosti občana dbát o to, aby veškerá kulturní politika v ČSSR, rozvoj vzdělání, výchova a vyučování byly vedeny „v duchu vědeckého světového názoru, marxismu-leninismu“, ačkoliv na mnoha jiných místech Ústava o povinnostech občanů i organizací výslovně mluví. Text tu konstatuje údajnou skutečnost: je tomu prý tak, jak se tu píše. Možná, že by právníci řekli, že to je pouze formální věc, jež nemá právní váhu. Nuže, nechme formu vyjádření stranou. I tak je jedna věc nepochybná: že totiž text článku 16, odst. 1 Ústavy ČSSR není nadále možno a dovoleno vykládat tak, aby se tento výklad dostal do rozporu s oběma pakty. Jestliže totiž Federální shromáždění s textem paktů vyslovalo souhlas, jestliže prezident oba pakty ratifikoval a jestliže dodnes nebyla vznesena ze žádné strany námitka proti ratifikaci, pak každý výklad čl. 16 odst. 1 a čl. 24 odst. 3 Ústavy ČSSR, který by byl v rozporu s textem paktů, který by závaznost některého z jejich článků rušil nebo jen oslaboval, je nezákonný a porušuje socialistickou zákonnost. A jako takový musí být – pokud jde o předpis vydaný některým z orgánů ČSSR – jako odporující ústavnímu nebo jinému zákonu Federálního shromáždění Generální prokuraturou odhalen a označen. A pokud jde o postup nebo rozhodnutí orgánů a organizací, jímž jsou krácena nebo jinak narušována zmíněná práva občanů, zakotvená v paktech, má každý právo žádat prokurátora o přezkoumání takového postupu nebo rozhodnutí z hlediska dodržení socialistické zákonnosti, a prokurátor je povinen každý takový podnět přezkoumat a o vyřízení podnětu žadatele vyrozumět, přičemž vyrozumění musí být odůvodněno. Podnět musí být vyřízen do dvou měsíců. (Zákon o prokuratuře, č. 20, Sb. z. část 5 z 20. března 1970.)

Jinými slovy: výklad článku 16, odst. 1 a čl. 24, odst. 3 Ústavy ČSSR, jako by rodiče nebo členové církví, ať už laici nebo duchovní, neměli právo vyučovat, vzdělávat a vychovávat jejich děti ve shodě s jejich (rodičovským) přesvědčením nebo vírou, a to soukromě i veřejně, v rámci bohoslužeb nebo mimo tento rámec, ve školách, na půdě sborů a farností nebo v rodinách; dále jako by církve nebo

náboženské společnosti neměly právo vyučovat, vzdělávat a školit také své dospělé členy, a to zase v rámci bohoslužeb nebo mimo ně, v duchu náboženství, víry nebo jiného přesvědčení, pokud si to přejí a takové výuky se dobrovolně zúčastní; jako by církev nemohla organizovat kurzy např. pro mládež mladší než 18 let nebo křesťanské brigády jakéhokoliv druhu; jako by na pedagogické školy a instituty (neřku-li na střední a vysoké školy vůbec) neměli být přijímáni mladí lidé výrazně jiného než marx-leninského přesvědčení nebo jako by učitelé-křesťané (nebo prostě jinak než marx-leninsky orientovaní učitelé) neměli na státních a veřejných školách vyučovat nebo jako by měli při vyučování všemožně své přesvědčení potlačovat a předstírat, že jsou marxisty-leninisty; výklad, jako by křesťanské umění (nebo prostě jiné umění než nesené duchem marxismu-leninismu) nemělo právo na existenci, na publikování a rozšiřování; jako by věřící (nebo prostě jinak než marx-leninsky myslící) vědec nebo filosof neměl právo publikovat své práce, pokud nejsou sterilně očištěny od každé stopy jejich křesťanské víry nebo prostě jakékoliv jiného než marx-leninského životního a myšlenkového zaměření; výklad, jako by v rozhlasu a televizi a v novinách a časopisech neměli právo přijít ke slovu křesťané nebo prostě vůbec jinak smýšlející výrazné osobnosti a jako by masové sdělovací prostředky měly být k dispozici výhradně marxistům-leninistům; atd. atd. – tedy takový výklad je nesprávný, nezákonný, vede k porušování práv a svobod, jež zachovávat se náš stát zavázal, a jako takový musí být trpělivě a konkrétně odhalován, označován a škody, k nimž vede, musí být na základě občanské iniciativy a ve spolupráci se společenskými organizacemi (také v nich je mnoho co napravovat) i prokuraturami napravovány a odstraňovány. To dá jistě mnoho práce a vyvolá to lecjaké nedorozumění, protože takové falešné výklady našich zákonů se zvláště v posledních letech zahnízdily v nejrůznějších orgánech a organizacích a na nejrůznějších úrovních.

Buď zdrav!

Praha, 24. 2. 1977

Tvůj Ladislav Hejdánek

Milý příteli,

vzal jsi mne za slovo a tážeš se, zda jsem opravdu takový demokrat, za jakého se sám považuji, když jsem orientován na „obnovu a obrodu socialistického programu“, když mluvím o dodržování „socialistické zákonnosti“ a když mne jakoby vůbec ani nenapadá, že v naší společnosti a v našem státě mohou být také lidé, kteří nejsou nejen marxisty-leninisty, ale ani socialisty. Jaký je tedy rozdíl mezi našimi komunisty, kteří neuznávají žádný jiný socialismus než ten svůj, ode mne, který sice ve věci socialismu připouštím názorový pluralismus, ale trvám na tom, že v rámci socialismu je třeba zůstat? ptáš se. A Tvá ústřední otázka zní: jak mohu zdůvodnit své spojování socialismu s demokracií jako základ a přímo předpoklad budování demokratické společnosti?

Domnívám se, že jsi ukázal na jeden z nejzákladnějších aspektů moderního demokratismu, a proto budu tomuto problému věnovat celý dopis. Nejprve si však téma musíme vymezit negativně. Vyjdu z konkrétního příkladu. V r. 1972 jsem byl (podobně jako celá řada dalších) souzen a odsouzen za předpokladu, že jsem se trestné činnosti, pro niž jsem byl stíhán (a která byla v mém případě nadto rovněž jen předpokládána a nikdy mi nebyla dokázána, které jsem se fakticky nedopustil), dopustil „z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení“. (Pro následující nemá žádnou důležitost, že jsem byl později amnestován a že dnes musím být opět posuzován jako občansky bezúhonný.) Konkrétně to znamená, že když se dva lidé rozhodnou provést týž čin, pak jeden může být odsouzen a druhý nikoliv, podle toho, zda jejich motivem bylo či nebylo „nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení“. Karel Marx kdysi psal velmi podrobně o zákonech, stíhajících pro tendenci, a o situaci, v níž je občan, konkrétně spisovatel, „vydán na pospas nejstrašnějšímu terorismu, jurisdikci podezření“ (Marx-Engels, *Spisy*, sv. I, str. 32). Stojí to za důkladné přečtení; ale já bych chtěl na tomto místě podtrhnout jen jeden bod v jeho kritice, a to když píše: „Zákon trestající pro smýšlení není zákon státu pro občany státu, je to zákon jedné strany proti druhé. Zákon stíhající pro tendenci ruší rovnost občanů před zákonem. Je to zákon rozlučující, a ne jednotící,

a všechny zákony, které rozlučují, jsou reakční. Není to zákon, je to výsada. Jeden smí dělat to, co druhý nesmí, a to ne proto, že by snad k tomu neměl nějakou objektivní vlastnost, jako dítě není způsobilé uzavírat smlouvy, ale proto, že jeho loajálnost, jeho smýšlení je podezřelé.“ (Tamt., str. 32–33.) Tak tady máme jeden aspekt celé záležitosti: socialismus jako zaměření, jako přesvědčení, jako smýšlení, názor, program. A v té věci je možný jen jediný demokratický závěr: každý občan i socialistického státu má plné právo na jiné než socialistické smýšlení, a má právo svůj eventuelní nesouhlas se socialismem a svou kritiku socialismu svobodně projevit. Zejména pak má právo na své vlastní pochopení, co to je socialismus, ať už se s takto pochopeným socialismem ztotožňuje nebo se od něho naopak kriticky distancuje. Neexistuje a nesmí existovat (ve skutečně demokratickém státě) žádný arbiter, který by rozhodoval o tom, které pojetí socialismu je správné a které nesprávné; tady mohou existovat pouze odborníci, kteří svou vzdělaností, svými vědomostmi a svým přesným, metodickým myšlením si dobudou respekt, jaký jim nemůže zaručit žádná oficiální funkce či mocenské zaštitění. Názorová různost tu smí být překonávána jen v diskusi za použití argumentů. Mocenská či administrativní reglementace je nepřístupná, a existuje-li přece, pak je nemravná a nezákonná.

Jestliže však stát, státní aparát a státní orgány nejsou oprávněny mocensky ovlivňovat diskuse a názorová střetnutí různých pojetí socialismu, neznamená to, že já jako jednotlivý občan nebo třeba i jako člen jistých sdružení nebo organizací nemohu co nejostřeji kritizovat pojetí socialismu, která jsou nedomyšlená, nedůsledná, pokroucená, deformovaná atd. atd. (ať už jsou pro socialismus nebo proti němu). A jednu ze základních nelogičností a deformací vidím v takových pojetích, která od sebe oddělují demokratické a socialistické principy. Socialismus ve svém hlavním proudu vznikl jako rozšíření demokratických zásad na oblast sociální a ekonomickou. Dějiny totiž ukázaly, že demokratické zásady a principy zůstanou jen na papíře, pokud jsou omezeny na čistě politickou sféru. Novověké demokracie zklamaly mnohokrát naděje, které do nich nejširší lidové vrstvy skládaly, prostě proto, že své vlastní zásady nerealizovaly dost důsledně. Co je platné deklarovat, že všichni lidé se rodí svobodní a sobě rovní co do důstojnosti a práv, když právě narozené dítě je vklíněno do tíživé situace rodiny s mnoha dětmi, bydlící takřka

v brlohu, kde otec je přes půl roku bez práce a ještě nemocen, kde matka už nemá sil a kde jediný příjem pochází od dvou nejstarších dětí, ještě nedospělých? Okolnost, že všichni lidé jsou nadáni rozumem, tu vede sám rozum k zoufalství; svědomí se stává – podobně jako bratrství – něčím neobyčejně pochybným. Formulace, že každý má všechna práva a všechny svobody bez jakéhokoli rozlišování, např. podle majetku, se stává vyzývavým sarkasmem. A právo na život se scvrká: kousek žvance tu zachraňuje život alespoň na chvíli. Mají-li platit demokratické zásady, pak je nutno – nezbytně a bez kompromisů nutno – je rozšířit tak, aby nezůstaly pouhým slovem. Náš příklad by mohl svádět k závěrům, že mají být rozšířeny hlavně směrem materiálního zabezpečení života každého občana. Ale to by byl omyl. Člověk potřebuje ještě víc druhého člověka než chléb, a potřebuje mnohem naléhavěji smysl, proč žít, než prostředky, jak žít. Ale v každém případě ten chléb a ty prostředky potřebuje, a potřebuje je nutně. A když takové životní prostředky nemá, pak mu jsou všechny deklarované svobody a všechna vyhlášená práva na nic. Socialismus není svou podstatou ničím víc a ničím méně než takovým domyšlením, takovou aplikací a rozšířením demokratických zásad a principů na sféru sociální a ekonomickou.

Dějiny ovšem ukázaly, že strhujícího programu sociálního a hospodářského přebudování společnosti je možno zneužít (ať vědomě a se zlým úmyslem anebo nevědomky a s dobrými úmysly, což však obvykle vyjde nastejno) k potlačení a suspendování politických a kulturních svobod a práv. Lidé, kteří mají hlad, jsou nakloněni nechat stranou starosti o svobodu tisku nebo projevu; lidé, kteří nemají čím zaplatit činži, se obvykle nestarají o to, zda mohou či nemohou jezdit do cizích zemí; lidé, kteří se celý život dřeli za pár šupů, oceňují nejdříve a na prvním místě, že se mohou dosyta najíst a že mají kde bydlet. A mohou-li si dokonce modernizovat svůj domek nebo si postavit nový, mohou-li si koupit auto a mohou-li se oblékat „jako v městě“ – a tak tomu je dnes na vesnici – pak nemají v některých případech moc porozumění pro potíže spisovatelů, novinářů, politiků, vědců atd., kteří nemohou svou práci dělat, jak nejlépe dovedou a jak by rádi, ba kteří ji někdy nemohou dělat vůbec. Takové lidi někdy prostě nepálí, že jsou z knihoven vyřazovány knihy a časopisy, jež někdo nahoře považuje za škodlivé. Ale dějiny rovněž ukázaly, že podobná lhůstevnost se nevyplácí; po svobodách politic-

kých nutně dojde na svobody ostatní. Jakmile jsou jednou vyřízeni neposlušní novináři, začnou se obyvatelstvu utajovat nejrůznější skutečnosti a předstírat jiné, které vůbec skutečnostmi nejsou. Jakmile jsou suspendováni nepodplatitelní literární atd. kritici, může být knihkupecký trh zaplaven pahodnotami, na výstavy se dostanou jen povolení malíři, do časopisů se dostanou jen vybrané články (dokonce do odborných biologických časopisů jenom články rituálně odsuzující genetiku jako buržoazní pavědu atd.). Ale nejen to. Když je nějaký zaměstnanec propuštěn z důvodů, které vůbec nemohou obstát, ukáže se, že odborová organizace se ve své aktivitě omezuje už jen na přidělování poukazů a pořádání slavnostních nebo zábavních schůzí, ale že si už vůbec nemůže dovolit se svého člena zastat. Nakonec jsou zkrátka postiženi zase všichni, i když třeba jenom tak, že jsou nuceni nést na svých bedrech následky neoborného vedení podniků, odvětví nebo nakonec celého národního hospodářství, které ztratilo velkou část své efektivity v důsledku posunu kritérií, podle kterých jsou vybírání vedoucí a řídicí kádry. Náprava je potom krajně obtížná; a obvykle jen polovičatá a dočasná, jestliže je záležitostí pouhé kampaně a nikoliv věcí trvalé, vždy znovu podnikané obnovy.

Ačkoliv Marx (i Engels) patřil k radikálním demokratům, marxistický socialismus trpí již od dvacátých let antidemokratickými deformacemi, od nichž se ho až dosud žádnou reformou nebo pokusem o nápravu nezdařilo podstatně očistit. Ale stejně tak zase tzv. západní demokratické státy nejsou schopny podstatně vyřešit nezaměstnanost, i když po sociální stránce udělaly hodně práce (zpočátku hlavně, aby čelily nebezpečí komunismu, ale dnes už je sociální zabezpečení občanů důležitou součástí jejich politiky). A tak dnes stojí otázka asi tak: dokáží spíše svou životaschopnost západní demokracie rozšířením demokratických principů na sociální a hospodářskou oblast, anebo spíše dokáže svou životaschopnost tzv. reálný socialismus tím, že důsledně uplatní politické a kulturní svobody (a ovšem že podstatně zvýší svou ekonomickou efektivnost)? Ať už to dopadne jakkoliv, je jisté, že to bude mít světodějný význam. Neboť jak budoucnost světa, tak budoucnost demokracie a socialismu se nebude rozhodovat ani ve Spojených státech, ani v Sovětském svazu (ani v Evropě, samozřejmě), ale v největších zemích třetího světa: v latinsko-amerických politických kolosech jako je Argentina a Brazílie, v Číně, v Indii a v dosud ještě příliš roztříštěné Africe. Zatím jsou demokra-

tické politické struktury na pozvolném, ale nepřehlédnutelném postupu; vpřed postupuje nepochybně i povědomí o nutnosti rozšířit demokratické principy na oblast sociální a ekonomickou. Ale vítězství sociálně a socialisticky orientované demokracie v třetím světě bude pro nejbližší desetiletí tou rozhodující věcí, pro niž lze učinit jen jedno: vytvořit dobře fungující a přitažlivý vzor.

Buď zdrav!

Praha, 3. 3. 1977

Ladislav Hejdránek

Milý příteli,

sliboval jsem už v prvním dopisu, že se někdy podíváme blíže na „morální“ stránku oné hysterické kampaně, vedené proti CHARTĚ 77 a „chartistům“. Mezitím uměle vyvolaná hysterie trochu opadla, i když kampaň je vedena dále. Snad zase útoků trochu přibývá, ale to už náleží k proměnlivosti všeho dění. Podstatu současné situace u nás však nevytvářejí jednotlivé útoky v novinách, v rozhlasovém nebo televizním vysílání nebo dokonce jednotlivé policejní akce. Ta spočívá v něčem jiném. Můj otec byl sociální demokrat, vypracoval se z obchodního příručího až na účetního, vyrostl z velmi skrovných poměrů. Byl socialistou ne z rozhodnutí rozumu, ale tak říkajíc „od narození“, tj. už svým zasazením v životě a ve společnosti. A měl své zkušenosti (podobně jako jeho starší bratr) s komunismem a s komunisty z doby první republiky; nebyly nejlepší. Všeobecnou euforii v roce 1945 proto nesdílel; šel jsem mu svým levičáctvím dost na nervy. Nebyl jsem dalek vstupu do komunistické strany. Byl jsem však příliš zakotven v určitých tradicích a příliš svůj – a tím jsem se stal podezřelým. Nepovažoval jsem za nutné skrývat, že jsem křesťan, že si vážím Masaryka, že nesnáším politické machinace (ani v malém). A musel jsem proto zažít jedno překvapení za druhým – z nichž jsem ovšem vyvodil také své důsledky. Můj otec politickými procesy padesátých let překvapen nebyl, kdežto já ano. Zatímco on mi ovšem doporučoval opatrnost, já jsem se v té době definitivně rozhodl. Po Stalinově smrti jsem ještě znovu zaváhal, ale to už jenom nakrátko. Věděl jsem už své: stalinský typ socialismu nebyl jen Stalinovým výtvozem a proto neodejde hladce ze scény spolu s jeho smrtí. Socialistický program byl neuvěřitelně zkompromitován; kdyby všechny deformace a deviace vyšly najevo, nezbylo by nic než odstrašující příklad. Po krátkém poodhalení opony musely proto následovat nové pokusy o utajení a přeznačení toho, co se vskutku stalo. Lidé se neradi dívají na pravý stav věcí, je-li tak hrozný. A zejména tehdy, cítí-li se spoluvinní na tom, že něco takového vůbec připustili, že proti tomu neprotestovali. I když jsem si nedělal od doby procesů žádných iluzí, jak jsem si alespoň myslel, bylo pro mne největším otřesením něco jiného: nikoliv Chruščovova odhalení, ale

setkání s lidmi, kteří nevinně strávili ve vězení a v táborech deset, dvanáct, patnáct a dokonce sedmnáct let (a obvykle to nebyla jejich plná výměra). Tehdy jsem se začal stydět jakýmsi novým způsobem; zapomněl jsem na drobná (ve srovnání s tím vším) příkoří, jimž jsem byl vystaven, a umínil jsem si, že si už nedovolím trávit své dny stranou, v nějakém zátiší a závěťí, když jiní jsou vystaveni kruté nespravedlivosti. Poznal jsem, že svoboda je nedílná právě tak, jako je nedílné otroctví. A rozhodl jsem se, že už nikdy nebudu mlčet vůči přívalu lži, poťouchlosti a nenávisti. – To byla tragická epizoda dějin socialismu v naší vlasti. Bylo třeba s ní skoncovat a začít nové, lepší období.

Ale už Karel Marx věděl, že opustit minulost je nesnadné. „Dějiny jsou důkladné, a když pochovávají nějakou starou formu, procházejí mnoha fázemi. Poslední fází každé formy světových dějin je její komedie. Bohové starého Řecka, kteří byli už jednou tragicky smrtelně raněni v Aischylově ‚Spoutaném Prométheovi‘, museli ještě jednou komicky zemřít v Lukianových ‚Hovorech‘. Proč dějiny takto postupují? Proto, aby se lidstvo loučilo se svou minulostí zvesela.“ (Marx-Engels, *Spisy*, sv. I, str. 405.) Proto také nelze popravdě mluvit o nějakém návratu padesátých let, stalinismu apod. Dnes je vskutku všechno jinak. Zatímco hnací silou revolučních socializačních opatření z prvních poválečných let bylo vnitřní přesvědčení, skutečná uvědomělost a ideovost, dnes se s něčím takovým vůbec nesetkáme (nanejvýš jako s naprostou výjimkou); dnes je hlavním motivem kalkul, odhad situace, přizpůsobení, u většiny pak rezignace, naprostá ztráta ideovosti a ochota vzít zavděk náhražkami (jakými jsou chaty, auta, bytové vybavení atd.). Proto také ovšem nikde nevidíme žádná revoluční opatření nebo hnutí, nýbrž jenom konzervatismus mocných a těch, kterým se dobře daří. Všech rozhodujících prvků socializace a všech opravdových „výdobytků“, a předností socialismu bylo do-saženo hned po válce; od té doby se jen hájí „status quo“, a hájí se navíc špatně. Zmizela přesvědčivost a na její místo nastoupilo buď donucení nebo korupce. Říci o tom pravdu (ať ve vědeckých studiích, v uměleckých dílech, v novinových reportážích nebo jakkoliv jinak) není dovoleno; jsi-li ochoten lživě líčit skutečnost narůžovo, bude se ti dobře dařit a můžeš to dotáhnout až ke státnímu uznání a poctám. A nejsi-li? Pak budeš mlčet, ať chceš nebo nechceš. Něco na této situaci opravdu připomíná starou dobu, ale jenom zvenčí; chybí tomu

naprosto vnitřní přesvědčení a také přesvědčivost, nezaložená na tom, že také chci, aby se mi dobře dařilo. Nedochází k tak hrubým a nezastřeným útokům na poctivé lidi, kteří se nechtějí ohnout před donucováním; nejsou tak flagrantně porušovány zákony na základě tzv. třídního přístupu. Ale stav je to ve skutečnosti snad mnohem horší, chorobnější, protože amorálnější. Je v něm však už také hodně směšného, komického, ano fraškovitého.

Tragickou stránku podobných situací skvěle vystihl A. P. Čechov v povídce „Člověk ve futrálu“:

Vidět a slyšet, jak lžou, a ještě být pokládán za hlupáka, že tu lež trpíš, snášet urážky a ponížení, nesmět se otevřeně přiznat, že jsi na straně slušných, svobodných lidí, i sám sobě lhát a usmívat se – to všechno za kousek chleba, za teplý kout a za nějaký titulek, který nestojí ani za groš – ne, takhle se dál žít nedá.

Ale směšnost už vystrkuje růžky a čím dál víc proniká na světlo dne. Uvažme jen, kolik organizační energie a přímo státních prostředků muselo být vynaloženo na celostátní kampaň proti Chartě a jak se to všechno muselo podnikat, aniž byla Charta zveřejněna nebo dokonce jen citována.

O čem to vlastně ti všichni podpisující hlasovali? Nebo uvažme, že střední stranické kádry neobyčejně dlouho vůbec nevěděly, co v té Chartě vlastně je, jenom věděly, že kdyby se to zveřejnilo, tak by se všechno u nás obrátilo vzhůru nohama – a přitom Charta v opisech vesele kolovala, jen ji nikdo těm kádrům nedal (ani strana). Anebo si představme tu neobyčejnou věc, že státní orgány utajují vlastní zákony a že onu proslulou stodvacítku s oběma mezinárodními pakty při domovních prohlídkách zabavovaly! Marx se smál, že „Němec zná svůj stát jen z doslechu“; náš občan zná jen z doslechu jak mezinárodní pakty, tak Chartu (pokud ovšem čeká na oficiální informaci). A tak bychom mohli pokračovat libovolně dlouho. Pravda ovšem je, že zdaleka ještě není všechno směšné; určité tragické rysy stále přežívají, byť v reziduích. Ale snad se dočkáme, že se jednou budeme moci od srdce zasmát. To pak bude už konec té morální krize, v níž se potácí naše společnost.

V čele signatářů stojí také jeden filosof. A podle Marxe „filosofie je natolik světa znalá, aby věděla, že její závěry nelichotí požitkářství a egoismu ani nebeského, ani pozemského světa; publikum, jež však miluje pravdu a poznání pro ně samé, bude se jistě co do soudnosti

a mravnosti moci klidně měřit s nevědomými, servilními, nedůslednými a prodejnými pisálky“ (Marx-Engels, *Spisy*, sv. I, str. 119). Snad mi promineš, když na sám konec ocituji delší pasáž z téhož Marxova úvodníku z r. 1842 (tamt., str. 117–118):

V souladu se svým charakterem neučinila filosofie nikdy ani první krok k tomu, aby vyměnila asketické kněžské roucho za lehký módní šat novin. Ale filosofové nerostou jako houby po dešti, jsou to plody své doby, svého národa, jehož nejsubtilnější, nejvzácnější a nejneviditelnější míza koluje ve filosofických idejích. Filosofické systémy buduje v mozku filosofů týž duch, který rukama dělníků buduje železnice. Filosofie nestojí mimo svět, stejně jako mozek není mimo člověka, ačkoli neleží v žaludku; přitom však filosofie stojí mozkiem ve světě dříve, než se postaví na zem nohama, zatímco mnohé jiné lidské sféry již dávno tkví nohama v zemi a rukama česají plody světa, aniž tuší, že také „hlava“ je z tohoto světa, tj. že tento svět je světem hlavy. Protože každá pravá filosofie je duchovní kvintesencí své doby, musí nastat doba, kdy filosofie nejen vnitřně svým obsahem, nýbrž také navenek svým projevem vstoupí do styku a do vzájemného působení se skutečným světem své doby. Filosofie potom přestává být určitým systémem ve vztahu k jiným určitým systémům a stává se filosofií vůbec ve vztahu k světu, stává se filosofií současného světa. Vnější znaky, které svědčí o tom, že filosofie nabývá tohoto významu, že se stává živoucí duší kultury, že filosofie se stala světskou a svět filosofickým, byly za všech dob stejné; stačí nahlédnout do kterékoli učebnice dějin a najdeme zde stereotypně věrně se opakující nejprostší vnější znaky, které jasně svědčí o jejím pronikání do salónů a farských světniček, do redakcí novin a palácových předpokojů, v nenávisť a lásku současníků. Filosofii uvádí do světa pokřik jejích nepřátel, kteří zoufalým voláním o pomoc proti požáru idejí prozrazují, že vnitřní nákaza se už šíří. Tento pokřik nepřátel má pro filosofii stejný význam, jako má první křik dítěte pro ucho úzkostně čekající matky; je to výkřik života jejích idejí, které prolomily obvyklou hieroglyfickou slupku systému a staly se světoobčany.... Pravdivá filosofie přítomnosti se tímto osudem neliší od pravdivých filosofií minulosti. Tento osud je spíše důkazem její pravdivosti, který jí byly dějiny dlužny.

Prohlášení Charty 77 vyřklo základní pravdu našich dnů a je jen logické, že u toho nemohli chybět představitelé „pravdivé filosofie

přítomnosti“. A je stejně logické, že se strhl „pokřik jejích nepřátel“. Marx ukazuje, že to je vlastně dobrá věc. Nepochybně by mlčení a ticho bylo daleko nejhorsí, zejména mlčení a ticho těch, kteří z pohodlnosti a ze strachu nechávají jít všechno svou cestou. Člověk je (tj. má být) svou podstatou bytost odpovědná. To znamená: člověk jakožto člověk je oslovován pravdou a je vyzýván, aby svými silami pomohl k jejímu vítězství. Člověk, který na tuto výzvu neodpoví a hledí si „svého“, narušuje a posléze ztrácí své lidství. Kritériem lidské odpovědnosti nemůže být nic, čím by mohl manipulovat a o čem by mohl rozhodovat jiný člověk (tím méně nějaká instituce, nějaký oficiální arbiter). Tváří v tvář výzvě k odpovědnosti stojí každý člověk sám se svým svědomím. Pochlebování ani podplácení ho nemůže a nesmí svést, právě tak jako ho nesmí zastrašit žádná difamace ani výhrůžka. Mravní krize naší společnosti těchto dnů může být překonána jenom tak, že lidé přestanou obelhávat sami sebe, že se přestanou vytáčet a vymlouvat, že přestanou sami před sebou bagatelizovat všelijaké své kompromisy a prohřešky proti svědomí; jenom tak, že konečně vezmou vážně samu pravdu.

Praha, 10. 3. 1977

Tvůj Ladislav Hejdánek

Milý příteli,

opozdil jsem se s tímto dopisem, ale nikoliv svou vinou. Nejspíš proto, abych se nemohl zúčastnit pohřbu svého učitele, profesora Patočky, jsem byl preventivně zadržen na semináři o lidské intersubjektivitě a předveden do Bartolomějské ulice a potom na dva dny umístěn v cele předběžného zadržení v Konviktské ulici. Myslím, že mi tak bylo umožněno doložit svůj vztah k Janu Patočkovi docela důstojným způsobem; také naše Bezpečnost znovu ukázala, pokud bylo v jejích silách, jak aktuální a naprosto nezbytný je zápas o uplatňování základních lidských práv a o dodržování našich zákonů.

Ale nechci dnes hovořit o těchto záležitostech. Raději se budu věnovat něčemu podstatnějšímu. Kdysi ses podívoval tomu, co jsem Ti napsal hned v prvním dopise, že získat vzdělání je důležitější než okamžitá sebestatečnější politická angažovanost; a v posledním svém psaní vzpomínáš na jakýsi můj výrok o tom, že revoluce je velmi pochybná politická metoda, ospravedlnitelná jen v případech krajní nouze. Obě věci po mém soudu mají společný základ, totiž ocenění místa politiky v lidském životě. A právě o tom bych chtěl napsat několik slov.

Především si musíme vyjasnit pojmy. Ať uděláme cokoliv, má to vždy nějaký význam pro život obce; a protože obec se řecky řekne polis, lze říci, že všechno má mimo jiné i politický charakter. V tomto širokém smyslu je všechno politika: způsob, jak pracuji, jak píšu do novin, jak vědecky bádám, jak umělecky tvořím, jak filosofuji, jak se zajímám nebo nezajímám o kulturu, jak se starám o způsob života lidí kolem sebe, o jejich názory, jak se zkrátka podílím svým životem na životě těch druhých a na životě celé společnosti. Ale existuje také užší vymezení politiky: pak ovšem jde o jisté odbornictví, ovládání jistých technik, aplikující poznatky různých oborů psychologie, sociologie, ale také právní vědy, dokonce i estetiky, axiologie, vůbec filosofie atd. atd., ale primárně zaměřené na správu, udržování a vylepšování určitých společensky nezbytných struktur, institucí a organizací. Tzv. nepolitický člověk je v onom prvním, širokém významu také politický; žádná politika čili nepolitičnost je docela určitým typem političnosti, a to typem značně škodlivým a nebezpečným, pokud se stává

obecnějším jevem. Škodlivý a nebezpečný je však i opak, totiž hyperpolitičnost, zúžení resp. redukce všech individuálních i společenských aktivit a funkcí na nějakého politického jmenovatele, přecenění a nepřiměřené zdůraznění politického aspektu všeho, co člověk dělá, tj. misinterpretace politického charakteru veškeré lidské činnosti (či nečinnosti, event. lhostejnosti a nezájmu) ve smyslu širokém jakožto političnosti v úzkém, technickém smyslu. Mezi obojím je však navíc podstatná spojitost: čím víc se prosazuje hyperpolitické posuzování veškeré lidské a občanské aktivity, tím masověji se dosahuje faktické apolitičnosti občanů a pouhého rituálního předstírání tzv. „správné“ (tj. oficiálně propagované) političnosti. Hypertrofie technické politiky je charakteristická pro dnešní svět; jejím produktem a zároveň její mocenskou základnou a přímo zdrojem je absolutní stát, tj. stát dokonale emancipovaný od společnosti a společenského života lidí, jemuž se necítí ani podřízen, ani odpověden, ale který se naopak pokouší organizovat a direktivně usměrňovat podle svých potřeb a kritérií. (Pochopitelně toho lze dosahovat jen relativně, jen do jisté míry; ale to není rozhodující.)

Jak vidíš, takřka samovolně se nám téma přesunulo: začali jsme tím, že je třeba rozlišovat politiku a političnost v širokém významu slova a ve smyslu úzkém, technickém, ale zároveň se ukázalo, že přecenění politiky v technickém smyslu (a ztotožnění s politikou v širokém smyslu) vede k absolutizaci státní moci a že tento trend je charakteristický pro vývoj moderních suverénních států. Zbývá dodat, že demokratické principy vedou logicky k nutnosti tomuto trendu postavit hráze. Jedním z důvodů, proč mnozí přestali věřit v demokratické programy, je dosavadní očividný neúspěch pokusů oné protidemokratické absolutizaci státu účinně zabránit. Pro každý moderní stát je naprostou nezbytností neustále zvyšovat svou moc, a to jak navenek, tak dovnitř. Ani největší státy se nemohou proti celosvětovému vývoji vzepřít a nějak se izolovat, vyhlásit svou neutralitu či neangažovanost. Je tomu tak proto, že žádná diktatura, žádné absolutizované impérium nebude váhat s útokem na takový neutrální nebo neangažovaný stát, jakmile jen se bude cítit sdostatek silné, aby zvítězilo. To má svou imanentní logiku a vůbec to nezáleží na osobách, které takovému impériu stojí v čele. Nic není snadnější, než ve vhodnou chvíli se převratem nebo pučem nebo jakýmkoliv jiným způsobem zbavit nevhodných osob a svěřit vedení jestřábům;

ve státě, kde nefungují demokratické struktury nebo kde představují jen povrchový nátěr nebo relikv minulosti, neexistují zábrany a překážky pro takovou náhlou a násilnou změnu (tzv. Machtergreifung). Proto také není absolutně žádný spoleh na takového mezinárodního partnera ani po vojenské, ani po hospodářské stránce. Mezinárodní smlouvy se mohou přes noc stát cárem papíru; a naopak tradiční antagonismy se mohou náhle změnit ve spojenectví. Proto musí každý stát maximálně posilovat svou vojenskou moc; a protože musí dbát také o svou vnitřní „konsolidovanost“, musí neustále posilovat také své prostředky vnitřního donucování a kontroly, tj. především policii. Čím je loajalita občanů menší (z jakýchkoliv příčin), tím větší prostředky se musí vynakládat na armádu a na policii. A protože prevence je důležitější než terapie také ve státní politice, musí stát postupně likvidovat všechna potenciální ohniska samostatného politického uvažování (v širokém smyslu, protože státní moc vždycky má tendenci celou sféru politiky v širokém smyslu považovat za sféru své svrchované kompetence), nekonformity se státní politikou a eventuelní kritiky státní politiky. Proto některé organizace likviduje, jiné omezuje a zneškodňuje, jiné přímo ovládá a užívá jich jako „převodních pák“. Nekonformisty, samostatně uvažující a nežádoucí kritiky tak postupně izoluje, zbaví je všech prostředků veřejného působení a donutí nakonec k mlčení (eventuelně je umlčí odsouzením do vězení nebo na nucené práce apod.). Znovu opakuji: to je tendence všech moderních států. Jak dalece se tato tendence prosadí, kam až dospěje a kde se zastaví, to nezáleží na státním nebo společenském zřízení, nýbrž na schopnosti občanů rezistovat, tj. nenechat se podvést ani zastrašit. Jinými slovy: technická politika hrozí ovládnout všechnen společenský i soukromý život občanstva, a jediná věc, která tomu může bránit, je netechnická, nestátní, neoficiální politika, tj. političnost (politická úroveň) občanů v onom širokém smyslu. Ale v čem vlastně spočívá tato „nepolitická politika“? A jaké možnosti jí vůbec zbývají, když je onou technickou, „mocenskou politikou“ zbavena všech prostředků veřejného vyjádření a uplatnění?

Uveďme příklad, na němž by bylo lze názorně ukázat všechno to, o čem dosud byla řeč. Mám za to, že nejvhodnějším příkladem budou dosavadní peripetie zatím posledního zápasu o uplatnění lidských a občanských práv u nás. Téměř všem z nás byla při vyšetřování nebo výsledích položena otázka: Za koho vůbec mluvíte? To znamená: kdo

vás pověřil, poslal, eventuálně kdý vám za to zaplatil? „Konsolidace“ po 68. roce spočívala v tom, že byla udušena a likvidována všechna spontánní „nepoliticky politická“ občanská iniciativa a že bylo obnoveno a posíleno centrální řízení a centrální kontrola všech organizací, které stát povolil. Proto také nemohla existovat žádná platforma nějakého společenství nebo nějaké organizace, kde by se něco podobného mohlo prodiskutovat a eventuálně odhlasovat. Jakýkoliv pokus o něco podobného musel skončit nezdarem, protože by byl potlačen a znemožněn od samého začátku. Proto signatáři Charty 77 nemají žádné pověření: jsou to „samozvanci“, tj. nikdo je nedelegoval. Kdyby se byli bývali přece jenom sešli a na čemkoliv se usnesli, bylo by to možno označit za protistátní skupinu, neboť by se to stalo mimo státem povolené organizační platformy. Tady vidíme zjevně onu absolutizaci státu: občané nemají právo se sejít na půdě, kterou jim pro to předem stát neposkytl; a nemají se co vyjadřovat, když jim k tomu nedal stát povolení. Kromě toho se chartisté kriticky vyjadřují o četných nezákonnostech. Tím pomlouvají svou zem a zrazují svůj národ. Jsou proto zařazováni do kategorie lidí bez vlasti. Představitelé státu (a jejich kortešové) mluví tedy za vlast, za národ, za celou zem; absolutizace státu a jeho ztotožnění se zemí, s národem a vlastí je zcela zřejmá. Lidé, kteří starostlivě hledí na protidemokratické (a tím zároveň protisocialistické) jevy ve společnosti a ve státě a kteří se odvažují povznést proti tomu svůj hlas, jsou ukřičeni a difamováni jako protisocialistické živly a přísluhovači imperialismu, bezcharakterní zaprodanci, mezinárodní dobrodruzi atd. atd. To vše proto, že pozvedli kritický hlas uvnitř společnosti. Když však někdo pozvedne hlas v zahraničí, nepřipustně se vměšuje do vnitřních záležitostí našeho státu. Takže kritika je nepřipustná, ať přichází zevnitř nebo zvenčí. Zase ona absolutizace státu, která nesnese žádné měřítko a žádné posuzování – leč vlastní.

A do této konfrontace jsou postupně vtahováni další a další občané, kteří se mají onoho honu na čarodějnice zúčastnit. Neznajíce text Charty, mají jej odsoudit. Umělci jsou svoláni ve velkém počtu, aby svým jménem ochránili vlast a národ a celou kulturu před zlovlným útokem chartistů, „lidí bez vlasti“, ztroskotanců a vůbec žalostných figurek. A lidé hlasují, umělci se podpisují (ne všichni, pochopitelně, jsou také potíže). A to právě znamená: házejí za hlavu svou občanskou svobodu, svou spontánní „nepolitickou političnost“

a předstírají politickou loajálnost zvednutím ruky nebo podpisem (o němž pak prohlašují, že to byl jen záznam prezence, nebo bagatelizují jeho význam, „vždyť to celé byl stejně blábol, a proto to taky všichni podepsali“, „jaký by mělo smysl na sebe upozorňovat, stejně jsem už dva roky nedostal v televizi než pár štěků“ atd.). Stát se tím spokojí, protože už mu dávno vůbec nejde o vnitřní přesvědčení občanů (vždyť nemůže spoléhat ani na nějaké vnitřní přesvědčení vedoucích kádrů); jde pouze o akt souhlasu s oficiální linií. A tady jsme u podstaty věci. Spontánní „nepolitická političnost“ je nerozlučně spjata s osobním rozhodováním, se zvažováním důvodů pro a proti, s angažovaností pro správná rozhodnutí a proti rozhodnutím nesprávným, pro pravdu a proti lži; a něco takového je nežádoucí dokonce i v případě souhlasu s oficiálním kurzem. Oficiální kurs se totiž náhodou bude muset změnit na jiný, dokonce opačný – a pak co s přesvědčenými lidmi? Skutečné přesvědčení nelze měnit podle větru a okolností; a tak se – podle oficiální verze – z přesvědčených socialistů a komunistů náhle stávají lidé nenávidící socialismus a antikomunisté, a naopak ze špiónů a zrádců čelní političtí funkcionáři. Může být někdo na pochybách, kde je chyba? Čím mocnější jsou státní orgány, tím víc místo občanů potřebují hadry a onuce. A čím víc lidí je ochotno těmi onucemi být nebo to alespoň předstírat, tím mocnější jsou státní orgány, tím „absolutnější“ a „suverénnější“ je stát.

Lze proti tomu vůbec něco podniknout? Mám za to, že ano. Situace vůbec není tak fatální, jak se zdá. Všechno vlastně záleží na lidech, na občanech a na občanské iniciativě. To jest na nás. Každý občan, každý člen společnosti musí žárlivě střežit sféru své svobody. Svoboda ovšem nespočívá v tom, že si mohu a smím myslet nebo dokonce dělat, co chci, tedy třeba i nesmysly a hlouposti. Podstatou svobody je oproštění od toho, co mne svírá, co na mně leží jako balvan, co mne nutí a donucuje, ale oproštění k tomu cíli, abych proti svým zájmům (a zájmům své skupiny atd.) volil pravdu, v jejímž světle se teprve ukáže, nakolik mé zájmy byly oprávněné a nakolik neoprávněné; abych volil proti všem návykům a tradicím to nové, které ukazuje do budoucnosti; abych proti výhodám a výsadám, na nichž se třeba sám podílím, volil spravedlnost, a to znamená především spravedlnost pro ty, jimž je upírána, pro slabé, ponížené, přehlížené nebo dokonce diskriminované a pronásledované. A to je ústřední osnova každé nepolitické politiky: veřejně se rozhodnu podle svého nejlepšího vědo-

mí a svědomí – a vyzvu ty druhé, aby se přidali. Nejde na prvním místě o statečnost postoje, nýbrž o ochotu podřídit své myšlení a svůj život pravdě. Solženicyn hluboce viděl základ všeho našeho duchovního a mravního úpadku, když vyzýval k občanskému a lidskému minimu: nelhat, nepodílet se na lži. Ale sluší dodat: není to tak docela snadné. Postavit se za pravdu proti druhým, proti oficiálním místům, proti „nim“, to bychom ještě někdy dokázali. Ale postavit se na stranu pravdy proti sobě? Přestat obelhávat sami sebe? Přestat si lhát do kapsy? Odhodit předsudky a iluze? Být ochoten vidět sebe ve světle pravdy? Beze všech příkras? Pripustit si, že tak často bagatelizují jako bezvýznamné některé své činy, jimiž ve skutečnosti zrazují pravdu, právo, spravedlnost – a tím svou zem, svou společnost a vposledu sám sebe? Že tak často zachovávám takovou zradou sice vnější zdání slušného života, životní standard apod., ale že za tou fasádou se hroubí samo moje lidství?

A proto je třeba zápasit o větší prostor pro lidství člověka. Proto svádíme zápas o lidská a občanská práva, tj. o prosazení myšlenky, že svým hlavním obsahem a převážnou svou částí je lidský život zakotven mimo stát a mimo jeho kompetenci, že se se státem a se státní politikou dostává do kontaktu jenom svým okrajem a že stát, který to nechce uznat a který se vměšuje do této nejlhostejnější domény lidského individuálního i společenského bytí, je špatný stát. Politická lhostejnost a ignorance jen napomáhá takovému nelegitimnímu vměšování státu do lidského života; naproti tomu pravá političnost, pravá občanskost se uplatňuje především a převážně ve sféře, do které státní orgány a státní politika nemají co mluvit.

Praha, 19. 3. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

Jsem docela rád, žeš mne požádal o několik slov o nedávno zemřelém profesoru Janu Patočkovi. Patočka je pro mne jedním z několika málo našich domácích myslitelů, na nichž jsem se orientoval. Musím hned na začátku přiznat, že jeho působení na můj myšlenkový vývoj a vůbec profil nebylo hlavní. Celoživotně pro mne nejvíc znamenal filosof, s nímž jsem se nikdy neseťkal, totiž Emanuel Rádl. Snad o tom napíšu někdy jindy; Rádl byl ohromný, strhující myslitel, ale měl své podivné zvláštnosti. Pro tyto zvláštnosti šel Patočkovi vždycky trochu na nervy, a zvláště mu šli na nervy takoví zelenáčistudenti, kteří se Rádla stále dovolávali, citovali ho a vnášeli právě ty podivnosti na půdu Patočkových seminářů nebo přednášek. Pamatuji se, jak jednou můj kolega z fakulty takovým připomenutím nějakého Rádlova dikta na semináři Akademické YMCA na Poříčí uvedl Patočku do takového rozrušení, že vstal a chvíli chodil po chodbě, aby se uklidnil. A přece dovedl Patočka říci o Rádlu slova nejvyššího respektu. Ačkoliv celý život Patočkův byl strukturován jinak než u Rádla, mnohem akademičtější a tak nějak civilněji (nevím, jak bych to lépe vyjádřil: Patočkův pathos bylo lze zachytit jen v jeho přednáškách, kdežto Rádlův pathos byl politický, veřejný), v rozhodujících chvílích národního života po třikrát na sebe vzal Jan Patočka rádlovskou roli. A po třikrát na sebe vzal i ten rádlovskyquijotovský háv, o němž se sám kdesi zmiňuje. V této roli mi Patočka byl vždycky nejbližší; i na tom je vidět, jak mnoho jsem byl ovlivněn Rádlem. Ale nejdůležitější význam Patočkův ovšem je jinde.

Česká filosofie první poloviny dvacátého století měla jednu těžkou vadu: nebyla na výši svých ryze filosofických úkolů. Tím nechci říci, že by se v ní nenalezly hluboké myšlenky, že by byla neorientovaná nebo špatně orientovaná, že by nevykazovala žádnou pozoruhodnější svébytnost atd. Nic takového; česká filosofie připomínala spíš docela účtyhodnou zásobárnu projektů, které však nikdy nebyly filosoficky dotaženy a realizovány. Nejvýznamnější filosofické publikace mohly nanejvýš inspirovat, ale nemohly se stát filosofickou základnou. Když jsem končil střední školu, stala se mým hlavním zájmem symbolická (matematická) logika. S nikým jsem se moc neradil, ale

předpokládal jsem, že nejvhodnější cesta k ní bude přes matematiku. Brzo jsem rozpoznal, že to byl hluboký omyl, a přešel jsem z přírodních věd na filosofickou fakultu, kde v té době celá řada učitelů orientovala své přednášky a semináře na logickou problematiku. Byl jsem pak notně zklamán Kolmanem a Riegrem, zaujal mne Kozák, ale rozhodující pro mne byl Patočka, v jehož proseminári se četla Husserlova *Logická zkoumání*. Patočka byl jediný, u něhož jsme poznali, co to je metodický filosofický postup a zejména co to je filosofická práce na současné úrovni. Myšlenkovým zaměřením a celou strukturou filosofických pozic mi byl mnohem bližší J. B. Kozák, ale ten se bohužel po válce spokojoval už jen komentováním a popularizováním, byť nejednou pronikavým a přesvědčivým. Ale vysokou latku nám všem postavil opravdu jen Patočka. Může-li dnes česká filosofie v něčem obstát na světovém fóru, pak převážně a možná dokonce jedině díky Patočkovi. Jen u něho jsme se mohli setkat s tou metodickou spekulativností, bez níž se filosofie neobejde.

Patočka byl celou svou duchovní a myšlenkovou konstitucí interpret, nikoliv systematik. Jeho přednášky o řecké filosofii v poválečných letech (došel až k Aristotelovi, než byl zbaven práva přednášet) byly pro nás studenty zjevením. Patočka měl to skvělé, zcela mimořádné nadání, že dovedl do myšlenkového světa jiného filosofa proniknout až k identifikaci: myslel s ním, jeho způsobem, dokonce za něho a přes něho, dovedl ho domýšlet, aniž by narušil jeho integritu, dovedl ho zpřítomnit ne jako schránu abstraktních myšlenek, nýbrž jako živoucí myslitelskou osobnost. To bylo něco, co jsem sám nikdy nedokázal a co jsem na něm vždycky obdivoval snad nejvíc. A byl v tom plán. Těsně před válkou napsal Patočka, že u nás bylo a je málo zájmu o antiku v jejích největších výkonech, že „český život nenašel dosud svého poměru k řecké vzdělanosti a zvláště řecké filosofii, základu našeho evropského myšlení, nedostižnému dodnes“. A hned po válce pro to udělal tolik jako snad nikdo druhý u nás, aby vřelejší zájem o řeckou filosofickou antiku v kruzích vzdělanců a zejména studentů vyvolal.

Patočka své interpretační ingenium neomezil ovšem jen na staré Řecko. Pro situaci českého poválečného myšlení, z něhož byli na desetiletí vyloučeni myslitelé jinak než marxisticky orientovaní, tedy pro situaci našeho marxistického myšlení podnikl Patočka obrovský kus práce svými interpretacemi a také záviděníhodnými překlady

Hegela. Marxovi totiž nelze dost dobře porozumět bez pochopení Hegela. Marxismus bez Hegela rovná se engelsismus, což je spíše zvláštní odrůda pozitivismu a tedy a filosofie. Marxismus se vůbec vyvíjel zvláštním způsobem a tak, že skutečný Marx-filosof se z něho postupně vytrácel. Obnovením senzoria pro Hegela přispěl Patočka zcela mimořádnou měrou jednak k tomu, že naši marxisté objevili skutečného Marxe, a v důsledku toho také k tomu, že v novém, hlubším navázání na Marxe-filosofa našli inspiraci a potřebné odraziště pro nové, nejednou světově pozoruhodné výkony filosofické. Otevřenost Patočkova a jeho ochota právě tímto směrem pomoci, ukázala řadě mladých marxistů, tj. filosofických oponentů Patočkových, některé jeho lidské stránky, na něž nemohli reagovat jinak než sympatiemi a přátelstvím. Tím neuvěřitelnější je, že se našel i takový, který se v jeho posledních dnech nešťítíl po něm hodit špinavou lží a který v tom beze studu pokračuje i po jeho smrti.

Bylo-li možno označit v poválečné filosofické situaci u nás něco jako úkol mimořádně svízelný, pak to bylo uvedení domácí tradice do kontaktu s tou větví světové filosofie, v níž byl sám Patočka sice od dob svých studií trvale a hluboce zakotven, ale pro kterou u nás nebylo mnoho smyslu. Patočka se tohoto úkolu podjal a po dlouhá léta pracoval na otvírání, usnadňování a zprostředkování cest recepce fenomenologického způsobu myšlení, zvláště ovšem v jeho heideggeriánské podobě, která se v jistých ohledech (a po jisté reinterpretaci) ukázala právě pro podstatně myslící marxisty jako nejatraktivnější a nejperspektivnější. Zdánlivým paradoxem bylo paralelní ovlivnění křesťanského, a to jak protestantského, tak katolického myšlení týmiž myšlenkovými postupy a týmiž zprostředkujícími metodami. O tom však musím pohovořit podrobněji; a musím zmínit dalšího významného českého myslitele nejstarší generace, totiž Hromádku.

Velmi diskutovaná a často problematizovaná postava J. L. Hromádky znamenala v českém životě po druhé světové válce něco ve skutečnosti obrovského: Hromádka otevřel a až do posledních svých dnů udržel otevřený prostor pro levicově orientované občany (především ovšem křesťany, ale časem se ukázalo, že šlo o cestu schůdnou i pro jinak než křesťansky zaměřené lidi), kteří nebyli marxisty, ani to nechtěli předstírat, kteří si zachovali svou svébytnost a i do budoucna se vyvíjeli po svém, aniž by vyhledávali polemická střetnutí s marxisty a komunisty. Pro mnoho lidí omezeného rozhledu to byla

jen kultivovanější forma kolaborace. Hromádkovi však šlo o rozhovor, o dialog v záležitostech nejhlubší orientace životní. Hromádkovi lze leccos vytknout – a my jsme mu to také vytýkali, někdy možná až netaktně, ba sveřepě. Hromádka nám stále připomínal, že se nemáme nechat zmýlit nejrůznějšími přehmaty nové komunistické moci, že musíme rozlišovat mezi nimi a mezi tím podstatným, co se nutně, nezastavitelně a oprávněně mění. My mladší, kteří jsme nevěděli mnoho o sovětských procesech dvacátých a třicátých let, jsme ještě v padesátých letech byli nakloněni vidět v procesech se Slánským atd., ale také s Horákovou nebo s katolickými představiteli apod. dočasné revoluční běsnění. Ale už Maďarsko (a Polsko) jsme nebyli ochotni tak hladce spolknout; a snad to bylo tenkrát, kdy jsme se po prvé od Hromádky vědomě a zásadně distancovali, když přišel krátce po svém několikadenním pobytu v Maďarsku do Jirchář a pokoušel se nám přesvědčivě zopakovat to, co právě slyšel od Pétéra v Budapešti. Od té doby jsme už nešli za Hromádkou, ale vždycky několik kroků před ním. V osmašedesátém už měl Hromádka co dohánět; přesto, ač oťresen 21. srpnem a unaven jako snad nikdy předtím, zakončil své životní působení důstojně. Z jeho posledních textů však lze vyčíst zklamání a rezignaci, pocit, že se cosi zbořilo a zhatilo, čemu dal Hromádka velkou část svých sil a své práce v poválečných letech.

Pamatuji se, jak jsem sám byl v posledním únorovém týdnu r. 1948 oťresen a rozhořčen způsobem, jak se komunisté zmocnili (samozřejmě po delší politické a organizační přípravě dřívější) moci ve státě, zejména pak, jak zacházeli se svými politickými protivníky. Neuvěřitelnou se mi zdála také neschopnost těch druhých a konsternovanost až vyděšenost většiny národa. Rázem jsem se psychologicky ocitl v situaci protestujícího a odmítajícího. Tentokrát pro mne Hromádka znamenal skutečné východisko. Po letech se ukázalo, jak lidé, kteří rázně odmítli novou skutečnost, se odsoudili k nečinnosti, k mlčení, k bezvýznamnosti a bezperspektivnosti. Několikrát na to přišla řeč v rozmluvách s Patočkou; jeho zkušenost byla dost podobná, i když byl o dvacet let starší a o předválečné situaci věděl víc. Ale zatímco Hromádka vytvořil prostor, v němž i Patočka našel možnost se postavit tak říkajíc na pevnou zem (byly doby, kdy se v něm podivně snoubil pocit jakési intelektuální viny za to, že se již dříve víc nepokoušel najít cestu k dělníkům, k proletariátu, s pocitem až

dojetí, jak se o něho dělnický stát stará, když se mu dostalo lázeňského léčení – známé to příznaky internalizace příliš velkého a dlouho trvajícím vnějším tlaku, mnohokrát popsané; proti tomu Hromádka ukázal docela jinou cestu), a tak vytvořil rámec, Patočka s mnohem větší intenzitou připravoval a sám zahájil postupnou stavbu náplně tohoto rámce. Hromádka měl tu obrovskou zásluhu, že vytvořil řadu podmínek pro vznik skutečného dialogu, ale sám se dostal na určitou hranici, kterou pak už nikdy nepřekročil; Patočka na tomto základu stanul, odtud vyšel, ale onu hranici překročil. Je charakteristické, že Hromádka vedl rozhovor, „dialog“ především s kruhem kolem Machovce a že se nikdy nepokusil o rozhovor s představiteli té neo-marxistické linie, která šla k filosofickým základům samotného Karla Marxe a která chtěla od Marxe jít filosoficky kupředu (hlavním představitelem této linie je Karel Kosík). Patočka však zahájil nejpodstatnější rozhovor právě s marxistickými filosofy z Kosíkova okruhu. Možná, že v tom do jisté míry hrála úlohu také volba z druhé strany (byli to totiž právě tito talentovaní mladí lidé, kteří vynaložili dost úsilí, aby – ještě za Riegrova vedení – dostali Patočku do Filosofického ústavu, byť jako pracovníka edičního oddělení, neboť jako nemarxista nemohl být vědeckým pracovníkem). V každém případě to však byla věc elementární důležitosti, jak ostatně ještě ukáže budoucnost.

Jan Patočka byl filosofem politice vždycky dost vzdáleným a tím vlastně nečeským. Všichni velcí představitelé českého myšlení byli politicky značně angažovaní, někdy snad až příliš. Proto k nim Patočka také neměl blízko a neměl k nim snadnou cestu; v té věci byl vliv jeho učitele Husserla velmi silný. Teprve postupem let a hlavně pod tlakem politických zvrátů a katastrof větších nebo menších, celonárodních nebo jen osobních nezdarů nebo případů ohrožení se dostával k české filosofické tradici. A začal si jí stále víc vážit. Avšak nejen to: Patočka dokázal objevit filosoficky nosnou žílu tam, kde ji zatím nikdo nebo jen málokdo byl jen hledal. Výtěžkem jeho nucené distance od filosofické práce v padesátých letech byl objev Komenského jako světově významného filosofa, představujícího filosofickou alternativu k Descartovi (zatímco dosud byl Komenský brán vážně jen jako pedagog, „učitel národů“). Objevil však pro sebe i pro jiné znovu Masaryka a Rádlu, zčásti již po krachu první republiky, zvláště však v šedesátých a sedmdesátých letech. A Patočkův zápas

v posledních třech měsících jeho života ho definitivně zařazuje do té nejpodstatnější, nejhlubší a dosud nejperspektivnější linie českého myšlení nové doby, vyznačené jmény Palacký, Havlíček, Masaryk a Rádl.

Již před válkou, když shrnoval svůj pohled na místo české vzdělanosti v Evropě, Patočka kriticky poukazoval na těžké vady našeho intelektuálního a duchovního života, vůbec celé kultury. Přesto vyslovil své přesvědčení, že „filosofie ve vývoji dalšího českého vzdělání bude mít silný vliv, jako již několikrát v rozhodujících chvílích našich novodobých dějin“; je třeba se koncentrovat na velké problémy, „které ovšem nelze mechanickou statistikou vyčíst; k těm musíme však dospět, máme-li ve svém vzdělání opustit stupeň pouhého školního mechanismu a umět říci slovo, po kterém se bude vzdělaný člověk vsutku ptát“. A když se pokusil co nejpřesvědčivěji postavit před oči naléhavost tohoto úkolu, Patočka končí: „Málo co zdá se mi tak naléhavé, jako přivést ne lid, ale českou inteligenci zpět k pokoře a skromnosti a pokusit se vůbec připomenout jí, že existuje fakt svědomí.“

Myslím, že právě svým posledním nasazením a svou smrtí Patočka znovu připomněl české inteligenci tento fakt svědomí. Z Patočkovy smrti však na nás nemluví jen důstojná rezignace, nýbrž výzva; nepocítujeme lítost a zklamání, ale náhle jako bychom v ruce drželi předanou pochodeň; s Patočkou se nehroubí nějaký relikv starych časů, ale jeho smrt tu je jako pečeť našeho odhodlání vykročit do otevřené budoucnosti. Když jsem s ním spolu se svou ženou a přítelem naposled mluvil, prohlásil v jednu chvíli, že zápas o lidská práva, do něhož jsme se pustili, není žádná bitva, nýbrž celá válka, jejíhož konce kdoví zda se dožijeme. On se nedožil, ale viděl jedinou možnou cestu k lepším dnům: „Žádná poddajnost zatím nevedla k zlepšení, nýbrž jen k zhoršení situace.“ „Existují věci, pro které stojí za to trpět.“

Milý příteli,

vytýkáš mi, že jsem nakouzl téma revoluce, ale že jsem k němu vlastně neřekl vůbec nic. – Přiznávám, že slovo se už v mém dopise znovu nenajde (dopis č. 6), ale po mém soudu tam všechno podstatné bylo řečeno. Nicméně se rád chápu příležitosti a vyjádřím svůj názor výslovně.

Důraz na revolučnost a nadšenost revolucí je pozůstatkem politického romantismu. Pro romantismus je charakteristické jakési zvláštní násilnictví, které je ovšem ve svých základech mnohem starší a má mnohem hlubší kořeny v celé evropské tradici. Již nejstarší řečtí myslitelé připravovali pronikavý zvrat v dosavadním přístupu ke světu, totiž tzv. objektivismus, jinak řečeno předmětné myšlení. Člověk je špičkou dlouhého vývoje živých organismů a je hluboce zakotven v těchto dějinách všeho živého, ale také v přítomné, aktuální biosféře. Člověk a lidstvo mohou existovat a žít pouze uprostřed života, uprostřed jiných živých bytostí. Člověk je daleko závislejší na jiných organismech než na neorganickém světě; závislost na neživé přírodě mu byla vždycky spíše jen prostředkována, ale nemusel jí čelit přímo. Tato skutečnost se prudce mění teprve v docela poslední době, a mění se jako vzdálený důsledek před dvěma a půl tisíci lety zavedené tradice předmětného myšlení a vůbec předmětného vztahu ke skutečnostem a ke světu vůbec. Člověk ovšem tím, že všechno převádí na věc, na předmět, na objekt (v metafyzickém smyslu), skutečnost vlastně zkresluje, misinterpretuje, falsifikuje, mystifikuje. Krátce řečeno: znásilňuje. Ale romantismus nezůstává u takového neuvědomělého, mimoděkého a nechtěného násilí, nýbrž nalézá v násilnosti a násilných řešeních zvláštní zalíbení, věří jen v násilná řešení, skládá v násilí všechny své naděje a je v hloubce přesvědčen, že pouze násilnými prostředky lze dosáhnout žádoucí dokonalosti, krásy, pravdy, dobra a dokonce i míru. Ve skutečnosti dosahuje pravého opaku; líčení krásných a ušlechtilých cílů plní pak pouze úlohu ohlupování sebe i jiných, je klamem, podvodem, lží – zkrátka ideologickým pozlátkem. V tom všem představuje romantismus poslední velkou vzpouru proti organické spjatosti člověka s biosférou, přírodou a vůbec světem.

Největší postavy evropské filosofie minulého století jsou právě tak dětmi tohoto podivného hnutí jako velké postavy světové politiky. A náš dnešní svět je do velké míry produktem, plodem tohoto světo-dějného omylu a myšlenkového i životního scestí evropského (a dnes zejména Evropou jen ovlivněného a poznamenaného) člověka. Nutno ovšem hned poznamenat, že naše národní dějiny nesly až donedávna vcelku jen malé a omezené stopy tohoto romantického násilnictví či násilnického romantismu. V posledních třiceti letech bylo soustředěno velké propagandistické a agitační úsilí na glorifikaci revolučnosti a revolucí, ale mám dojem, že nemělo velký úspěch a že svou práci ve skutečnosti vynaložilo hlavně na to, že se z revolučnosti stala fráze. Jakousi opravdovější vlnu revolučního cítění lze konstatovat na konci let čtyřicátých a snad ještě v prvních rocích následujících; vystřízlivění však se dostavilo dost rychle právě u těch, kdo se revolucionářstvím nechali opojit. Nedostatek smyslu pro politické revolucionářství lze považovat za jedno z aktiv národní povahy; je však provázeno něčím, co tento soud citelně znehodnocuje anebo alespoň relativizuje. Abychom mohli odlišit obě tyto stránky, musíme si vypůjčit některé termíny a formulace od Havlíčka, který rozeznává mezi revolučním radikálníčením a mezi tím, čemu říká „Revoluce hlav a srdcí“. (Základním textem k tomu je Havlíčkův článek „Revoluce“, který vyšel nadvakrát ve *Slovanu* 30. ledna a 8. února 1851.)

Havlíček není principiálně proti revolucím; říká sice, že každá revoluce je neštěstí, ale když je toto neštěstí nevyhnutelné a když otevře a uvolní cestu k budoucímu většímu štěstí, „tenkrát musí každý moudrý tuto metodu trpělivě snést v naději onoho po ní následujícího blaha“. Základní však je něco jiného: „Revoluce jest jenom prostředek ke zbavení se od špatné nenáviděné vlády, ale ona ještě není sama v sobě prostředek k založení a udržení dobré vlády.“ Zároveň však Havlíček ví, že „zřídka kde se svoboda vydobude zcela bez boje hmotného a bez krveprolití“; „zkušenost celé historie nás učí, že na tom není možno vybojovati na zákonní cestě svobodu, nýbrž jen na revoluční“. Zkrátka: Havlíček je přesvědčen, že mnohdy je revoluce opravdu nevyhnutelná, ale že je schopná jen zbořit, zničit, likvidovat nesnesitelný režim a odpornou vládu. Revoluce však nikdy není metodou, jak vybudovat lepší režim a jak zvolit lepší vládu. Proto má revoluce, můžeme z toho usoudit, vždycky jen krátkodobou oprávněnost. Revoluce totiž nikdy nemůže plně zvítězit, neboť ve

chvíli svého vítězství buď přestane být revolucí a dá se do budování (které se zásadně liší od každého boření a ničení), anebo si svou násilnost uchová a používá násilných prostředků k výstavbě tzv. nového řádu, nové společnosti, a pak ovšem si tisíckrát může říkat, že zůstává revolucí – nebude už vítězit, ale naopak postupně všechno ztratí, prohraje a pohřbí.

Světové socialistické hnutí je od počátku poznamenáno traumatizující zkušeností z francouzské revoluce. Ve francouzské revoluci se po prvé mocně ukázalo, že důsledně hájené demokratické principy nutně vedou k demokratizaci sociální a hospodářské. Tehdy se ukázalo, že buržoazie se těchto důsledků vlastních zásad zalekla, ba že se jich přímo vyděsila; tenkrát buržoazie zradila své vlastní ideály a zastávce skutečné, důsledné demokracie utopila v krvi. Na tom nic nemění, že se mohla vymlouvat na barbarské revoluční metody, na nichž se podílela různá chátka z motivů, které s demokratickými principy neměly nic společného. Marx, nejvýznamnější teoretik a praktik socialismu minulého století, byl přesvědčen, že právě francouzskou revoluci je třeba dovést a dovést ji do všech, tedy i sociálních a hospodářských důsledků. Aby to bylo možné, je třeba se řádně připravit na to, aby příští revoluce nemohla být poražena. To je to hlavní, co z Marxe pochopil Lenin: největším nebezpečím pro revoluci je antirevoluce, kontrarevoluce. Hlavním bojovým cílem v roce 1917 bylo proto nepřipustit, aby se opakoval rok 1905, tj. nepřipustit, aby kontrarevoluce měla nějakou šanci. Budování nové společnosti muselo počkat, nejdříve bylo nutno vyrvat všechnu moc z nerevolučních nebo dokonce kontrarevolučních rukou, centralizovat ji a plně využít k zastrašení a likvidaci všech skutečných i potenciálních nepřátel. Podezíravost revolucionářů přinesla své otřesné ovoce už ve francouzské revoluci; to vše bylo ovšem zastíněno po rozbití carského Ruska, když revoluce chtěla zůstat revoluční až do „konečného vítězství“. Nová společnost a nový stát ovšem byly vybudovány, protože vybudovány být musely. Ale došlo k takovým obrovským ztrátám všeho druhu a k tolika lidským životním katastrofám, že se to vymyká vši představě. Zdá se, že tato nová zkušenost lidstva s revolucí znamená nové, snad ještě těžší trauma pro všechny budoucí socialisty a socialistické programy. Ale musí být především podrobena co nejdůkladnější analýze. Zatím se zdá, že revoluce, která likviduje všechny skutečné i potenciální své odpůrce a nepřátele

a domnívá se, že tak vyloučila kontrarevoluci, přebírá od kontrarevoluce některé její role (některé stránky resp. některé funkce) a stává se posléze hlavním nepřítelem sama sobě. Zatímco historie prokázala, že žádná kontrarevoluce nemůže společenský vývoj natrvalo zastavit, ukázala rovněž, že žádná revoluce nemůže znamenat trvalý postup vpřed. A co je nejtragičtější na celé věci: všechno se zdá nasvědčovat, že od revoluce se velmi těžko přechází k normálnímu, organickému společenskému životu, že důsledkem každé velké, ozbrojené, krvavé revoluce jsou desetiletí společenské a politické stagnace; a průvodním zjevem této stagnace je sterilita oficiálního kulturního života. Zatímco před revolucí je revolučnost jedním z největších stimulů umělecké i myšlenkové tvorby a jedním ze základů její ideovosti, po vítězné revoluci se stává balastem, břemenem a překážkou, přinejmenším pak formalitou a frází, která ovšem každé umělecké i myšlenkové dílo kazí a vnitřně korumpuje.

To všechno přesvědčivě ukazuje, že Havlíček měl ve svém rozlišování revolucí se zbraní v ruce od revolucí hlav a srdcí hlubokou pravdu. I když existují výjimky, lze říci, že téměř všechno velké umění a téměř všechna velká filosofie měly blízko k revoluci, ano měly něco revolučního přímo v sobě. Revolučnost jako otevřenost do budoucnosti, nakloněnost novým cestám, pohotovost k nečekaným, překvapivým řešením, jako individuální odvaha oprostít se od návyků a stanout třeba sám proti veškeré rutině a všem zaběhaným jistotám, kterým však chybí perspektiva – taková revolučnost vyžaduje otevřené hlavy, ryzí smýšlení, životní opravdovost a svobodný charakter. Ale jakmile se nějaká nová myšlenka, třeba nejlepší nápad a původně naprosto pravdivé vidění spojí s mocí, s násilím, s donucováním, ztrácí nejenom svou přitažlivost a přesvědčivost, ale také a zejména svou oprávněnost a svou pravdivost; ztrácí nejlepší osobnosti a získává dlouhé řady příživníků. To, co skutečnou a ryzí revolučnost deformuje a korumpuje, je právě její spojenectví s mocí, zejména s oficiální mocí, zejména pak s mocenským monopolem státu, kterému není účinnou občanskou rezistencí zabraňováno v porušování zákonů a ve vměšování do individuálního, společenského, kulturního atd. života, pro nějž jsou všechny státní prostředky jenom pomůckou a nástrojem, nikdy však účelem a cílem.

Havlíček měl pravdu, když říkal, že špatné vlády obvykle neodcházejí ze scény jinak než za použití násilí, tedy v důsledku revolučních

převratů. Revoluce však s sebou nesou vždycky hodně tragického; čím je vláda horší a s čím větší urputností se vší mocí drží ve vedení, tím tragičtější jsou i tyto průvodní a následné znaky revoluce proti ní. Bylo by nespravedlivé to klást za vinu revolucionářům. Spravedlivější úsudek však nikterak neumenší hrůzy, které dopadají na celou společnost. Revoluce jsou proto přípustné pouze jako ultima ratio, jako poslední prostředek, když všechno ostatní selhává a je slabé. Ale vždycky jsou a budou nežádoucí, protože představují jen další překážku normalizace společenského života. Lidé, kteří se možná osvědčili v revoluci (a to je ještě lepší případ, neboť někdy jde o lidi, kteří se na revoluci jenom přiživilí, kteří si jen přihřáli a nadále přihřívají svou polívčičku a revolučnost jen předstírají), si myslí, že si vysloužili právo na vedení společnosti i v dobách jejího normálního života. Ve skutečnosti se však revoluční vůdcové hodí za mírové vůdce tak málo, jako váleční hrdinové a vysloužilí generálové. Generálové mají většinou tendenci udělat ze státu kasárna; a revolucionáři ohrožují demokracii obvykle víc než poražení reakcionáři.

Revolučnost a revoluce jsou jevem relativním a tak říkajíc situačním; neexistují obecné rysy revolučnosti, abstrahovatelné od konkrétní historické situace. Proto také může revoluce tak snadno přejít v kontrarevoluci, aniž by musela nezbytně být poražena vnějším nepřitelem. Dokladem toho jsou četná překvapující spojení, jichž se údajně revoluční vlády a hnutí nebojí a neštítí, i když partnerem jsou hnutí nepřehlédnutelně konzervativní nebo přímo kontrarevoluční. Individuální i skupinové politické zvraty, při nichž jednotlivci nebo celá hnutí přecházejí z krajní levice na krajní pravici nebo naopak, jichž by bylo možno jmenovat dlouhou řadu, jsou dokladem toho, jak revoluční fráze a radikálníčení jsou vlastně čímsi dějinně a situačně vykořeněným, ve skutečnosti nedějinným, spíše čímsi jako patologickým syndromem, vyskytujícím se kdykoliv a kdekoliv bez ohledu na dějinné okolnosti. Takováto patologická, „profesionální“ revolučnost musí být izolována a léčena, neboť ohrožuje normální tok společenského života; je v totálním rozporu s opravdovým politickým uvažováním a rozhodováním, které není a nesmí být založeno na komplexech a resentimentech, nýbrž na rozumu a rozumném zdůvodňování.

Jak už jsem se zmínil, ve srovnání s četnými jinými národy nás infekce revolučního násilnictví příliš nenakazila, zejména nepronikla

až k dění národního smýšlení a národní orientace. Většina zlých zkušeností nevyplývala ani tak z revoluční, revolucionářské posedlosti jako spíše z napodobování cizích vzorů. Ale co nám skutečně chybí, čeho je v našem národním životě jako šafránu, to je pravá odvaha k revoluci hlav a srdcí. Český člověk je skeptik a pesimista, pokud jde o obecnější záležitosti a společné, celospolečenské a celonárodní programy. Historické zkušenosti naučily průměrného českého člověka hledat svá soukromá řešení, zvláště v těžkých dobách. To je celkem pochopitelné, i když poněkud smutné. Ale je odporné, když si vzdělanec obléká maškarní oděv revolucionáře, drmolí revoluční slogany a s kolegy se předstihuje v citování revolučních mouder, jen aby dosáhl svého právě tak soukromého jako nechutného „malého českého“ řešení, které je tak konzervativní a zpátečnický maloměšťácké, že to je až k pláči. Revolučnost se totiž nedá naorganizovat a organizačně zajistit. Skutečná revolučnost je duchovní povahy a nemá s mocenskými prostředky a s donucováním (a už vůbec ne s nějakými materiálními zbraněmi) nic společného. Revoluční duch kam chce věje – najednou tu je, a za chvíli tu není. Nepodléhá žádným usnesením, nepřivolají ho žádná vnější opatření, ani konference, ani školení, ani agitace. Starejte se o ducha a ne o literu, starejte se o rozum a ne o disciplínu, starejte se o přesvědčivé argumenty a pronikavé vidění věcí a méně o dogmata, předpisy a fermany – a revolučnost vám bude přidána. Potřebuje víc vzdělání, víc informací, víc otevřených diskusí, víc experimentů, víc svobodného, ale svědomitého rozhodování na vlastní odpovědnost. To bude ta revoluce, které nám je zapotřebí jako soli.

Praha, 31. 3. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

dnes bych se chtěl vrátit k jedné Tvé otázce, kterou jsem zatím nechal nějak stranou, ale která je neobyčejně důležitá pro posouzení každého společenského systému a vládního režimu. Je to otázka práva na práci. V naší Ústavě je toto právo zaručeno v článku 21 odst. 1, kde je zároveň zaručeno právo na odměnu za vykonanou práci. V odst. 2 se podtrhuje, že obě tato práva jsou zajištěna celou socialistickou hospodářskou soustavou, která nezná hospodářských krizí ani nezaměstnanosti. Podle Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech uznávají smluvní strany „právo na práci, které zahrnuje právo každého na příležitost vydělávat si na živobytí svou prací, kterou si svobodně vybere nebo přijme“ (čl. 6, odst. 1). Tak tedy vypadají u nás zákonné záruky. Jak vypadá sama skutečnost, jak vypadá praxe? Bohužel nejsou po ruce statistiky, protože prostý občan takové věci, týkající se základních rysů našeho společenského a hospodářského (a kulturního) života, zná jen z doslechu, ze setkání s jednotlivými případy a z okruhu svých známých. Přesto bych mohl jmenovat několik desítek případů, kdy je občanům upíráno právo vykonávat práci, kterou si svobodně vybrali nebo přijali: literární vědci dělají hlídače, spisovatelé pracují jako recepční v hotelu, hudební vědci myjí nádobí v hostinci, novináři pracují jako topiči, vědečtí pracovníci myjí výkladní skříně, faráři dělají skladníky nebo řidiče v sanitce, kandidáti věd organizují sběr kožek atd. atd. – existují nesčetné další neméně absurdní kombinace. Ale neméně důležité než okamžitý průřez jsou průběhy jednotlivých životních osudů v čase. Zmíním se alespoň o svých vlastních zkušenostech v tomto směru; snad se nemusím proto omlouvat. Svůj případ znám totiž lépe než jiné; a mám za to, že i jím lze vše potřebné ilustrovat.

Když jsem (koncem r. 1952) dostudoval, zcela marně jsem sháněl zaměstnání několik měsíců. I když to vypadalo v řadě případů velmi nadějně, vše skončilo, když za mnou (resp. do příslušného podniku) přišel posudek z fakulty, vypracovaný svazáckým výborem. Konečně jsem nazřel, že se tohoto dědictví musím nějak zbavit, a nastoupil jsem jako pomocný dělník v národním podniku Stavobet v Jinoni-

cích. Tam jsem krátký čas dělal zednického přidavače a potom jsem pracoval jako kopáč v několik metrů hlubokých výkopech, nakonec pak jako člen betonářské party. Na podzim jsem nastoupil vojenskou službu; když jsem se po dvou letech vrátil, měl jsem slušný posudek, ale situace se stejně opakovala. Několik měsíců jsem zůstal zase bez trvalého zaměstnání. Protože jsem měl v té době už (zatím jedno) malé dítě, s nímž byla má žena doma, musel jsem při shánění místa vydělávat překlady, korekturami apod. To byly ovšem ještě proti dnešku skvělé poměry, protože to nikdo nehlídal a nikdo nezakazoval podnikům, aby mi tyto dost špatně honorované práce na smlouvu o dílo zadávaly. A náhle se na mne usmálo štěstí. Při jednání (neúspěšném) v jednom výzkumném ústavu jsem se náhodou dozvěděl, že v jiném, nedalekém ústavu hledají někoho pro dokumentaci. Dopadlo to nakonec dobře: po třech měsících od návratu z vojenské služby jsem byl konečně zaměstnán (za asi 900 Kčs hrubého platu, který mi však po několika měsících byl zvýšen při resystemizaci). V tomto ústavu jsem zůstal přes dvanáct let. Za tu dobu jsem většinu svého volného času věnoval shánění a studiu odborné filosofické literatury; spoustu času mi také zabralo pořizování mikrofilmů knih nebo článků, které jsem dostal do ruky jen na krátkou dobu, která nestačila ani k letmému přečtení, natož k prostudování. Ženě, která byla řadu let doma s malými dětmi, jsem téměř vůbec nepomáhal. Abych měl větší klid, vstával jsem ve tři hodiny ráno nebo v půl čtvrté; večer jsem chodil spát s dětmi, nezřídka i dříve. Víc než deset let jsem takto pracoval na dvě směny. Během let mi začaly vycházet recenze a drobné, později i větší články. Tu a tam leccos pozastavila cenzura, někdy už šéfredaktor časopisu. Pak jsem se v roce 1968 dostal do Filosofického ústavu jako chodící důkaz, že toto vědecké pracoviště přestalo být vyhrazeno pro marxisty.

Mé zkušenosti z doby, než jsem byl zbaven možnosti dál pracovat ve svém oboru (když jsem na to čekal 16 let od ukončení vysokoškolského studia), byly tedy následující: zaměstnání jsem sháněl velmi obtížně, žádný úřad mi v tom nepomáhal, společenské organizace mi to naopak v řadě případů překazily, i když to vypadalo nadějně. Byl jsem zřejmým případem diskriminace: pro filosofa, který nebyl ochoten se alespoň vydávat za marxistu a který dokonce byl „zatížen křesťanstvím“, v nové společnosti nebylo místa. Neměl jsem rovnoprávné postavení ani jako občan; křesťané byli sice ve

společnosti trpění, ale pouze jako přežitek, který bude postupně zatlačován a odumře. Když jsem napsal článek do křesťanského časopisu (např. do Křesťanské revue), rozhodoval o jeho uveřejnění pracovník Církevního nakladatelství, který neměl s křesťanstvím ani s církvemi nic společného: pod funkcí redaktora církevního nakladatelství se skrýval obyčejný státní cenzor. Když postupně docházelo k normalizaci této absurdní situace (v šedesátých letech), nejkoženější zůstali právě tito redaktoři „církevního“ nakladatelství; když dr. Čížková zabránila publikaci mé recenze Kosíkovy knížky v Křesťanské revui, vyšla recenze beze změny jediného slova v Plameni. Křesťanský časopis nemá co recenzovat marxistickou knihu; tak znělo dokonce ještě dodatečné zdůvodnění. – Nemělo by smysl v mém případě poukazovat na to, jak mohla tříčlenná rodina „slušně žít“ za necelý tisíc korun nebo později rodina šestičlenná za necelé dva tisíce (i s přídávky); analogická farářská rodina na tom byla vždycky ještě o několik set korun hůř. A tak to s mým právem na práci ani s odměnou za ni nebylo právě nejslavnější. Ale to nejdůležitější mělo teprve přijít.

Když byl likvidován Filosofický ústav, bylo to provedeno přímo geniálně. Spojil se se Sociologickým ústavem a ještě s nějakými menšími pracovišti – a to byla reorganizace. A zákoník práce připouští rozvázání pracovního poměru z důvodu reorganizace. Tak bylo propuštěno několik desítek pracovníků, mezi nimi i já. Zase jsem hledal místo. Ústav mi měl dát několik možností přejít jinam; nikdy mi nebyla uvedena ani jedna možnost. Odbor pracovních sil má za úkol v takových případech zprostředkovat pracovní příležitost. Zhostil se toho tím, že mi předložil dlouhé seznamy volných míst, které neměly s mou kvalifikací vůbec nic společného. Měl jsem tři měsíce výpovědní lhůty času, ale nesehnal jsem vůbec nic (pokud jsem něco sehnal, v poslední fázi jednání vždycky někdo dostal strach a ze všeho sešlo; většinou sešlo ze všeho hned na začátku, když se vyjasnilo, že přicházím z Akademie – obvykle to naprosto stačilo). Nakonec jsem nastoupil na termínovanou smlouvu (na čtvrt roku, později mi byla prodlužována vždy na další půlrok) na poloviční pracovní úvazek jako noční vrátný do Památníku národního písemnictví (protože však mí kolegové byli velmi staří páni, často nemocní, blížil se počet mých odpracovaných hodin téměř plnému úvazku). Na prodlužované termínované smlouvě jsem v Památníku zůstal téměř

5 let, až nový ředitel přišel na to, že nadále nemohu v tak významném kulturním středisku zůstat – a neobnovil ani neprodloužil mi smlouvu. Sháněl jsem místo znovu. Přijal jsem posléze místo hlídače vozového parku; po necelém roce jsem přešel na místo topiče.

Vůbec si nemyslím, že by můj případ byl nějak mimořádně křiklavý; existují nepochybně případy daleko křiklavější a otřesnější. I takto se samozřejmě žít dá, i takto je možno vychovat děti a udržovat jakž takž domov. V nejhorších dobách, kdy žena musela být doma a můj příjem nestačil, pomohli příbuzní a přátelé; ostatně pomáhali stále. Ale právo na práci, svobodně zvolenou nebo přijatou? Právo na slušný život pro rodinu? A to nemluvím o právu na účast na kulturním životě nebo o právu na ochranu morálních a materiálních zájmů, vyplývajících z mé odborné práce. – Na celé věci však je nejpozoruhodnější jedna věc: jsem filosof, mám odbornou kvalifikaci a přes sto publikací. Nikdy jsem nepřestal odborně pracovat, tj. studovat a psát. Za celý dosavadní život jsem však za tuto odbornou, filosofickou práci, na niž jsem odborně připraven a pro niž mám kvalifikaci (kterou jsem ostatně svými publikacemi prokázal), byl odměňován necelé tři roky. Kdybych se chtěl vystěhovat, musel bych asi zaplatit větší částku peněz za získané vzdělání. Kdo tuto částku uhradí, když se nevystěhuji a nadále budu pracovat jako topič nebo hlídač či vrátný?

Likvidace nezaměstnanosti je nepochybně jedním z největších pozitivních činů socialismu. (Nezaměstnanost ovšem u nás byla likvidována už od konce války, nebylo pro to ani zapotřebí února 48, tím méně absurdit a tragédií let padesátých, šedesátých a nyní sedmdesátých.) V našich novinách se rituálně opěvává „sociální jistota našich pracujících“. Jak kterých; já například nemám ani tu jistotu, že budu nadále moci pracovat jako topič, jako jsem nemohl pracovat jako noční hlídač a předtím jako filosof. Takových jako jsem já je ovšem velká síla. A ti druzí? Jakou ti mají jistotu? Snad když budou pěkně zticha držet jazyk na uzdě, budou přikyvovat, poslušně zvednou ruku vždycky, kdy je třeba ji zvednout a když jim k tomu někdo povoláný dá pokyn – to snad. Ale takhle že má vypadat nezadatelné právo na práci? Že si člověk má právo vydělat práci, k níž má kvalifikaci a která ho těší, pouze pod tou podmínkou, že mu to nějaký aparátník dovolí? Že zkrátka nesmí uplatnit žádné jiné nezadatelné právo, právo na svobodné projevení vlastních názorů, svobodné vyhledávání

a rozšiřování informací a myšlenek všeho druhu jakýmikoliv prostředky podle vlastní volby, právo na svobodné přijetí a vyznávání náboženství nebo víry podle své volby, právo na pokojné shromažďování a svobodné sdružování s jinými, v to počítaje i právo na zakládání odborných organizací a přístupování k nim, opět podle vlastní volby, právo na vzdělání své i svých dětí bez jakékoliv diskriminace, jen v závislosti na skutečném nadání a schopnostech atd. atd.? A jakmile začne některého ze svých nezadatelných práv užívat, hned mu bude právo na práci (a ještě různá další práva) upřeno? A nebo mu bude sice přiznáno, ale jenom na některou práci, z níž se pak stane „práce za trest“?

V duchu podivné „logiky“, již jsme už tři měsíce svědky, může teď zase někdo povstat a říci. „Já takové potíže nikdy neměl; vždycky jsem mohl svobodně pracovat; vždycky jsem mohl dělat to, k čemu mám nadání a kvalifikaci.“ Přiznávám, že i takoví v naší společnosti existují; ba dokonce mám silný dojem, že u nás je velké množství lidí, kteří zastávají funkce, pro něž ani potřebnou kvalifikaci nemají; že obrovská spousta lidí je placena víc, než odpovídá množství a kvalitě práce, kterou vykonali; že řada lidí vykonává práci pro společnost naprosto nepotřebnou a zbytečnou a že za ni je slušně odměňována, než na to po dlouhé době někdo přijde, pokud na to vůbec někdo (vzhledem ke zmíněnému nedostatku kvalifikovanosti) přijde (jak jinak totiž lze pochopit třeba okolnost, že přibližně odpovídá rozsah neprodaných a nejspíš neprodejných výrobků, zůstávajících na skladě, rozsahu zboží, vyrobeného v překročení plánu? – a to pomeňme kvalitu toho zboží, které se prodá). To však vůbec nic nemění na tom, že tu jsou jiní lidé, kteří naopak kvalifikaci mají, ale nemohou a nesmějí ji uplatnit; kteří pracují, ale nemohou a nesmějí být odměňováni přiměřeně množství a kvalitě vykonané práce. Ani tisíc spravedlivě odměňovaných nemůže vyvrátit, smazat nebo snad „vyvážit“ jediný případ odměňování nespravedlivého. A to, že někdo musí nekvalifikovaně pracovat, ač má třeba vysokoškolskou kvalifikaci a bohaté praktické zkušenosti, nemůže být vyváženo, nýbrž je naopak jen do křiklavosti podtrženo tím, že funkci, kterou by mohl a měl zastávat, zastává někdo, kdo pro to kvalifikaci nemá. To všechno je jenom flagrantní porušování práva na práci, jak tomu rozumějí rozumní lidé na celém světě a jak tomu rozumějí i naše vlastní zákony, ale je to také strašná, při frekventovanosti těchto případů k zbláznění

idiotská národohospodářská, kulturní i mravní ztráta, ano příznak obrovské společenské krize, kterou si nikdo nechce přiznat, ale která tu je.

Mohl bych uvádět ještě ty nejabsurdnější perličky, abych situaci dokreslil. Známy vtíp praví, že za kapitalismu existuje vykořisťování člověka člověkem, kdežto v socialismu je tomu naopak. Uvedu příklad, který je hoden nejsatiričtějšího, ba nejsarkastičtějšího pranýřování. Existují dnes oblasti, v nichž je jen velice málo úředně povolání (tj. povolených); dá rozum, že to v naprosté většině nejsou ti nejschopnější (leđa nejvíc „schopní všeho“). Zakázek je však mnoho (pravý opak situace, kdy je „málo kapuštičky, ale moč šnečků“). I vyvine se následující situace. Vážený soudruh, člen toho a toho svazu, držitel těch a těch vyznamenání atd. se zaváže kvalitně přeložit, upravit, napsat apod. to a to, a ještě něco dalšího, a ještě něco, no prostě pár soudruhů si to všechno rozebere. Někteří by to sice uměli, ale nemohli by to všechno stihnout; jiní by to ani neuměli. Na druhé straně je ovšem mnoho šnečků, jimž byla za trest odebrána legitimace, opravňující k požívání kapuštičky. Jsou to tak nebezpečná individua, že je hanba a hlavně o strach se s nimi vůbec stýkat. Ale překládat, drammatizovat, psát atd. dovedou. Tak musí povstat řada obratných a pohotových prostředníků, kteří zbaví zasloužilé soudruhy obtíže (a obav) ze styku s proklatci, a na druhé straně proklatce zbaví nechutného kontaktu s lidmi na výsluní režimu – a ještě jim zaopatří nějakou tu korunu. Honoráře budou pak poukázány zasloužilým soudruhům, kteří určitou část předají prostředníkům; ti si něco nechají za neocenitelné služby oběma směry a zbytek dostanou lidé, kteří pracují (přestože nesmějí), aby neumřeli hladem. – Aby nebylo mýlky; jsem dalek tvrzení, že toto je produkt socialistické společnosti, že k něčemu takovému nutně vede socialismus. Jsem spíš docela naopak přesvědčen, že takovéto jevy jen dokazují, že leccos v naší společnosti nemá se skutečným socialismem naprosto nic společného. A naši vlast nehanobí nikdo, kdo na to poukáže, ale ten, kdo se na tom podílí.

Praha, 7. 4. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

bylo mi až ku podivu, že mezi tou řadou otázek a témat, jež jsi mi v posledních týdnech předložil, se nic nevztahovalo ke křesťanství, o němž jsem se já už nejednou zmiňoval. Teď, když ses této věci přece dotknul, chápu, proč jsi asi tak dlouho váhal. Z Tvé otázky slyším hodně skepse: má náboženství, má křesťanství ještě nějaké místo, nějakou pozitivní funkci, nějakou perspektivu v dnešní společnosti? A nejenom u nás, ale vůbec na celém světě? Připojím k tomu otázku, kterou mi nedávno velmi otevřeně a upřímně položil jeden marxista: má nějaký pozitivní smysl, že v zápase o základní lidská práva se zvláště zdůrazňuje také svoboda náboženská? Jde přece obecně o svobodu přesvědčení; proto není důležité, zda toto přesvědčení je náboženské nebo nenáboženské. Dnes je přece svět už jiný, náboženství v něm nehraje žádnou významnou roli. Když se křesťané domáhají toho, aby byl slyšen také jejich hlas, jen si přihřívají svou polívčičku. Dnešní křesťané jsou velmi vzdáleni tomu, aby se dovolávali práv a svobod pro někoho jiného než pro sebe; ostatně tomu byli asi vzdáleni vždycky.

Myslím, že skutečný křesťan na takové otázky a vlastně výtky nikdy nemůže začít odpovídat nějakou obranou a obhajobou křesťanství a křesťanů. Má-li kdo mít opravdu citlivé svědomí pro vlastní viny a prohřešky, pak právě křesťan. Myslím, že to nikdo nemusí chápat tak, jako že křesťan je (má být) nutně lepší než „ti druzí“; zkušenost naopak praví, že je podroben týmž pokleskům, chybám a neřestem. Ale protože má pevné měřítko, má možnost a zároveň povinnost o svých nedostatcích a vinách vědět, může a má je lépe znát; zejména mu není dovoleno, aby je jakkoliv bagatelizoval, umenšoval nebo dokonce omlouval. Pokud něco takového přesto činí, pak se za křesťana jen vydává, ale žádným není, neboť nic nepochopil z podstaty evangelia. Z toho důvodu je také vysoce podezřelý, když křesťan mluví o nějakém zlu, kritizuje nějaký nešvar anebo nespravedlnost apod. – a sám se z toho vyvléká, staví se do role spravedlivého sudího, do pozice někoho, kdo s tím zlem nemá nic společného, kdo je prost vší viny, vší účasti na odhaleném a kritizovaném neblahém stavu. A stejně tak je podezřelý, když se neomezuje jen na sebe

osobně, ale když chce z odpovědnosti vyvléknout také svou církev nebo vůbec křesťany. Křesťan nemá právo říci jediné kritické slovo na jakoukoliv stranu, jestliže zároveň sám sobě i jiným, v soukromí i veřejně zcela nevyjasní otázku své vlastní, osobní spoluviny a otázku spoluviny své církve i křesťanů vůbec. Jsem přesvědčen, že toto je jediná věc, v níž je úloha křesťanů dokonce i v naší moderní společnosti, v našem „nenáboženském“ světě naprosto nezastupitelná a vysoce potřebná. A jestliže křesťané z jakýchkoliv motivů se právě této roli chtějí vyhnout, jestliže ji obcházejí, přestávají být křesťany a činí ze sebe i ze své církve „sůl zmařenou“, která nezaslouží ničeho jiného, než aby byla vyhozena ven (eventuelně i na ono proslulé „sметиště dějin“) a aby byla lidmi pošlapána.

V zápase o základní lidská práva a občanské svobody tedy mají křesťané ještě jinou funkci, než že jsou také jednou ze skupin v naší společnosti potlačovaných a diskriminovaných; a už vůbec nemají právo ukazovat své rány a odřeniny a stěžovat si na to, že se s nimi zachází hůř než s jinými. Jednak to není pravda, ale i kdyby to pravda byla, tak by neměli právo si na to stěžovat. Jejich úkol je naprosto jiný: křesťané mají zpytovat své svědomí, jak oni sami jako křesťané a jako členové církvi (tedy nejenom soukromě) nesou spoluvinu na onom potlačování a diskriminování, tj. mají zpytovat své svědomí, jaký mají vztah k těm druhým potlačovaným a diskriminovaným. V evangeliích, zvláště pak v Kázání na hoře je s mimořádným důrazem poukázáno na to, že v lidském životě je rozhodující, co uděláme pro ty, kteří hladoví a žízní (tím se míní na prvním místě skutečný hlad a skutečná žíznivost, ale na některých místech to je interpretováno také jako hlad a žízeň po spravedlnosti, a jistě i v tomto smyslu to plně platí), kteří jsou nedostatečně oděni a trpí zimou, kteří mají nějaké utrpení a zejména kteří trpí pro spravedlivou věc, kteří jsou proklínáni a nenáviděni, kteří jsou v žaláři atd. atd. Chudí, utlačení, ukřivdění, trpící, plačící, milosrdní, pronásledovaní a tupení – to jsou ti, na nichž osvědčuje (má osvědčovat) křesťan svůj vztah k Ježíšovi. Snad se příliš málo hovoří o tom, že určitý, nedvojsmyslný vztah k tomu, kdo hladoví a žízní, vede nutně také k určitému a nedvojsmyslnému vztahu k tomu, kdo na každý den hoduje; je-li mé srdce skutečně na straně chudých, nebudu se přiživovat ve společnosti bohatců; navštěvuji-li alespoň v duchu (protože naše civilizace tak pokročila, že skutečně navštívit vězně mohou jen nejbližší příbuzní

na zvláštní povolení) toho, kdo je vězněn, nebudu stolovat s tím, kdo jej uvěznil; prokáži-li své sympatie a svou pomoc lidem, kteří jsou tupeni a pronásledováni, pak nebudu věnovat svou přízeň a své přátelství těm, kteří je tupí a pronásledují. A tak dále. To vůbec ještě neznamená, že budu zlé oplácet zlým a že budu nenávidět ty, kteří mne nenávidí (a kteří nenávidí ty, jimž osvědčuji své přátelství). Ale kdo se chce jako ještěrka proplazit do budoucnosti a s nikým si to nerozházet, ten půjde mezi kozly a ne mezi beránky.

A zcela zvláštní pozornost si zaslouží v tomto ohledu významní představitelé křesťanských obcí a členové církevního vedení. Mohu-li se v případě nespravedlivě odsouzeného omezit na prostou lidskou pomoc jemu a jeho rodině a od těch, kteří ho nespravedlivě odsoudili, se jen formálně a bez velkého hluku distancovat, pak mi něco takového není dovoleno ve vztahu k církevním hodnostářům, kteří z taktiky, ze strachu nebo z prosté podlosti, z podlého strachu o svou existenci začnou nespravedlivou věc ospravedlňovat, před skutečností zavírat oči anebo se vymlouvat, že to není jejich věcí se v takových záležitostech angažovat. To je prostě selhání, prolhanost a zrada, k níž žádný skutečný křesťan nemůže zůstat lhostejný nebo neutrální, proti níž žádný křesťan nemůže a nesmí neprotestovat. Řada církevních představitelů, ale také řada obyčejných kněží a farářů a dokonce velmi mnoho laiků mi řekne, že to, co říkám, je bláznovství, to že by byla nejjistější cesta k likvidaci celé církve; že je třeba leccos spolknout, jen aby církev zůstala zachována, aby mohla žít. Ale tím dokazují, že nevědí, co to je křesťanství, že skutečná víra jim je španělskou vesnicí, že si dokonce ani pořádně nepřečetli evangelia. Jinak by věděli, že člověk, který má s křesťanstvím málo nebo vůbec nic společného („Samaritán“, tj. ne-žid), ale který pohoťově pomůže člověku, kterému ublížili lotři, má tisíckrát přednost před člověkem-knězem, církevním představitelem a třeba i hodnostářem, který si ubožáka ani nevšimne, protože spěchá do kostela, aby tím plnil své posvátné povinnosti. Jinak by také věděli, že jen sebeobětování (a nikoli tedy sebezachování) se může dovolávat Krista, a že cesta odmítnutí sebeoběti je satanská („odejdi, satane“, řekl Ježíš Petrovi přesně v této záležitosti), a že zrno přinese jen tehdy mnohý užitek, když samo zahyne, kdežto když samo zůstane zachováno, nic z něho nevyroste.

Odpusť, že jsem sklouzl ke kázání a dokonce k pathosu. Nedovedu však pochopit, proč dnes někteří křesťané dovedou omluvit sami před sebou a omlouvat i před lidmi své církevní hierarchy, kteří dělají kompromis za kompromisem, zrazují své ovce a vydávají je napospas vlkům, nebo kteří nepokládají za nutné se ohlížet na trpící, zarmoucené, tupené a pronásledované, když to nejsou „jejich“ ovečky. Musel jsem bohužel udělat tu zkušenost s představitelem své církve, jako podobnou svou zkušenost museli udělat i mí katoličtí a jiní křesťanští bratři. Jsem hluboce přesvědčen, že nic takového nesnese omluvu a že jediným možným způsobem reagování je naprostá distance a výrazné projevení nejenom nesouhlasu, ale zejména jiné orientace, nastoupení docela jiné cesty. Ovšem nejde jen o představitele a vedení církví; jde také o širokou členskou základnu, o niž se selhávající a selhavší představitelé ve skutečnosti mohou opřít a také opírají. Nevím, je-li dovoleno to generalizovat, ale dnes určitě naše církve mají představitele, jaké si zaslouží. Prostí křesťané, kteří žijí rozpolceně, opatrnicky a jdou z jednoho kompromisu do druhého, nemohou očekávat, že jejich vůdcové budou světci. Choroby, jež oslabují celou naši společnost, najdeme zkrátka také v našich církvích; projevují se tam však ještě o něco ošklivěji a odporněji – snad proto, že se pokoušejí vypadat lépe a že se častěji přetvařují. A když se dívám zpět, jsem stále víc přesvědčen, že by naše společenská situace mohla vypadat jinak, lépe, perspektivněji, kdyby se všichni křesťané v naší zemi byli v posledních třiceti letech chovali jako skuteční, opravdoví křesťané. Ale selhali; před devíti lety si to mnohdy ústy svých představitelů připouštěli a dokonce to veřejně přiznávali. Dnes však nezhřídka titíž, kteří se tehdy káli a prováděli sebekritiku, znovu dělají to, za co se tehdy káli. Dnes už jim nikdo neuvěří, až se budou zase kát. Jejich vinou ztrácí křesťanské zvěstování veškerou přesvědčivost. Jestliže máš Ty nebo kdokoliv jiný dnes pochybnosti o budoucnosti křesťanství, plně to chápu a nejsem nakloněn Ti to vymlouvat. Já sám mám své pochybnosti o budoucnosti křesťanů a křesťanských církví u nás (zejména u nás, i když mám dojem, že to jinde není o moc lepší). Život tzv. věřících i život církví je (a po kolikáté již?) obrovskou blamáží; nepřestávám se stydět, kdykoliv si na to vzpomenu. Největší hanbou však je, že když se vyskytne několik lidí, kteří svou víru berou vážněji a hlouběji než ostatní, a když se kvůli tomu dostanou do průšvihů, mnozí, snad většina ostatních se od nich

opatrně distancuje (aby se nemuseli cítit obviněni ve svých svědomích); a chápavě přikyvují, když se od nich oficiálně distancují představitelé církví, místo aby je ihned volali k pořádku. Nikdy nezapomenu třeba na tu hořkou pilulku (kterých jsem musel v posledních letech spolknout několik), když se do vazby a na soud dostal Sváta Karásek, který se rozhodl kázat svými písněmi, když už nesměl na kazatelnu; a když student Tydlítát, který na něho vzpomněl v modlitbě při bohoslužbách, musel odejít z fakulty. Neuvěřitelné se stalo skutkem: student bohosloví je vyloučen svými profesory z fakulty, protože se zachoval tak, jak se – přinejmenším – měli zachovat oni. Mohou tito profesori doufat, že je ještě někdy někdo bude moci brát vážně, když budou mluvit o Kristu a o evangeliu? I když se sebekriticky zase jednou vyznají ze svých vin? A co k tomu křesťanského přičinila anebo řekla synodní rada? a senioři a seniorátní výbory? a všechny sbory? Kritické, odmítavé hlasy byly výjimkou. K čemu je církev, v níž z křesťanství přetrvaly už jenom zbožné fráze?

Kdybych se měl vyslovit o budoucnosti křesťanství či lépe víry podle stavu své církve (o těch druhých se raději nebudu vůbec zmiňovat, k tomu jsou zase povoláni bratří, kteří jsou jejich členy), pak bych musel říci: krach, konec a katastrofální ostuda. Ovšem já neznám křesťanství jen zvenčí; vím o rozdílu mezi faktickým stavem církve a církví a mezi tím, co je skutečným obsahem „dobré zprávy“, tj. evangelia pro naši dobu a pro naši společnost. Nevím o jiném, nadějnějším a také věcnějším, reálnějším programu pro tento ze všech stran ohrožený, všemožnými strachy svíraný a proto vysoce nebezpečný svět. Ale kladu si už dlouho otázku: jak to mám vyslovit? Co mám říci, abych lidi spíš neodradil než získal? Jak mohou být má slova přesvědčivá, když se ze společnosti křesťanů táhne hnilobný pach rozkladu? A když táhne – jak jinak? – i ze mne?

Myslím, že každá teoretická odpověď na Tvé a jiné podobné otázky je slabá; a v podstatě marná. Jen čin je tu na místě, jen v praktickém životě se o tom může rozhodnout. Zápas o dodržování zákonů a respektování občanských práv a lidských svobod je takovou příležitostí k činu, k praktickému důkazu, že křesťanství ještě žije; existují ovšem i jiné, méně okázalé příležitosti. Nicméně příležitost se objeví a zase se ztratí; marné je pak přesvědčování, že jsme ji nerozpoznali, že jsme nepoznali, že to je naše životní příležitost. Uslyšíme potom: Cokoli jste neučinili pro ty chudáky, kteří byli tupeni, hanobeni,

zrádcovéni, stíhání policejně i soudně, v zaměstnání, ve škole, kteří byli zbaveni práce nebo možností studovat, o nichž byly šířeny lži a pomluvy atd. atd., mně jste neučinili. Co je komu do toho, že později budeme ronit slzy, budeme litovat toho, co jsme neučinili, i toho, co jsme učinili, že to všechno budeme odvolávat, revidovat a snad i napravovat, co se dá (protože se bude zase nosit jiný kabát)? Bude pozdě. Kdo se chce uchovat pro nějakou velkou příležitost, už ji propásl. Neboť velká příležitost je vždycky pouze tady a teď. Hic Rhodus, hic salta, křesťane. Tvá údajná víra se musí osvědčit v docela obyčejných, každodenních lidských příhodách, Jak to čteme v proctví Izaiášově.

„K čemu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí skopců a tuků krmných hovad, a krve volků a beránků a kozlů nejsem žádostiv. Že přicházíte, abyste se ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síně mé? Nepřinášejte více obětí oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a sobot a svolávání nemohu trpěti (nepravost jest), ani shromáždění. Novměsíců vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi břemenem, ustal jsem, nesa je. Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. Umejte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. *Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy.*“

Kterého potlačeného dnes křesťané pozdvihnou? Kterého potlačeného pozdvihneš ty, který se vydáváš za křesťana, ano, který o sobě s jistotou věříš, že jím jsi? Komu budeš dnes a tady, v této zemi dopomáhat k spravedlnosti? Anebo máš před sebou jinou, „zbožnější“ práci?

Jak vidíš, končím jen otázkou.

Praha, 14. 4. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

připomínáš jeden můj rezervovaný výrok o demokratických principech a tážeš se, jaké výhrady vůči demokracii tedy mám a co bych doporučoval místo ní. To ovšem je založeno na nepochopení a nedorozumění. Demokracie má prostě své meze; za těmito hranicemi je nevhodná, nefunkční a také nefungující nebo špatně fungující. Demokracie je určitá politická metoda; žádná metoda se však nehodí na všechno. Univerzální metody se obvykle nehodí k ničemu a jsou na nic. Nicméně několik poznámek přece jenom k tomuto problému přičiním.

Demokracie je především v některém ohledu zranitelnější než jiné politické systémy. Kdyby její principy měly v politickém životě platit bez výjimek, pak by obvykle nedovedla přežít ani několik let. Jako každý politický systém má i demokracie své nedostatky; především praktické nedostatky, vyplývající ze stavu společnosti, z vlastností lidí, z nedostatku vzdělanosti nebo nedostatku odvahy, velmi často ovšem také nedostatky, které tkví v samotných společenských strukturách určitého typu a v určitých společenských procesech, které mohou i nejlepší principy vyprázdnit, učinit pouhou formalitou atd. A tyto nedostatky, i když třeba vůbec nemusejí vyplývat z podstaty demokratického politického zřízení, nýbrž mají jiné zdroje, se pochopitelně stávají předmětem kritiky ze strany oponentů demokracie. Ti však mohou vycházet nejen z demokratických principů, takže jejich kritiky jsou zaměřeny vůči konkrétní podobě té či oné formy demokracie, ale mohou být více nebo méně vyhraněně protidemokratické. Jestliže se právo svobodného projevu protidemokratického smýšlení, právo shromažďování pro antidemokraty apod. respektuje bez jakýchkoliv omezení, pak si demokracie podkopává půdu pod nohama, řeže si větev, na níž sedí. Žel, omezení svobody projevu, tisku, shromažďování atd. může být někdy zdůvodňováno tak, že jde o přímý útok na podstatu demokracie, ačkoliv to vůbec není pravda. Je to naprosto stejné, jako když se u nás kritizují a dokonce odsuzují soudně lidé pro to, že ohrožují základy společnosti, že podvracejí socialismus v zemi, ačkoliv chtějí jen její obrodu. Ve Spojených státech v nejhrošších dobách studenoválečnické nálady byli lidé po

tisících zbavování svých funkcí a nejrůznějšími způsoby difamování a pronásledování v hysterické kampani proti tzv. neamerickému smýšlení a chování. Přestože však toto nebezpečí zneužití hrozí, každá demokracie se opravdu musí bránit proti tomu, aby jejích struktur nezneužily skupiny antidemokratické, které usilují o její skutečné podvrácení a likvidování. A aby se nebezpečí zneužití patřičně snížilo, je třeba se v zákonech vyjadřovat co nejpregnantněji a nejkonkrétněji, ne ve všeobecných frázích, které se gumově mohou natahovat takřka všemi směry. Takové zákony mohou znít maximálně demokraticky a mohou být vykládány maximálně antidemokraticky, diktátorsky až teroristicky.

Kromě toho však existují oblasti a roviny společenského života, pro něž se demokratické principy vůbec nehodí anebo jen na některé jejich formální či procedurální záležitosti. Tak kupříkladu v diskusi o povaze dědičnosti nebo o estetických hodnotách spisovatelského nebo malířského díla či o technických přednostech a nedostacích navrhovaného projektu nerozhoduje počet hlasů pro a proti, nýbrž kompetence. Samozřejmě je román určen především čtenářům a může se stát, že se jim kniha nelíbí, že ji nekupují a že zůstane v knihkupectvích na skladě, i když odborná kritika dílo pochválí. Na druhé straně může mít kniha obrovský úspěch a stát se bestsellerem, aniž by umělecky byla něčím mimořádným. Zkrátka úspěšnost či neúspěšnost knihy na knihkupeckém trhu nevypovídá jen o kvalitě knihy, ale také o kvalitě čtenářů; čtenáři tedy nejsou a nemohou být jediným ani hlavním tribunálem, hlavními rozhodčími o hodnotách uměleckého díla. V technických a vědeckých otázkách a sporech platí (nebo by alespoň měl platit) víc argument než počet přívrženců a odpůrců určitého řešení. Jediný člověk může mít někdy pravdu proti všem; a většina se může šeredně mýlit. Proto také podstata demokracie a demokratičnosti nesmí být spatřována v zásadách jako je hlasování a rozhodování podle vůle většiny apod. a nesmí vidět v těchto vnějších pravidlech něco absolutního, závazného pro všechny případy. Bohužel nebývá snadné rozlišit v politickém životě, o čem mají občané právo rozhodovat hlasováním a co musí být rozhodnuto kompetentními odborníky. Kromě toho se četné režimy přímo obávají nechat občany o něčem konkrétním hlasovat a tedy rozhodovat, a tak si mnoho lidí myslí, že k podstatě demokracie náleží, že se o všem rozhoduje na základě veřejného mínění; takové představy vyrůstají

prostě z opozice vůči danému stavu. Ale i tam, kde se hlasuje velmi často (ve Švýcarsku se hlasuje snad každý druhý týden nebo možná i častěji o všem možném, o záležitostech místních, kantonálních i celostátních – a je otázka, zda to je to nejlepší řešení, když třeba velmi důležité a podstatné projekty jsou obyvatelstvem zamítnuty jen proto, že hlas pro znamená zároveň souhlas s přesně stanoveným zvýšením daní, které se hlasující pro zavazuje zaplatit), není nikterak ještě vyhráno. Velice záleží na tom, jak je možnost pro a proti formulována; obvykle tu nejsou rozhodující věcná hlediska, ale jde o manipulaci veřejným míněním, o formulace demagogické apod. Proto nejde jen o hlasování, ale také o diskusi (svobodnou politickou diskusi) vedenou před hlasováním. Musí na ni být dost času a všem hlasům, všem stanoviskům a všem důvodům musí být poskytnuta stejná příležitost. O tom si už mladší lidé u nás nedovedou vůbec udělat žádný obraz, protože normálně fungující politickou (ani společenskou, neboť demokracie není jen záležitostí vnějších forem a struktur politického života, ale je určitým stylem, určitou stránkou společenského správo-vání a života vůbec) demokracii prostě ještě nezažili. Všechno je přehledně vidět na situaci kolem Charty 77.

Jestliže skupina lidí (nezáleží na tom, jak početná) vystoupí s kritikou, že se u nás porušují naše vlastní zákony a že oficiální úřady v řadě případů v širokém měřítku porušují svými opatřeními a rozhodnutími občanská a lidská práva, pak to může být pravda nebo ne. Když jde o skupinu kverulantů, nemusí se o to vláda starat, protože to ani ve společnosti nikoho nevzruší. Jiná je situace, když vznikne nebezpečí, že by to jistý větší nebo menší zájem ve společnosti mohlo vyvolat. Vláda, která se v takové situaci pokusí onu skupinu umlčet a skutečný obsah kritiky co možná utajit anebo kritikům strkat do bot něco úplně jiného, než s čím oni přišli, aniž by jim umožnila, aby se proti insinuacím bránili, dokazuje především přesvědčivě, že se kritiky maximálně obává. Jestliže ministr vnitra prohlásí (byť ne veřejně), že naprostá většina občanů by nebezpečnost kritiky nerozpoznala, znamená to buď, že považuje naprostou většinu občanů za hlupáky – anebo tím přiznává, že by občané onu nebezpečnost nerozpoznali nebo nebrali vážně prostě proto, že by pro ně žádným nebezpečím nebyla, a že je nebezpečná jenom pro někoho, jehož situace je zcela odlišná od situace naprosté většiny občanů. V každém případě tím přiznává, že mezi menšinou, která

nebezpečí rozpozná, a mezi naprostou většinou obyvatelstva je přehrada, ano propast. Proč však uvědomovací akce užívá insinuací, denunciací, misinterpretací, difamací? Proč neukáže všem nebezpečnost Charty 77 rozšířením a výkladem, analýzou textu? Proč užívá policejního zastrašování, pohrůzek existenčního postihu, ztráty zaměstnání atd.? Ona menšina, která si plně uvědomuje nebezpečnost Charty 77, by ovšem mohla být skupinou jasnozřivou, která by viděla nebezpečí tam, kde ostatní jsou slepí a hluší a šli by bezstarostně vstříc záhubě. Ale proč potom tolik lží a pomluv, proč tolik agitace a tolik hurá akcí, proč celá ta hysterická kampaň? Buď je odcizení mezi „prozíravou“ menšinou a „slepou“ většinou už nepřeklenutelné normálními komunikačními prostředky, anebo je tu vlastním nebezpečím nikoliv Charta 77, nýbrž pravda, která je Chartou vyslovena. Proti pravdě je však jediný typ boje možný, totiž lež. Lež se ovšem musí pokoušet o to, aby vypadala jako pravda, jinak by jí nikdo neuvěřil. A proto se musí vyvarovat normální soutěže, kde by si každý mohl obojí verzi porovnat a sám rozhodnout, co je pravda a co lež. Proto pravda nesmí do ulic, na světlo, nesmí na stránky novin a časopisů, nesmí nikam. Lidé – a nikoliv jacíkoliv lidé, nýbrž přední kulturní pracovníci – mají odmítat „zrádce“, „samozvance“ a „ztroukotance“, aniž by znali text, pod který se tito lidé podepsali. Je to urážlivé; přední kulturní pracovníci jsou tedy zahrnuti mezi ty hlupáky, kteří by mohli ztratit soudnost, kdyby se s textem Charty seznámili. Proto musí svým podpisem potvrdit, že jsou proti – ale jen zasvěcení smějí vědět, proti čemu vlastně. Charta se však šíří na průklepech; utajování samo by nestačilo. Je třeba sáhnout k zastrašování a k slibům; stará metoda cukru a biče. Vyděláváš si slušné peníze? Tak drž hubu a podpiš tadyhle to; nebo je s penězi konec. Děláš práci, kterou máš rád? Tak si jí hled' a tadyhle to podepiš; jinak se se svou prací rozluč. Musel jsi až dosud mlčet? Nesměl jsi několik let nic publikovat? Nesměly se hrát tvé písničky? Tvé jméno nesmělo být vůbec vysloveno? Podepiš a my ti dáme zase příležitost. Po podpisu se hned v rozhlase a možná i v televizi ozve něco z tvého díla; vybereme to ovšem my. A kulturní pracovníci, kulturnější a inteligentnější než skuteční samozvanci, nejenom podpisují, ale ještě musí navenek předstírat, že jsou opravdu tak tupí, jak je k podobnému podpisování zapotřebí. Na nižších úrovních je zastrašování ještě neomalenější, i když je nesnadné si to představit. Díky tomu je

zabráněno lavině podpisů; ministr to sám přiznává. Je to zápas o kvantitu. „Hlasování“ musí být veřejné, tj. snadno kontrolovatelné. Přesto se najdou lidé, kteří odmítnou. Postupně jim to bude všem spočítáno: chtěl jsi jet do ciziny? Nepojedeš, ani když jde o úřední, předem naplánovanou cestu. Zastupovals vedoucího oddělení? Příště bude zastupovat někdo jiný. Byl jsi v nějaké komisi? Už nebudeš. Byl jsi respektovaným odborníkem ve své práci? Provedeme malou reorganizaci a převedeme tě jinam, kde nebudeš tolik na očích, kde ti tvá kvalifikace nebude k ničemu – a snížíme ti plat. Nebo ti nepřidáme, když dostanou přidáno i ti mladší. Prémie nečekej. Atd. atd. Dáš-li výpověď, protože jako vysokoškolačkovi jsme ti nabídli místo skladníka, tvoje věc. Nebudeš přijat jinde, i když někoho hledají a i když někoho velmi potřebují; uvedou ti jako důvod, že nemají potřebné mzdové fondy (ačkoliv inzerovali). U nás totiž politická diskriminace přece neexistuje. Zápas o kvantitu; ale co to má společného s tím, dochází-li opravdu k porušování zákonů a občanských svobod a práv nebo nikoliv? Pochopitelně se tím nic takového nedokáže; respektive přece jenom se něco prokáže, totiž že lidská i občanská práva porušována jsou, a že jsou porušovány i naše zákony. Už vlastně není ani zapotřebí vytahovat na světlo staré případy – je nespočet nových.

Ale i kdyby naše úřady a naše masové sdělovací prostředky mohly a směly odhalit pravdu o Chartě 77, i kdyby se jim přesto podařilo přesvědčit naprostou většinu občanů o její prolhanosti a škodlivosti, i kdyby nemusely používat a nepoužívaly nezákonných prostředků a nedokumentovaly tak pravdivost Charty, i kdyby tedy politicky (nejenom mocensky a vyhrožováním) získaly vrch, nemohlo by to ještě stačit. A tohle je další případ, ukazující na meze, které jsou uloženy i samotné demokracii. Když totiž např. je vynikající přírodovědec zbaven svého místa, protože je vyloučen ze strany nebo protože podepsal Chartu nebo z jakéhokoliv jiného politického důvodu, je to nejenom proti zákonům a nejenom porušením lidských a občanských práv, ale poškozují to celou společnost, tj. všechny občany. A i když s tím třebaš tito občané ve své většině souhlasí (a to ovšem v žádném případě není situace v naší zemi), pak stále ještě nemají svrchované právo o tom rozhodovat, např. jen proto, že to poškozují také nejmladší generaci „občanů“ a „občánků“, kteří ještě nejsou dospělí, na hlasování se nemohou podílet a nejenže by se v tom nemohli

vyznat, ale nemají o něco podobného zatím ještě žádný zájem. A víc. Poškozuje to také budoucí generace těch, kteří se ještě nenarodili. Ještě víc než v přírodních vědách platí něco podobného v umění, v publicistice, literární kritice, ve filosofii... Škody jsou nenapravitelné. Profesor Patočka napsal řadu textů, které nemohly u nás vyjít; dobrá, jsou zachovány a vyjdou po letech. Ale on mohl napsat ještě řadu textů dalších; o ty nepůjdeme jenom my, ale také všechny příští generace, které o dnešní politické reprezentaci nebudou vědět nic anebo jen nepěkné věci. Jaká škoda, jaká ztráta, když nemůže, nesmí dostat slušnou roli vynikající herec, který ani nemůže své umění prokázat, rozmnožovat a zachovat, když nedostane příležitost. Kdo má právo znemožnit vystupovat vynikajícímu zpěvákovi nebo zpěvačce, takže třeba celé desetiletí nesmí veřejně zazpívat?

Tím chci podtrhnout nesmírně důležitou věc: politická rozhodnutí mají důsledky nejenom pro ty, kteří se rozhodují a kteří hlasují (pokud mohou hlasovat), nejen pro žijící generace, ale také – v různé míře – pro budoucnost. A o budoucnosti nikdy nelze jednoznačně a definitivně rozhodovat v přítomnosti. Bude to budoucnost, která bude posuzovat – a možná velmi přísně soudit – naše dnešní rozhodnutí. A nejenom naše rozhodnutí, ale také naše mlčení, naši nerozhodnost, naše obavy a náš strach. Kdo se rozhodne pro pravdu, musí být připraven, že bude napadán ze strany moci a ze strany lži; ale kdo se rozhoduje pro pravdu, ví, že před přítomností jakkoliv svízelnou dal přednost budoucnosti. Člověk je tvor s nejrozlehlejší přítomností, tvor, který do své přítomnosti pojal a vintegroval obrovskou minulost a který se ve své přítomnosti otevřel do daleké budoucnosti. Člověk je tvor, který je schopen se rozhodnout dát v sázku i nejbližší svou budoucnost pro budoucnost těch druhých, těch příštích, kteří dnes ještě nemohou nic říci a nemohou se bránit.

Praha, 21. 4. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

píši opět se zpožděním, tentokrát větším. Důvody jsou však stejné. Právě v den, kdy Ti obvykle píši, pro mne přijeli do kotelny pánové v civilu a odvezli mne domů k domovní prohlídce. Příkaz měli tentokrát po prvé takřka v pořádku, s (nečitelným) podpisem prokurátora, ale bez razítka prokuratury. Jinak se chovali velmi korektně. Po skončení prohlídky jsem byl ještě asi dvě hodiny na pracovišti, když přišli znovu. Tentokrát mne odvedli bez příkazu a předvedli mne přímo do Konviktské ulice, kde příkaz jeden z nich teprve podepsal. Zanedlouho si mne z tzv. CPZ-ky (celý předběžného zadržení) odvedli ke krátkému výslechu; druhý den, tj. v pátek dopoledne jsem byl vyslýchán po druhé. To jsem stále ještě nevěděl, proč vlastně jsem byl zadržen; šlo zřejmě pouze o průtahové manévry. Teprve odpoledne jsem byl předveden k třetímu výslechu k jinému vyšetřovateli a asi ve 3 hodiny jsem byl seznámen s tím, že proti mně je vzneseno obvinění, mimochodem naprosto nesmyslné a zejména ničím nezodpovědné a na žádných relevantních skutečnostech nezaložené. Po výslechu, v němž jsem měl možnost se nakonec k celé nesmyslné věci krátce vyjádřit, jsem byl informován, že vyšetřovatel podává návrh na vazbu, k němuž se však nemůže vyslovit prokurátor, neboť není k zastížení (proto ty průtahy do pátečního odpoledne). Přestože se oněch druhých 48 hodin, které má prokurátor ke svému vyjádření, počítá od vznesení obvinění, nebyl jsem propuštěn v neděli odpoledne, nýbrž teprve v pondělí ráno po příchodu pracovníků z prokuratury (celkem tedy přibližně po 90 hodinách, nicméně však po asi 67 hodinách od vznesení obvinění, takže jsem téměř 19 hodin zůstal na cele předběžného zadržení nezákonně). Obvinění však staženo nebylo.

Doufám, že mi proto odpustíš, že se do psaní pouštím až dnes, takže jeden týden vynechám, i když jsem původně slíbil, že Ti napíši každý týden. Opět se pokusím nechat policejní šikany za zády a soustředit se na něco podstatnějšího. Ti, kteří uvažují jen „technicko-politicky“, ztrácejí už dnes jakoby „šťávu“ – a také, jak se mi zdá, chuť pokračovat. Po Patočkově smrti nastala jakási pauza, jakási cézura; pokusy o pokračování mají trošku příchutí „nastavované kaše“; zvláště devítka je dost mdlá a bezzubá, ačkoliv právě tam byla příležitost poukázat

k hlubším až nejhlubším zdrojům lidské svobody – a tím i posledním motivům každého zápasu o lidskost, o lidskou svobodu a lidská práva. Chtěl bych se proto pokusit ukázat, čím je v lidském životě tzv. svědomí, proč a za jakých okolností se člověk může a musí odvolat proti všem lidským instancím ke svému svědomí a zejména také proč odkaz k svědomí neznamená otevřená dvířka individualismu a subjektivismu. A protože v minulých dnech proběhly první procesy, v nichž se mělo rozhodnout, zda výpovědi ze zaměstnání pro podpis Charty jsou legitimní, začnu připomínkou stanoviska Generální prokuratury, na něž se rozsudky *de facto* odvolávaly.

Stanovisko GP bylo nejprve sděleno dvěma mluvčím Charty a hned poté bylo zčásti publikováno v denním tisku; později byla předvolávána celá řada signatářů, jimž bylo na městské prokuratuře (nebo krajských prokuraturách) stanovisko rovněž předloženo. Když jsem dostal příležitost se ke Stanovisku sám vyjádřit, poukázal jsem především na to, že prokuratura není kompetentní, aby mohla posuzovat, zda Charta 77 je či není protistátním textem, protože o tom může rozhodnout pouze soud; naproti tomu je prokuratura povinna stíhat každé porušení zákona. Podobně jsem se vyjadřoval také při domovních prohlídkách a při výsleších. Dnes trvá již pátý měsíc zvláštní, nenormální situace: prokuratura ještě ani v jediném případě (pokud vím) nezahájila stíhání kohokoliv pro vydání, rozšiřování, schvalování atd. Charty 77 a na ni navazujících písemností, ale naproti tomu prohlásila, že Charta 77 a písemnosti na ni navazující jsou v rozporu s československými zákony. Znamená to, že prokuratura nedělá to, co má (totiž nestíhá trestný čin), ale naproti tomu dělá to, co nemá (totiž rozhoduje o tom, co je trestný čin). Nyní v této praxi pokračují i soudy: ačkoliv neexistuje žádný soudní výrok o Prohlášení Charty 77 a dalších písemnostech, pracovní právní spory jsou řešeny na základě předpokladu, že podpis Charty je protizákonný a zakládá důvod pro výpověď ze strany zaměstnavatele. Ale stanovisko GP má ještě další aspekt, kterým bych se chtěl nyní zabývat nejprve.

Ve Stanovisku GP se připomíná, že svoboda projevu (zaručená Ústavou ČSSR) musí být podle Ústavy uplatňována v zájmu pracujícího lidu. Jen na okraji můžeme poznamenat, že tu jde o zjevně nesprávnou interpretaci textu článku 28 Ústavy, v němž je svoboda projevu ve všech oborech života společnosti zaručena právě proto, že

to je v souladu se zájmy pracujícího lidu. Text prvního odstavce výslovně mluví o tom, že v souladu se zájmy pracujícího lidu je právě záruka svobody projevu; v žádném případě nelze z textu vyvodit, že zájmy pracujícího lidu by byly podmínkou a tím i mezi uplatňování svobody projevu nebo příslušných záruk takového uplatňování. O uplatňování resp. o užívání svobody projevu (tj. zejména také svobody slova a tisku) se pak praví, že „těchto svobod občané užívají jak v zájmu rozvoje své osobnosti a svého tvůrčího úsilí, tak k uplatňování své aktivní účasti na správě státu a na hospodářské a kulturní výstavbě země“. Jestliže tedy Generální prokuratura ve svém stanovisku říká, že „svoboda projevu musí však být podle Ústavy uplatňována v zájmu pracujícího lidu a nikoli způsobem, který je v rozporu s platnými zákony“, pak to činí nejenom nekompetentně, ale chybně, tj. na základě chybného, neodržitelného výkladu textu čl. 28 Ústavy. Leč nám jde na tomto místě o víc.

Způsob, jak Generální prokuratura interpretuje zmíněný text Ústavy, vypovídá předmětně sice o ústavních zárukách svobody projevu, ale nepředmětně o samotné prokuratuře a vůbec o duchu, panujícím v našem právním světě, ve světě naší zákonitosti a našeho uplatňování zákonů. Tady už nejde jenom o jedno nekompetentní vyjádření Generální prokuratury, ale o tendenci, vládnoucí v našem právním řádu. Pokus oficiálního státního orgánu deformovaně interpretovat určité místo v textu naší Ústavy není jenom jedním z nejvýznamnějších dokladů porušování zákonů dokonce na nejvyšší úrovni, ale je neobyčejně vážným příznakem obecného přístupu našich úřadů i politického vedení k otázce či spíše ke skutečnosti nezadatelných lidských a občanských svobod a práv. Charakteristickým znakem tohoto přístupu je pokus o podmínění bezpodmínečného, o suspendování nezczizitelného, o zproblematizování a zrelativizování nezadatelného; podstatou tohoto přístupu je přesun zájmu z „nekonečného cíle“, jímž je lidská svoboda, na omezený efekt, totiž na zaštitění a potvrzení omezeného zájmu. Na první pohled (velmi povrchní) by se mohlo zdát, že nejde o zájem omezený, nýbrž o „zájmy pracujícího lidu“. Ale jak může být nezczizitelné, nezadatelné právo lidských bytostí podmiňováno něčím tak neurčitým a tolik potřebným nějakého bližšího objasnění, jako jsou „zájmy pracujícího lidu“? Kdo je povolán, aby rozhodoval, jaké jsou skutečné, opravdové zájmy pracujícího lidu? Komu se to svěříje do rukou správa něčeho tak všemu ovládaní se vzpírajícího a protivícího, jako je lidská svoboda? A ke

komu se může a smí odvolat ten, jehož svoboda byla ukrácena a jehož základní práva byla omezena a narušena? Kde najde člověk toho nejvyššího arbitra, který mu dá za pravdu a u něhož najde slyšení, i když jeho soud byl už uzavřen a když rozsudek viny byl v jeho případě potvrzen dokonce tou nejvyšší soudní instancí, proti níž už není žádného odvolání?

Tendence, převládající v našem právním řádu, je jasná: člověk nemá právo se dále odvolávat. Soudní orgán rozhoduje o jeho vině; soud tuto vinu nevyhledává, nýbrž stanovuje. V teorii to je ovšem jasné; v praxi dochází k těžkostem a k rozporům. Z praxe našeho soudnictví a celé naší společenské skutečnosti například víme, že u nás bylo možné, aby nezákonně byli dokonce na smrt odsouzeni lidé, kteří po řadě let byli rehabilitováni. A víme, že to není naše československá specialita, že nejsme v socialistickém táboře výjimkou. Víme, že také náš soud může odsoudit nevinného právě tak jako vinného. Jak je možno se proti takovým případům justičních omylů nebo dokonce bezstarostného a snad cynického porušení zákonnosti a zákonů bránit? Generální prokuratura, která se pokouší občanská práva a lidské svobody podmínit „zájmy pracujícího lidu“, k jejichž interpretaci je povolán zase jenom nějaký státní orgán, jistě není tou pravou obráncyní těchto práv a svobod. Nadměru významnou funkci by tu mohli mít soudci, kdyby ovšem byli skutečně nezávislí a mohli soudit podle svého nejlepšího svědomí. Ale svědomí soudců může ve společnosti něco znamenat (a může se vůbec udržet) jenom za předpokladu, že svědomí mají sami občané, přinejmenším většina občanů. Ale co to znamená mít svědomí? K čemu v nás se odvolává ten, kdo chce apelovat na naše svědomí?

Už jsem se v jednom dopise zabýval důvody, proč respektování a porušování základních lidských práv a svobod není a nemůže být vnitřní záležitostí žádného státu. Stát zkrátka není neomezeně suverénní, protože existují oblasti, v nichž jeho zásah, ať ideologický nebo přímo mocenský, je nelegitimní, nekompetentní a přímo zhoubný, a to zhoubný především pro občany, ale vposledu také pro stát samotný, neboť důsledkem systematického uplatňování státní suverenity v záležitostech pravdy, práva, spravedlnosti, dobra, krásy atd., tj. zejména v záležitostech kulturních a civilizačních hodnot a kritérií, je nezbytně pokles a sesun státu a pak i celé společnosti do démanských bažin lži, bezpráví, zla a ošklivosti. Člověk totiž pro svůj vztah k pravdě, dobru a kráse nepotřebuje žádných prostředníků,

nýbrž pouze učitele a starší, zkušenější bratry, kteří dovedou poradit, ale kteří sami nikdy nemají žádný patent na správnost. Při rozhodování o tom, co je pravda a co lež, co je právo a co bezpráví, co je spravedlivé a co nespravedlivé, co je dobré a co zlé, co je krásné a co naopak kýčovité, jsme vždycky nakonec sami. I když máme vždycky své učitele, i když se můžeme a musíme poradit se svými nejbližšími a s těmi, jimž důvěřujeme, musíme se nakonec sami rozhodnout na svou osobní odpovědnost. A tato odpovědnost není redukovatelná na žádnou odpovědnost vůči lidem, vůči společnosti, vůči jakékoliv společenské organizaci, vůči státu, vůči národu a vlasti apod., nýbrž její základ a kořen sahá mnohem hlouběji. Ve vztahu poslední odpovědnosti je člověk postaven do základní povinnosti celým svým jednáním anebo odmítnutím jednat odpovědět na výzvu, kterou druzí lidé nejsou povoláni určit, nýbrž nanejvýš jen tlumočit. Člověk je postaven např. před výzvou samotné pravdy, a pravda nikdy nemůže a nesmí být zaměňována za jakékoliv své pochopení, za žádnou svou formulovanou podobu, jež zůstává vždy jen pokusem také odpovídat na její výzvu a na její oslovení. Ve svém vztahu k pravdě, spravedlnosti, právu, dobru, kráse si jsou všichni lidé rovni; žádná funkce nemůže nikoho opravňovat k tomu, aby vystupoval jako kmenový, národní, třídní nebo jakýkoliv jiný šaman – a naopak každý je povolán, aby pokus o podobné šamanské postavení ve věci pravdy, spravedlnosti atd. demaskoval a odmítl. Podmínkou ovšem je ochota vzít na sebe riziko postihu ze strany šamanů a nezřídka i ódia ze strany nepoučené a neuvědomělé veřejnosti.

A tak se člověk, který se rozhodl naslouchat samotné pravdě a nikoliv pouze jejím údajným správcům a pověřeným vykladačům, ocitá zhusta v osobně tíživé a stísnující situaci outsidersera a pohrdaného, ba kaceřovaného jedince, který v očích úřadů a někdy i většiny nemá žádnou kompetenci, žádné oprávnění, který nebyl nikým pověřen a proto také za nikoho nemluví, který mluví jen za sebe. Proti takovému jednotlivci (nebo i několika jednotlivcům) se snadno vyvolá animozita a nenávisť davů, takový jedinec se snadno může postihnout a umlčet, pokud nenajde podporu u druhých. Ale běda tomu, kdo v takové tíživé situaci opustí cestu odpovědnosti před samotnou pravdou a kdo svá slova a své činy přizpůsobí nějaké skupině, u níž hledá ochranu a podporu. Místo aby zůstal svědkem pravdy, stane se ideologem a hlásnou troubou této skupiny; opustí svobodnou službu samotné pravdě a zamění ji za nesvobodnou

službu, za služebníčkování a otročení nějaké skupině. Takový člověk ví o pravdě, ale rozhodl se přeslechnout její hlas. Ovšem takový člověk může být osloven jiným člověkem, který ho může upomenout na pravdu samu. Upomenutí člověka, který sloužil pravdě a který službu pravdě opustil a našel si něco výnosnějšího, se nemůže dovolávat žádných individuálních ani skupinových nebo „celospolečenských“ zájmů, nemůže se dovolávat zájmů vlasti ani zájmů třídy či „zájmů pracujícího lidu“, neboť všechny tyto zájmy jsou něčím, co musí být nejprve nějak formulováno a interpretováno, pravdivě nebo lživě, tj. něčím, co se musí nejprve ukázat ve své pravé podobě ve světle pravdy. A člověk, který přestal sloužit pravdě, si vždycky najde nějakou interpretaci, která mu vyhovuje a která mu dovoluje pravdu vždy znovu zrazovat. Upomenout takového člověka na pravdu je možné jen tak, že se dovoláváme jeho svědomí. Tím jej voláme k povinnosti odpovídat na výzvu samotné pravdy, upomínáme jej, že tu není jen určitá společenská a politická situace, ale také nějaká poslední norma, poslední kritérium toho, jak v této situaci obstojíme – a že tímto kritériem není okamžitý úspěch ani přežití těžkostí a zlých chvil, nýbrž jediné pravda sama, která platí a má být uplatněna stůj co stůj. I když to stojí mnoho, i když to stojí vše. Vůči všem lidským a společenským nárokům lze mít výhrady – a oprávněné, legitimní výhrady. Vůči požadavkům a nárokům pravdy však stojíme bez jakýchkoliv výhrad, beze všech zadních vrátek, vytáček a výmluv. Tváří v tvář samotné pravdě se musíme vzdát sami sebe, svého postavení, svého pohodlí, dokonce i toho, co velice milujeme a co je nám neobyčejně drahé, ba musíme být připraveni vzdát se své svobody nebo vposledu třeba i života. S pravdou se doopravdy nemůže setkat ten, kdo není hotov se toho všeho a sám sebe i svých nejvládnějších zájmů vzdát a kdo není ochoten i v situaci krajního ohrožení zůstat jejím služebníkem, jejím tlumočnickem.

Ale kdo k tomu je hotov, toho pak nelze odstrašit a zastrašit žádnými lidskými ani nelidskými prostředky. Takový člověk může být týrán a trýzněn, smýkán a haněn, ale i ve svém největším ponížení – ba právě v něm – nepřestává být svědkem pravdy.

Milý příteli,

tážeš se – jako asi mnozí v naší zemi – jak lze chápat a hodnotit, když význačný signatář Charty 77 se chce vystěhovat z republiky. Tato otázka se stala aktuální, když nedlouho po prohlášení rakouského kancléře Kreiského naše úřady prý nabídly několika prominentním chartistům vystěhování. Tehdy to všichni odmítli; později se přihlásil filosof Menert, kterému ovšem naše úřady prý nabídku neučinily, a nyní přibyli další uchazeči. Tvůj zájem je soustředěn hlavně na známého politika, bývalého tajemníka právní komise ÚV KSČ a později tajemníka ÚV KSČ; tážeš se, co vlastně odchod takového muže do exilu znamená sám o sobě a co může znamenat pro situaci Charty a chartistů.

Řekl bych, že sám fakt odchodu do emigrace nemůže být legitimně odsuzován; právo na opuštění vlastní země právě tak jako právo se do vlastní země zase vrátit je základním lidským a občanským právem. Co však může a musí být hodnoceno a posuzováno, jsou důvody, proč určitý člověk emigruje. Právě tyto důvody by měly obstát před kritickým pohledem a prověřením. Aby však bylo možno je posoudit, musely by být formulovány. Politik však málokdy může a chce plně vyjasnit důvody, které ho vedou k určitému rozhodnutí; navíc žijeme dnes v situaci, kdy se vůbec málokdo odváží být zcela otevřený. Proto je v současné chvíli nemožné dostatečně porozumět a posoudit, zda je Mlynářův odchod hlouběji oprávněn. To může ukázat teprve budoucnost. Nicméně můžeme celou otázku probrat na obecné rovině.

Politik, který odchází sice pod silným tlakem, ale nikoliv přímo z donucení (jako vyhnanec) do emigrace, tak může učinit zásadně ze dvou možných důvodů: buď na svůj program a politickou linii rezignuje, anebo se rozhodl jej realizovat jinými prostředky a na jiných základech. Povšimněme si nejprve první možnosti. Lidsky je naprosto pochopitelné, když člověk třeba i po slibných začátcích pocítí, že překážek a protivenství je náhle příliš mnoho, rizika že jsou velká a že další cesta je tak náročná, že to přesahuje jeho síly a možnosti. Každý by měl sám nejlépe vědět, na co stačí; nebylo by spravedlivé, kdybychom chtěli házet někomu na krk břemena, na která se necítí, anebo

mu odmítat právo ta břemena složit, když zjistil, že jsou příliš těžká. Předpokladem je ovšem slušný, solidní způsob, jakým se člověk k věci postaví a jakým se z eventuelně již přijatých závazků vyváže. Nemám nikomu za zlé, že se rozhodl nepodepsat Chartu; jedna věc je ovšem nepodepsat a jiná věc je podepsat a pak odvolat. Že uprostřed palby nejtěžšími kusy odvolal jediný signatář, to je na české poměry vlastně malý zázrak.

Ovšemže politik, který od počátku představuje jednoho z čelných protagonistů Charty, tím na sebe vzal také jistý závazek. Jestliže se rozhodne opustit zemi, znamená to, že svému závazku nedostojí, alespoň ne v původním smyslu a v plnosti. Program Charty 77 je od počátku pokusem o uplatňování a upevňování zákonnosti a o prohloubení respektu k lidským a občanským právům a svobodám v této zemi; v jednom z prvních dopisů jsem Ti napsal, proč jsem přesvědčen, že tento zápas o zachovávání zákonů, proklamujících a garantujících lidská a občanská práva, je možno vybojovat pouze na půdě naší země, eventuelně na půdě socialistického tábora jako celku, i když podpora mezinárodní veřejnosti není zanedbatelná a je nám vždy vítána. Politik, který by se rozhodl bojovat za lidská a občanská práva v naší zemi odjinud, ze zahraničí, si musí položit otázku, zda neuvažuje principiálně mylně nebo zda z jeho politického zápasu o lidská a občanská práva nezůstává pouhé rétorické gesto. Osobně jsem přesvědčen, že chtít přesunout, přenést hlavní frontu zápasu o lidská práva a občanské svobody na mezinárodní pole je hrubý politický omyl.

Ovšem je třeba vidět, že takový vnitropolitický zápas se může protáhnout na řadu let a možná desetiletí. V jednotlivých peripetiích může nabýt také na razanci a hrozivosti; ohrožení některých jednotlivců může vzrůst takovou měrou, že asyl v zahraničí se může jevit jako holá nezbytnost. Kromě toho je tu rozhodující odhad do budoucna, a ten se nemusí vždycky krýt se skutečným průběhem událostí. Z hlediska příští generace se může emigrace některých lidí jevit jako ukvapená, ale i opak je možný; může se zdát s podivem, že někteří lidé neopustili zemi včas. Nemá-li mít emigrace jen povahu soukromého řešení, je třeba odcházet s jistou koncepcí. Jinak odcházel do exilu Komenský nebo Masaryk (oba očekávali rozuzlení situace od válečných událostí a oba v poměrně krátké době – první se velice mýlil, druhý měl správný odhad), jinak odcházel po válečné

porážce Německa Karl Jaspers (z protestu proti německým poměrům, ač nepronásledován, bez úmyslu se vrátit). Je mnoho druhů rozličně motivovaných odchodů do emigrace, některé je třeba výslovně schválit (eventuelně doporučit), jiné lze uznat nebo proti nim alespoň nemít námitek, a konečně některé ani nelze obhájit, ani se nás o to nikdo neprosí. Byly doby, kdy se stovky rodin stěhovaly do Ameriky, protože doma nenacházely obživu. Dnes u nás sice nezaměstnanost neexistuje (alespoň nikoliv zjevná, skryté je až dost), ale pro některé lidi je vytvářena uměle. Zdeněk Mlynář dostal v rozporu s našimi vlastními zákony i s našimi mezinárodními závazky výpověď, která byla později soudně potvrzena jako platná. Pro signatáře Charty 77 a zvláště pro člověka politicky tak stigmatizovaného je dnes téměř vyloučeno najít nového zaměstnavatele, jak se denně znovu o tom přesvědčují desítky podobně postižených, k nimž stále přibývají další. Jaké řešení má najít člověk, který nechce být na obtíž svým přátelům a známým? Naše oficiální místa udělala, co bylo v jejich silách, aby donutila Mlynáře z republiky odejít a hledat si obživu v zahraničí. Proto nelze mít Mlynářovi za zlé, že se pro tuto možnost rozhodl.

Zároveň ovšem nelze pominout skutečnost, že desítky a stovky lidí jsou na tom dnes hůř než Mlynář; a od roku 1970 to byly desetitisíce lidí, kteří s největšími obtížemi hledali náhradní zaměstnání, v němž vůbec nemohli využít své kvalifikace. Znímám to dobře z vlastní zkušenosti; už jsem o tom také psal. A tito lidé v této zemi přesto žijí; zatím. Politickým cílem pracovního postižení tolika lidí ovšem není je donutit k emigraci, nýbrž zlomit je. Emigrace je otevřena jen pro nemnoho vyvolených. Přesto mám za to, že kdyby se dnes naše hranice otevřely pro všechny občany, byli by to jiní lidé, kteří by odcházeli, ale velmi málo chartistů. Svým postojem totiž chartisté prokazují, že nehodlají nenápadně čekat na svou příležitost, nýbrž že mají naději pro tuto zemi a pro tuto společnost. Chtějí jen příležitost, aby mohli pro tuto zemi a pro lidi v ní pracovat tak, jak nejlépe dovedou a jak jim velí svědomí. Chtějí, aby tu zavládla opravdovost místo prolhanosti, spravedlnost místo bezpráví, přímost místo poníženosti, svoboda místo znevolnění. Lze si představit, že je možno je tvrdými prostředky k emigrování dohnat a přinutit; ale dokud to bude jen trochu možné, jsou rozhodnuti zůstat zde. Odejde-li několik z nich, podlehne-li tlaku anebo z jiných důvodů, myslím, že to nebude

mít na ostatní velký vliv. Je to nepochybně citelné oslabení našich zatím nepočetných řad (zatím se cílevědomě nepodnikla žádná agitace, neboť tady jde o argumenty a o rozhovor, ne o počet hlasů), ale situaci to v podstatě nemůže ovlivnit.

Mám dojem, že situaci by nemohlo podstatně ovlivnit, ani kdyby značné procento signatářů tak či onak odpadlo; obsah Charty 77 má svou váhu a už ji nemůže ztratit. Je to možná paradoxní, ale aktivita chartistů vlastně ani nemůže být ukončena, neboť – jsem si jist – se o tom nikdy nedosáhne jednotného smýšlení. K tomu cíli by bylo nutno se sejít, věc prodiskutovat a pak odhlasovat. Ale to právě není možné, dokud chartisté nebudou uznáni z oficiálních míst a dokud jim taková schůzka a beseda nebudou povoleny a umožněny. Aby však k něčemu takovému došlo, muselo by se mnohé změnit. A na změny tohoto druhu nemohou mít chartisté žádný jiný vliv než pouhého katalyzátoru, který sám nevstupuje do reakce. A jak je známo, stačí docela málo katalyzátoru, aby reakce byla urychlena.

Snad bych měl ještě formulovat sám pro sebe a za sebe důvody, proč nehodlám odejít do zahraničí, kde bych měl život beze všech pochyb snadnější. Náleží k podstatě filosofie, že se stále ohlíží k celku. Proto si stavím otázku: mohl bych pro budoucnost lidstva, pro budoucnost lidského světa udělat víc třeba na Západě než tady? Mám za to, že nikoliv. V západních zemích, ať už evropských nebo za oceánem, budou ovlivňovat budoucnost světa také především nonkonformisté, ostře vidoucí kritici společnosti a nepodplatní odhalovači zahnojených ran a hlubokých vředů, skrývaných pod neúčinnými mastičkami. To však musejí být lidé, hluboce spjatí s tamním životem, mající do hloubky rozvětvené kořeny a navazující na nejlepší tradice domácí. Jako cizinec a příchozí bych v tom nemohl dost pomáhat. Naproti tomu vím, které jsou ty nejlepší české tradice; jsem pevně zakotven v této zemi, rozumím jí (rozhodně lépe než jiným) a jsem hluboce přesvědčen, že má, co by mohla přinést mezi poklady všeho lidstva. Proč bych se měl nechat odehnat jako moucha, jako prašivý pes lidmi, kteří o tom nemají nejmenší ponětí? Vždyť tady nakonec nejde o mne a o prospěch mé rodiny, ale o naplnění (či spíše postupné naplňování) smyslu českých dějin v rámci světového smyslu. A česká cesta vede – a ještě asi nadlouho povede – kupředu krajinami východní Evropy; vidím v tom přímo naše (i když nejenom naše) dějinné poslání. Budoucnost světa v nemalé míře záleží na tom,

zda se podaří postupně a bez násilných přeryvů a společenských kataklyzmat demokratizovat tzv. reálný socialismus (tj. oblast, kde zatím vládne). Jsem celou svou bytostí přesvědčen, že to je možné; z hlediska světových dějin to je nutné. A není to možné – nikdy to nebude možné – provést zvenčí.

Praha, 12. 5. 1977

Tvůj Ladislav Hejdánek

P.S. Budu teď mít potíže s psáním; snad mi promineš, že Ti budu psát ve čtrnáctidenních intervalech. Jakmile to bude možné či dokonce nutné, zase termín zkrátím.

L. H.

Milý příteli,

vidím, že se nevyhnu ještě jednomu poněkud osobně zaměřenému tématu, jež náhle nabylo na aktuálnosti. Poukazuješ na to, že právě tak, jako Mlynářův odchod do emigrace, je i Havlův retreat z funkce mluvčího Charty víc než nějakým individuálním selháním v důsledku únavy z trvajících tlaku, že je předzvěstí šířícího se pocitu, že nemá smysl jít hlavou proti zdi. Naštěstí užíváš slůvka „možná“; víc mne zamrzelo, že se pak tážeš, jak taková „zrada“ může ovlivnit morální kredit Charty a chartistů.

Znáš mne už dost dlouho, abys věděl, že nemám tendenci věci přikrašlovat ani být přísnější v posuzování těch „druhých“ než v posuzování „našich“. Nechci zapírat, že ani Mlynářovým rozhodnutím (ostatně není sám) odejít ze země, v níž něco znamenal (i když jsem s ním v řadě podstatných věcí nesouhlasil ani v minulosti, ani nyní), ani Havlovým postupem již v průběhu vyšetřovací vazby a pak vyústěním tohoto postupu po propuštění nejsem vůbec nadšen, tj. že ani v jednom z obou případů nemám chuť násilně započítávat nějaké body pro Chartu. Připouštím dokonce, že si tady může nějaké body konečně zaznamenat státní aparát, zejména pak Státní bezpečnost. To se stává. Není skutečného zápasu bez šrámů, není války, ani vítězné války bez prohraných bitev, není vítězných bitev beze ztrát – a také bez chyb na straně vítězů. Nicméně užívat v kterémkoli z obou případů slova „zrada“ je nemístné; je to buď projev hysterie a fanatismu – anebo výraz zakomplexovanosti a nečistého svědomí. Doporučuji Ti, abys jen tak sám pro sebe a na zkoušku udělal malý statistický přehled: když někdo mluví pohrdlivě třeba o Havlově rezignaci, překontroluj si, co on osobně pro uplatňování lidských a občanských práv udělal. Uvidíš zajímavou věc: na morální odsuzování si většinou troufají lidé, kteří k tomu nemají potřebnou morální legitimaci; a zase naopak lidé, kteří takovou legitimaci mají, jsou ve svých hodnoceních velmi zdrženliví. Ostatně není mnoho lidí, kteří by měli právo Havla soudit. Nehleďme na žurnalistické pomluvy; to, co Havel v posledních letech napsal a podnikl, musí v každém trochu soudném člověku vzbudit jenom respekt. To, co se pro veřejné difamování Václava Havla zneužilo z podmínek, v nichž vyrůstal, ve skutečnosti mluví

navzdory prvnímu zdání pro něho, neboť nic z toho nelze doložit z jeho tvorby. Jasnozřivost a vnitřní pravdivost jeho vidění skutečnosti je neodvoditelná z jeho sociálního původu ani z jeho dřívějšího nebo dnešního společenského postavení u nás nebo z toho, jak je uznáván ve světě. Hlupáci, kteří nedovedou nic věčného říci k jeho tvorbě, se uchylují k výmyslům o tom, kým vlastně je placen, kdo financuje údajně neúspěšná představení jeho her nebo vydávání jeho děl tiskem, i když o ně prý obecenstvo nebo čtenářstvo nemá zájem. I kdyby totiž byla pravda, že o Havla-dramatika nikdo nemá skutečný zájem, není tím vůbec nic řečeno o kvalitě jeho her; navíc však to ani pravda není. My sami jsme Havlovým hrám dlouho rozuměli jako ironické kritice upadlých mechanismů deformované socialistické společnosti (což by ovšem mělo i tak své plné oprávnění); teprve uvedení jeho her v zahraničí ukázalo, že pronikavost jeho vidění není nikterak oslabena, vztahují-li je diváci nebo posluchači ke svému prostředí a chápou-li je na pozadí svých zkušeností se společností, která se od naší v mnohých ohledech pronikavě liší. Havel ani v nejmenším není spisovatel protisocialistický; kdo chce něco takového tvrdit, dokumentuje tím jen to, že on sám potřebuje socialismus ztotožňovat nejenom s jeho vlastními deformacemi, ale že dokonce socialismus ve své zaslepenosti ztotožňuje se scestími a absurdnostmi moderní společnosti vůbec, tj. takovými absurdnostmi, které lze najít stejně tak na Západě jako na Východě. Havla proto především nemá právo soudit ten, kdo mu nerozumí, kdo nepochopil podstatu jeho uměleckého úsilí, kdo nepronikl k podstatě jeho tvorby.

Havel je však prototyp angažovaného umělce, který se nespokojí jen s vysokou profesionální úrovní své dramatické tvorby, ale chce se angažovat jak v rámci své tvorby, tak i ve svém občanském životě. Mezi představiteli české kultury náleží dnes právě po této stránce k těm nejvýraznějším. S jeho některými názory lze nesouhlasit, ale nelze je nebrat vážně nebo dokonce je ignorovat nebo jen ironizovat. Nelze mu upřít odvahu ani otevřenost. Jestliže složil funkci mluvčího Charty 77, není to proto, že by se vyděsil anebo že by nad Chartou zlomil hůl; dokladem toho je skutečnost, že zůstal signatářem a že po svém propuštění z vyšetřovací vazby dementoval zprávy, jako by změnil svůj zásadní postoj k Chartě a jako by se od jejích zásad distancoval. V jeho situaci bylo, myslím, právě k něčemu takovému zapotřebí víc odvahy, než kolik jí prokázala většina jeho kritiků.

Nemám za to, že by Havlovo rozhodnutí měl právo odsuzovat někdo, kdo např. Chartu vůbec nepodepsal a kdo by teď najednou za chartisty chtěl mluvit jako posuzovatel.

Ovšem v celé věci nejde jen o Havlovu osobu a jeho konkrétní případ. Nikdo z nás neví, jak se zachováme ve vypjatých, krajních situacích, pokud se do takových situací nedostaneme a dokud v nich sami sebe řádně nepoznáme. Někteří z nás unesou víc, jiní méně. Je nespravedlivé a nelidské ukládat druhým lidem břemena, na něž bychom sami třeba nestačili. Naproti tomu v civilizovaném životě není jedinou ani hlavní ctností hodně „vydržet“. Moderní drama nepotřebuje na prvním místě autory, kteří se nenechají zastrašit nebo podvést apod., nýbrž především autory, kteří dovedou psát. Jestliže se někdo v nebezpečí života zachová statečně, je to lidsky velké a respektuhodné, ale nedělá to z něho většího básníka, ani většího matematika, ani schopnějšího politika atd. Zajisté je naprosto pochopitelné, že i mezi signatáři Charty se mohou najít lidé, kteří – přestože ukázali značnou dávku odvahy při podpisu Charty – neunesou dlouhotrvající šikanování, obtěžování a pronásledování. Proč bychom pro nějakou podobnou slabost neměli mít pochopení? Proč bychom neměli mít pochopení pro lidi nemocné, nervově labilní nebo mimořádně citlivé? To neznamená, že bychom se sami měli na něco takového snad vymlouvat. Také to neznamená, že bychom tuto rovinu měli zcela přehlížet. Musíme si uvědomit, že v zápase, který vedeme a v němž, jak zatím zkušenost ukázala, bude proti nám použito těch nejneregulérnějších prostředků, je každá slabost nepochybně velkým zatížením. Už jenom ohledy na partnera v manželství a na děti: je velmi nesnadné a téměř nemožné jít do zápasů značně riskantních, když náš manžel nebo naše žena nestojí při nás. Velkou odpovědnost na sebe bereme také tím, že svým dětem krajně ztížíme život. Také svým sousedům jsme na obtíž, když uprostřed noci musejí asistovat při domovní prohlídce v našem bytě. V zaměstnání rovněž nebudou nadšeni, když si nás čas od času na dva, na čtyři dni nechají na policii. Máme-li v rodině starého nebo nemocného člověka, musíme se obávat o jeho zdraví při případných domovních prohlídkách a vyšetřováních. To všechno jsme si ani nezavinili. Ale jak krásně lze využít toho, že jsme někde opravdu udělali nějaký kopanec. Proto je dobré, aby ten, kdo se pustí do zápasu o lidská práva, měl co nejčistší štít a aby měl co nejméně slabin. Jestliže Václav Havel usoudil, že nemůže

nadále plnit funkci mluvčího, protože je trestně stíhán (a tím pro rozhodující okamžiky podstatně oslaben), je rezignace jeho plným právem. Máme přece ještě v dobré paměti, jak bylo zneužito proti Vaculíkovi negativů, nalezených v jeho bytě; signatář Charty 77 může být difamován, vydírán i jinak znemožňován. Nemáme proti sobě žádné gentlemany, nejsou uznávána pravidla slušnosti (i když někdy se setkáme také se slušnými lidmi). Musíme se připravit takřka na všechno – zejména nevíme, co všechno ještě může přijít.

Jedna věc je však zřejmá každému, kdo je ochoten se trochu zamyslet. Kdo nad naší společností, kdo nad socialismem zlomil hůl, ten se bude zdržovat ve stínu a v závětrří. Všichni, kdo se pustili do zápasu o lidská a občanská práva a o jejich respektování v naší zemi, dokazují tím, že mají pro tuto zemi naději. Pro většinu z nás by byl odchod z Československa dobrým a výhodným soukromým řešením; většina z nás by se na Západě slušně užívala, mohla by dělat svou práci, naše děti by mohly studovat za normálních podmínek a podle svých schopností, náš životní standard by se pronikavě pozvedl. Jestliže až na nepočetné výjimky na emigraci nepomýšlíme, je tomu tak proto, že chováme naději na zlepšení poměrů, a to na zlepšení nejenom soukromě pro nás, ale pro všechny. Jsem přesvědčen, že Havel by okamžitě dostal povolení se vystěhovat, kdyby o ně požádal. Není vyloučeno, že mu to bylo dokonce znovu nabídnuto. Proč tu Havel zůstává? Proč tu zůstal po srpnu 1968? Proč jsme tu zůstali také my, kteří jsme starší a kteří jsme nemohli pracovat v oboru, pro který máme kvalifikaci a který máme rádi, od dokončení studií až po krátkou dobu po lednu 1968? A proč tu zůstávali ti, kteří ani dostudovat nemohli a byli z vysokých škol hned po únoru nebo někdy později vyloučeni? Proč tu zůstali ti, jejichž rodinní příslušníci byli dlouhá leta věznění, zemřeli ve vězení nebo dokonce byli popraveni? A proč tu zůstali i ti, kteří v padesátých a ještě v šedesátých letech byli ve vězeních a v pracovních táborech odsouzeni na 10, 15 i 20 let nebo dokonce na doživotí? Což opravdu lze všechny tyto případy „vyřešit“ poukazem na jejich únavu a oslabenost, na to, že jsou už pokročilého věku, kdy se nesnadno začíná znovu, na jejich majetek, který tu nechtějí nechat (vždyť je nás hodně, kteří nemáme ani svůj dům, ani chatu, ani auto – to jenom oficiální propaganda si vybírá těch několik známějších postav, které tohle mají) – neřku-li na to, že tu hrají svou roli „disidentů“ za peníze z ciziny? Každému rozumné-

mu člověku musí být naprosto jasné, že tohle jsou jen nesmysly nebo nanejvýš výjimečné, ojedinělé případy (s výjimkou poslední uvedené možnosti, která je nesmyslem totálním). My všichni tu zůstáváme proto, že věříme v lepší osud této země a protože máme dojem, že svým odchodem a dokonce svým mlčením nebo lhostejností bychom tento lepší osud oddálili a jeho naplnění znesnadnili. Nejde nám tu na prvním místě o nás samotné a o naše rodiny; leckdo nás považuje za blázny, že „zbytečně“ škodíme sobě a svým dětem. Vzali jsme na sebe rozmanitá rizika, z nichž jenom některá dovedeme odhadnout. Jen bezectný lhář a nactiutřač může přes to všechno tvrdit, že nám jde o vlastní prospěch. Ale oč nám tedy jde ve skutečnosti?

Tady se ovšem budeme značně diferencovat. Kdo svou naději udržuje na rovině politické (v užším smyslu, tj. mocensko-politické), je buď fantasta anebo dlouho nevydrží. Běžný politologický rozbor nemůže dnes ukázat než chmurné vyhlídky. Mocensko-politicky je naše situace v podstatě zablokovaná. Proto také žádná, ani nejtěžší politická chyba, dokonce ani naprosté selhání nebo „zrada“ (kdyby k nim došlo) nemohou na věci nic změnit k horšímu, protože je to špatné i tak. O tom si většina z nás nedělá žádné iluze; a žádné laciné iluze nehodláme také šfrit. Mám-li pak mluvit za sebe (což je asi v tomto případě nejlepší), pak mým hlavním cílem není nějaká politická akce (v užším smyslu, tj. přímé ovlivnění mocensko-politické situace). Obávám se totiž, že v dané situaci by to znamenalo pouze výměnu osob, a ještě by bylo těžko zaručit, že k lepšímu. Společenský život (a tím spíše individuální, osobní život) je však určován jinými motivy než nějakými vnějšími tlaky, nebo přinejmenším také jinými motivy. I když naděje v budoucnost této země, v budoucnost Evropy a v budoucnost celého světa, všeho lidstva nemůže být založena na nějakých příznivých objektivních ukazatelích (pokud jde však o širší souvislosti a delší dějinné perspektivy, mám dojem, že by se i takové objektivní ukazatele podařilo odhalit), tou rozhodující rovinou, na níž se o budoucnosti národa, civilizace a dnes i všeho lidstva rozhoduje, je oblast osobní odpovědnosti, životní orientovanosti a pevného duchovního, mravního a také myšlenkového zaktvení. Odpovědně se však může rozhodovat pouze člověk, který rozumí své době, konkrétní situaci a sám sobě; člověk, který dovede prohlédnout klamy, sebeklamy a předsudky své doby a své společnosti; člověk, který dovede přesně a střízlivě myslet; a také člověk,

kteřý není ve vleku okamžiku, který dovede trpělivě čekat a žít již nyní z budoucnosti, v níž doufá a v níž skládá svou naději. A pro to pro všechno je mu nezbytná naprostá otevřenost a hluboká loajalita k pravdě, v jejímž světle chce vidět vše kolem sebe i sám sebe a své blízké, přátele i ty, s nimiž jde týmž směrem a po téže cestě.

Ohlížet se po vnějších oporách, po nějakých celosvětových trendech, historických setrvačnostech, nezadržitelných a nevracejících se kolech dějin apod. může být někdy dokonale bezperspektivní nebo jinak ošidné. Všechny podstatné kroky kupředu a výš, na vyšší rovinu byly vždycky nepravděpodobné – jako je ostatně nepravděpodobný všechen život. Pravděpodobné jsou klamy a sebeklamy, omyly i lži – vrcholně nepravděpodobná je pravda. Ale právě na té krajně nepravděpodobné pravdě závisí vposledu všechno. Nadějí nás všech, kteří jsme zatlačováni do bezmocnosti a bezvýchodnosti, je pravda. Těm, kteří nás (a mnoho dalších, vposledku vlastně všechny, i sebe) ohrožují a ničí, se nikdy nevyrovnáme v jejich mocenské výbavě, v jejich propagandistickém aparátu, v jejich materiálním zabezpečení nejrůznějšího druhu. Nemáme ve svých rukou a ve svém rozhodování dokonce ani svou vlastní záchranu, svou osobní, soukromou budoucnost. Ale tam, kde se postavíme do služeb pravdy, existují jen místní a dočasné porážky, kdežto osud těch, kteří se proti pravdě brání a musí se jí bát, je zpečetěn.

A teď mohu konečně odpovědět na Tvou druhou, obecnější otázku: jak mohou nějaké chyby, nějaká selhání nebo eventuelní případy „zrady“ ovlivnit morální kredit Charty a chartistů. Charta a chartisté budou ztraceni v ten okamžik, kdy jim půjde na prvním místě o vlastní morální kredit. Charta má smysl jen do té doby, dokud se nezačne starat o sebe a o svou pověst, o bezúhonnost svých signatářů a o jejich dobrou pověst. Charta v dané situaci stojí a padá svou loajalitou k pravdě a svou solidaritou se všemi, kdo se přes osobní oběti dali do služeb pravdy. Konkrétně to znamená, že Charta plní svou funkci a své – po mém soudu veliké – poslání, pokud nepřestane ukazovat, jak se věci opravdu mají, a dokud nepřestane odhalovat všechny lži, poťouchlosti, nenávisnictví a pomstychtivost, hloupost a omezenost ve světle pravdy. A pokud pravdě zůstane věrný jediný, poslední signatář, ba dokonce jediný člověk v naší zemi, třebaš Chartu vůbec nepodepsal, věc, o kterou se Charta vzala, není ztracena. V zápase mezi

holou mocí a násilím na jedné straně a mezi mocensky slabou, takřka bezbrannou pravdou na straně druhé vítězí vždy znovu pravda (i když je někdy zapotřebí na její vítězství trpělivě čekat). Jak to před 44 roky napsal Rádl:

Všichni lidé jsou povinni bojovat za spravedlnost a za pravdu; svět však bude osvobozen ve jménu pravdy, nikoli ve jménu násilí.

Praha, 26. 5. 1977

Tvůj Ladislav Hejdránek

Milý příteli,

dozvěděl ses o zasedání synodního zastupitelstva českobratrské církve evangelické, tj. mé církve. Zasedání bylo mimořádně svoláno opravdu jen v odpověď na text, který podalo 31 členů církve Federálnímu shromáždění a v němž dosti podrobně vylíčil a také dokumentovalo „Postavení církve a věřících“ v našem státě. Synodní rada ovšem mohla reagovat také bez svolání zastupitelstva, ale to nebylo jejím úmyslem, jak z celého průběhu jednání i z publikovaných dokumentů vysvítá. Nikde totiž není vidět ani stopu snahy o věcný přístup a o nějakou argumentaci. Dokument o „Postavení církve a věřících“ se ve skutečnosti vyhnul jakýmkoliv poznámkám na adresu církevního vedení a synodní rada proto vůbec nemusela v podání vidět útok na sebe; přesto předložila synodnímu zastupitelstvu k schválení dopis Federálnímu shromáždění, „který uvádí do patřičných mezí podání skupiny 31 ze 7. května t. r. a zdůrazňuje, že zastupovat církev, hájit zájmy a její práva může pouze synodní rada“; jako důvod pro to se uvádí, že „zásahy některých bratří do oprávnění a povinností synodní rady trvají již řadu let a staly se neúnosnými“. Synodní rada tedy se ozvala, ačkoliv podání nebylo adresováno jí; nereagovala však věcně, nýbrž převedla celou záležitost na rovinu kompetenčního sporu. V jejích očích jde o „projev nekázně“, o „svévolnou akci“, o „troufalou výzvu“. O obsahu podání nenajdeme ve zprávě sborům českobratrské církve evangelické ani slovo; troufalost činu spočívá v tom, že se 31 členů církve obrátilo přímo na Federální shromáždění, místo co by si vyžádalo souhlas církevního vedení (který by ovšem nedostalo), nebo ještě lépe místo co by nadále nechalo samotnou synodní radu „zápasit“ o existenci církve. Církev však podle synodní rady nemůže žít bez nezbytné kázně, „kterou musí každý, kdo chce zůstat členem církve, přijmout“. Proto na návrh synodní rady schválilo synodní zastupitelstvo nový kárný řád (který byl před řadou let usnesením synodu zrušen – nyní byl vylepšen) a jmenovalo kárné výbory, „jimž mají být předány k projednávání případy porušování kázně“. A protože to je to jediné, co nemohla udělat synodní rada sama, bez svolání synodního zastupitelstva, je nad slunce jasné, že mimořádné zasedání bylo svoláno právě proto,

aby byl schválen řád, podle něbož by mohli být kázeňsky postiženi ti, kteří se tak těžce provinili. Mezi nimi pak na prvním místě ing. dr. J. S. Trojan, bývalý farář libišského sboru, nyní několik let bez státního souhlasu, který mu byl odňat bez uvedení jakéhokoliv důvodu a ačkoliv odnímání státního souhlasu se nemůže odvolávat na žádný zákon (také bylo v tomto případě užito jiné formulace, ale to na věci nic nemění); ten je v textu zprávy přímo denuncován jako „jeden z hlavních činitelů celé akce“.

Ať už pod nátlakem nebo spontánně, synodní rada udělala, co udělala. Zvláštní iniciativu projevil synodní kurátor; sám prý připravil (upravil) text kárného řádu. Ačkoliv vzděláním právník (i když v tomto oboru nikdy nepracoval), dbal na to, aby se nový kárný řád vztahoval i na případy, předcházející jeho schválení. Ve své ochotné přizpůsobivosti byl ochoten zapomenout (a s ním ovšem i ostatní členové synodní rady a velická část synodního zastupitelstva) na prastarou právní zásadu, že před vyhlášením zákona neexistuje provinění (nullum crimen ante legem). Byly doby, kdy jsem si ho vážil; jsou dnes ty tam.

Vážil jsem si také synodního seniora. Jeho rezolutní vystupování, otcovské manýry a vnějšková důstojnost nejdříve slibovaly vítanou změnu v osobě nejvyššího představitele církve. Dodnes si myslím, že za příhodnějšího složení ostatních členů synodní rady mohl jeho obraz v historii naší církve dopadnout podstatně lépe. Ještě před sedmi, osmi lety jsem byl hrdý na svou církev; v srdci jsem se bláhově radoval, že je lepší než ty druhé. Dnes vidím, jak jsem se mýlil; a jsem rád, že to vidím. Teprve v těchto posledních těžkých letech jsem poznal, že jsem docela jako ten známý farizeus byl nakloněn děkovat Bohu za to, že má církev a její představitelé nejsou jako ty druhé církve a jejich představitelé. Dnes jsem vyléčen – a dokonale. Dnes vidím skutečné „kvality“ své církve; a vidím také, že tato má církev má synodní radu, jakou zaslouží. Občanská a mravní – neřku-li pak duchovní – obroda a náprava nás teprve čeká. Jejím předpokladem je pokání, celkový obrat smýšlení i celého života. Dnes teprve plně chápu dávná Hromádkova slova o tom, že jsme buržoazní církví; maloměšťáctví slaví vlastně teprve dnes v církvi své velké vítězství. A jestliže bylo zapotřebí se tomu bránit v padesátých letech, v době Hromádkova zápasu, je to desetkrát víc zapotřebí dnes.

Vážil jsem si synodního seniora. Jsem si téměř jist, že měl zpočátku velká předsevzetí. Ale nedokázal se postavit náporu maloměšťáctví

v církvi; nedokázal se postavit na vlastní nohy. V jeho případě asi nešlo na prvním místě o povahovou slabost nebo charakterové vady, nýbrž – zdá se mi – o nedostatek theologického zakotvení, o theologickou povrchnost. Co však můžeme požadovat od synodního seniora, pohlédneme-li na profesionály, na učitele bohosloví? Synodní senior se dovede ohradit, když se s ním jedná nedůstojně. Ale musí to být zjevné na první pohled. Když se to dělá šikovně a opatrně, ani to nezpozoruje. A tak ani nezpozoroval, že ho konečně domanévrovali do role kašpara. V textu zprávy se o 31 zlotřilcích píše, že „nedbali ve své nepřístupnosti naléhavých argumentů, proseb a příkazů synodního seniora, pastýře církve“. Takhle mu mažou med kolem úst, takže tomu už sám věří a dokonce to sám o sobě říká. Formulí o „semper reformanda“ budeme muset zase jednou vzít smrtelně vážně, jak je vidět.

Naši bratři ze synodní rady si osvojili vrchnostenský přístup k církvi, ke sborům a k jednotlivým členům. Kdo není slepý, toho musí zarážet ten episkopální syndrom, vykazatelný pohříchu jen dovnitř církve, zatímco navenek se členové synodní rady chovají (s jednou čestnou výjimkou) spíše jako „servi servorum“, zejména ve vztahu ke státním úřadům. „Pastýř církve“ nejenže nesvolá mimořádné zasedání synodního zastupitelstva, když státní správa odebírá bez jakéhokoliv zdůvodnění státní souhlas jednomu kazateli za druhým, ale brání diskusi v té věci dokonce na řádně svolaném synodu. „Pastýř církve“ neopouští své stádečko pastýřů, aby se vydal za některým z těch, kteří upadli do neštěstí a do těžkostí, ale říká, že lituje, že se někteří bratři dostali do rozporu se zákonem. Ba dokonce spolu s ostatními denuncuje jmenovitě dr. Trojana jako „jednoho z hlavních činitelů celé akce“. Kdy se veřejně zastal tento „pastýř církve“ učitelů, kteří nemohou učit, protože jsou křesťané a navštěvují shromáždění? Kdy se veřejně zastal tento „pastýř církve“ dětí, které jsou od malička vystaveny jejich věku nepřiměřenému tlaku ze strany školy, jen aby bylo přihlášek na náboženství co nejméně? Kdy se ozval na podporu a povzbuzení těch mladých lidí, kteří přes své výjimečné schopnosti nemohou, nesmějí studovat, protože se ví, že vyznávají Krista? Co veřejného učinil tento „pastýř církve“ pro to, aby se mohly v seniorátech a celocírkevně shromažďovat děti do 18 let? Aby mohly být dál užitečné křesťanské brigády? Co udělal tento „pastýř církve“ pro to, aby směly být znovu navázány ekumenické kontakty mezi sbory? aby mohla být znovu zahájena práce ekume-

nického semináře, po letech dialogu zastavená na přání státní správy? Co udělal tento „pastýř církve“ pro to, aby se v církvi mohli uplatnit odborníci, vyhození ze svých pracovišť? Kde tady všude a při dalších příležitostech „položil na vážky celou svou autoritu“, když šlo o svěšené mu „podpastýře“ a ovečky? Ke vši té spoušti mlčel (alespoň veřejně) a necítil potřebu rezignovat ani v takových vyhrocených situacích, kdy byl tvrdě tlačěn, aby odsoudil za sebe i za synodní radu např. Chartu 77, kdy ono první polovičaté, chytrácké vyjádření nestačilo a bylo požadováno jiné, jasnější, jednoznačnější. Tehdy měl snad poslední příležitost, aby svou rezignací vyjádřil svůj odpor a své odmítnutí tváří v tvář postupu tak svévolnému a nezákonnému. Ale „pastýř církve“ si zvolil jinou cestu, jak „zachraňovat“ církev: začal vyhrožovat rezignací tváří v tvář faráři bez souhlasu, kterého si pozval k sobě do bytu a kterému v přítomnosti synodního kurátora přečetl (sic!) připravené prohlášení. A pak tohoto faráře bez souhlasu jako jediného jmenoval a tím předhodil státní správě k potrestání; a navíc i k potrestání nově zřízeným kárným výborem, a když to nepůjde, alespoň zvláště k tomu cíli zřízenou komisí. Skvělý příklad hluboce křesťanského jednání: vlkům se předhodí nějaká ta již poněkud pokousaná ovečka, eventuelně i nějaký ten pastýř, který utřzil šrámy v bitce, která nepříspěla k „vytváření dobrých vztahů s vlky“.

Jenže to všechno se zakládá na nedorozumění či spíše na špatné teologii. Kdo si pozorně přečte, v jaké souvislosti je v Matoušově evangeliu uveden Ježíšův výrok „aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buďte opatrní jako hadové a sprostní jako holubice“ (Mt 10,16), musí nahlédnout, že ti vlci nejsou ani mezi pohany, ani mezi Samařskými, nýbrž že to jsou sami Izraelští (10,5.6). Proto také mně osobně bylo poněkud proti mysli, že podání o „Postavení církve a věřících“ se zaměřilo výhradně na kritiku postupu státních orgánů. Dnes už není pochyb o tom, že jakákoliv kritika církevního vedení by bývala byla vítanou záminkou k ještě možná ostřejší reakci synodní rady; v tom smyslu lze považovat z taktického hlediska za lepší, že se podání takové kritice vyhnulo. Ale co je taktické, nemusí být ještě křesťanské. V křesťanském, v kristovském smyslu musí každá radikální kritika začínat od „domu Božího“ (tak jako to první, co Ježíš udělal po slavném vstupu do Jeruzaléma, bylo vyhnání všech prodávajících a kupujících v chrámě a zpřevrácení stolů peněžoměnců a prodavačů holubic, neboť tím vším byl chrám učiněn „peleší

lotrovskou“). Zkrátka lotři a vlci musí být na prvním místě hledání v církvi a nikoliv mimo ni.

Proč to všechno vlastně synodní rada podniká? Užijme tu formulaci, kterých užil před více než dvaceti lety J. L. Hromádka: je to „...z theologických důvodů? Z pravé víry? Nebo z lenosti, bornýrovnanosti, strachu či dokonce ze zbabělosti?“ Ve zprávě sborům sděluje synodní rada: „Toto svémocné jednání skupiny bratří naplňovalo nás od počátku velkou starostí o učení, jednotu a poslání církve.“ Je zvláštní, že na prvním místě je uváděna starost o učení církve, ale v celém dopise není uveden ani jediný doklad věroučné pochybnosti textu, který byl obsahem podání Federálnímu shromáždění. Kostnický koncil ještě vršil na sebe citáty z Husových kázání a pomáhal si vytrháváním ze souvislosti. Synodní rada už nic takového nepodniká; vyslovuje jen svou starost o učení církve – a církvi to má stačit k odsouzení textu, který nezná a s nímž nebyla seznámena. Tu nudnou práci s argumentováním nechť na sebe vezme fakulta. A tak fakulta píše svých 8 bodů; ten, kdo to připravoval, si s tím věru nedal velkou práci. Co bod, to gól do vlastní branky. A navíc insinuační a lži. A fakultní učitelé sami charakterizují plod svého ducha následovně: „Teze vyzdvihují nejaktuálnější aspekty naší vyznavačské tradice a zároveň odmítají hlavní theologicky nesprávné programové výzvy, které matou naše rozhodování z víry.“ Tak tedy všechny ty nesmysly a výmysly, pod které se fakultní učitelé ani nepodepsali – zajisté ze skromnosti – vytryskly jako plod rozhodování víry; zdá-li se na nich někomu něco zmatečného, pak věz, že profesorské rozhodování z víry bylo mateno v důsledku „několikaletého úsilí vtáhnout českobratrskou církev evangelickou do politického zápasu na pozice, které nejsou bohoslovecky oprávněny a které negují socialistické společenské a politické podmínky, v nichž žijeme a na jejichž utváření se chceme podílet“.

Ve svém šestém bodě říkají učitelé: „Církev má být společenstvím jednoty a svazkem pokoje.“ Na první pohled se zdá, že to je pravda. Ale nejhorší lež je ta, která se nejvíc podobá pravdě. O společenství jednoty a o svazku pokoje tu mluví tíž profesori a docenti, kteří před časem vylučovali studenta Tydlitáta ze studií, protože se odvážil právě v duchu jednoty víry veřejně se pomodlit za tehdy vězněného kazatele Sváťu Karáska (byl ve vyšetřovací vazbě, ještě před soudem). Mluvit o jednotě a o pokoji nemá právo každý. Naši vzácní fakultní učitelé náleží mezi ty, kteří „hojí potření dcery lidu mého povrchu,

říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje“ (Jer 6,14). Pokoj snad chtějí mít oni, ale jaký tu je pokoj pro faráře, kteří nesmějí kázat, pro učitele, kteří nesmějí učit (ledaže by zapřeli svou víru), pro nadané mladé lidi, kteří nesmějí studovat pro „náboženské přežitky“, jaký tu je pokoj pro ty maličké, kteří nesmějí jít ke Kristu, ale mají se od dětství učit od takových lišáků, jako jsou naši vzácní fakultní učitelé? Od takových lišáků, kteří „skládají naději svou ve slovech lživých, kteráž neprospívají“?

Profesoři theologie začínají svůj první bod troufalým prohlášením, že „ve společenství českobratrské církve evangelické máme podíl na obecné církvi Kristově“; a s ještě větší troufalostí pokračují: „ta (tj. církev Kristova) vznikla z milostivé vůle Boží, žije ze spravedlnosti Kristovy, podrobuje se vedení jeho Ducha“. Dnes však každý člen této církve je postaven před základní, fundamentální otázku: není stav českobratrské církve evangelické spíše důsledkem dopuštění Božího než projevem milostivé vůle Boží? Žije tato pozemská církev, denominace či jednota, ze spravedlnosti Kristovy – anebo se spíš podílí na protivenstvích, jež sthávají opravdové svědky Kristovy proti vši spravedlnosti? Podrobuje se dnes tato církev, její vedení a její fakultní odborníci vskutku vedení Ducha, anebo spíš naopak pomáhají všemi silami zavřít ústa každému, kdo by promluvil z Ducha a z pravdy? Jaké je tedy vlastně poslání církve? A na čem se pozná, že církev své poslání opravdu plní?

Jediný rok před Hitlerovým „převzetím moci“ napsal Dietrich Bonhoeffer tato přímo prorocky pravdivá slova: „Církev je kusem světa, ztraceného, bezbožného, zlořečeného, domýšlivého, zlého světa; světa zlého v nejvyšší potenci, protože je v ní Božího jména zneužíváno, protože je v ní z Boha dělán kamarád anebo modla člověka, ano kusem na věky ztraceného, protikřesťanského světa, když se vyvléká ze své poslední solidarity se zlým světem a vychloubavě si hraje na to, že se od něho odlišuje.“ Je to sice jenom polovina toho, co na citovaném místě o církvi říká, ale je to polovina, která nás právě dnes mimořádně silně oslovuje, poté, co jsme se mohli seznámit s posledními dokumenty synodní rady a fakultních učitelů. Vždyť se nám chce i spolu s Kierkegaardem zvolat: „Kdokoliv jsi, můj příteli, ať je jinak tvůj život jakýkoli – máš vždy o jednu a velikou vinu méně tím, že ... se nezúčastníš, když si dělají z Boha blázny, nazývajíce křesťanstvím Nového zákona, co křesťanství Nového zákona není.“

Jistě je pravda – a v tom plně souhlasím s Hromádkou – „že církev jako taková svým bytím a jednáním je politickým faktorem a že na svých bedrech nese břímě, čest, vinu, úspěchy a neúspěchy, vítězství a katastrofy národů, států a společenských systémů“; je jistě pravda i to, že „jen zřídka lidé dosáhnou pravé vnitřní svobody víry, která křesťana činí v politickém jednání skutečně suverénním“. Dnes je zřejmé, že duchovní, mravní i politický úpadek naší společnosti se mocně projevuje (a nemůže neprojevovat) také v církvi. Ale církev tu není proto, aby jen obrážela stav společnosti nebo aby trpěla týmiž chorobami jako společnost, v níž žije, nýbrž aby ukazovala cestu k ozdravení a k nápravě. To ovšem nemůže udělat, nepostaví-li se plně doprostřed společnosti, doprostřed světa; a nemůže to udělat, aniž na sebe vzala i ty choroby, nešvary, bídu a utrpení společnosti jako své vlastní. Ale to přece neznamená, že má svět jenom napodobit, že se má nechat nakazit vším tím, čím je nakažen svět; to nepomůže, v tom není žádný prospěch. Církev je povinna vidět – ne předstírat, nýbrž opravdu objevit – ve všech těch chorobách, nešvarech, bídě a utrpení svou vlastní vinu. A aby toho byla schopna, musí ty choroby, nešvary, bídu a utrpení vůbec vidět, a musí je vidět v pravém světle, ve světle pravdy – jinak je všechno její počínání i mluvení falešným, prázdným gestem. Tím, že se církev veřejně přiznává k chorobám společnosti jako ke své vlastní vině, si umožní o nich veřejně promluvit pravdivě a nikoliv farizejsky. V tom právě spočívá základní solidarita církve se světem a se společností, v níž žije. Ta ovšem nespočívá v tom, že se církev (třebas jen svými představiteli) účastní podvodného, lživého přikrašlování existující skutečnosti, nýbrž že tuto skutečnost – a to znamená také svou vlastní skutečnost – postaví do plného světla, a to beze stínu samospravedlivosti. Když to udělá, dostane nejspíš svůj díl; ale svoboda víry nás osvobozuje od nenávisti k světu. Svoboda víry nám však také dovoluje nabourat falešnou, předstíranou „jednotu“ církve a odhalit prolhanost ujišťování, že se „ve svobodě víry ztotožňuje s mnohým dobrým, co se dělá pro člověka“ v našem státě někdo, kdo se neodvážá bílé nazvat bílým a černé černým.

Praha, 9. 6. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

přiznávám se, že mi není snadné odpovědět na Tvé otázky, týkající se mého – hlavně praktického, jak říkáš – vztahu ke komunismu a komunistům. Už jsem Ti jednou napsal, že jsem kdysi nebyl dalek vstupu do komunistické strany. I v pozdějších letech jsem měl k některým komunistům velmi blízko, osobně i názorově. Řekl bych, že málokdo v naší společnosti z těch, kdo zásadně nesouhlasí s komunistickou ideologií, je do té míry prost jakéhokoliv antikomunismu jako já. Ne že by k tomu nezavdávali spoustu příležitostí a důvodů. Komunisté však zvláštním, poněkud již zkarikovaným způsobem opakuji většinu chyb, kterými se v minulosti dovedli krajním způsobem zprotivit křesťané, včetně té nejhorší, že totiž podobně jako kdysi (a dokonce ještě dnes) křesťané připouštějí, aby se do předních funkcí a na čelná místa dostávali lidé, kteří jsou hnutí jen k hanbě. Přesto jsem nejednou ve svém životě udělal tu zkušenost, že tehdy, kdy jsem se z nejdůležitějších důvodů a přímo pro svědomí dostal do nejtěžších konfliktů a kdy jsem se ocitl v těžké izolaci, stali se mou velkou oporou a pomocí právě komunisté. Zajisté že to je zčásti vysvětlitelné tím, že bezpartijní jsou (vcelku právem) nakloněni přesvědčení, že oni nic nezmohou, takže kromě vyjádření sympatií a solidarity (co možná nenápadně a bez nežádoucích svědků) od nich nikdo nemůže nic praktického v samotném zápase čekat (i když jinak jsou často ochotni nejrůznějšími způsoby pomoci nepřímou). Ale jde ještě o něco jiného; představa, že by se člověk měl politicky angažovat, že by měl najít své místo uprostřed skutečných zápasů, že by se měl o něco reálně snažit a pokusit se o nápravu ohavných poměrů, je dnes u nekomunistů velmi vzácná (dnes je dokonce velmi vzácná i u komunistů). Podle mých zkušeností však – alespoň v mé generaci – vstup do komunistické strany byl velmi často motivován celoživotním rozhodnutím, že se v životě musíme nasadit, že náš životní smysl bude naplněn jen aktivním zápasem o lepší lidskou existenci a za likvidaci všeho z daných poměrů, co lidskou bytost svazuje, znevolňuje a korumpuje. I když pak praxe ukázala, že to byly jen ideály a možná iluze mládí, i když pak nabýval v životě vrchu jakýsi oportunismus a zároveň otrávenost z toho, jakou faleš ten zápas vzal, a také

touha po troše klidu atd., přece jenom ve vyostřených, napjatých situacích (myslím tím především konfliktní situace v běžném, každodenním životě např. pracovním apod.) to byli komunisté, kteří nezůstali jen u porozumivé – a někdy dokonce pochlebující – sympatie a u pouhého gesta solidarity, ale byli ochotni po jistém zaváhání a důkladném zvážení okolností riskovat i své postavení a svou kariéru, když nabyli přesvědčení, že jde opravdu o věc správnou a spravedlivou. Měl jsem a mám ovšem řadu přátel, kteří mi byli a jsou celoživotní oporou; ale jejich skutečná solidarita vyrůstala v dlouhých letech vzájemného poznávání uprostřed trvající spolupráce. U komunistů (znovu opakuji: u některých komunistů) jsem však poznal schopnost rozpoznat okamžik, kdy je třeba se nasadit celou vahou, i když jejich osudy v minulosti šly docela jinými cestami. Zažil jsem podobná náhlá setkání a náhlá vzájemná porozumění víckrát, a musím říci, že v nich potom měla svůj základ naše vzájemná důvěra a dokonce i přátelství, a zejména vzájemný respekt.

Velkým problémem ovšem je (a tím větším problémem dnes, v té hrozně, nenormální situaci, kdy je všechno změřeno a nezřídkou obráceno ve svůj opak) rozhodnout, kdo je skutečným komunistou a kdo není, co je opravdový komunismus a co nikoliv. Je historickou skutečností, že marxismus a komunismus se staly ideologickou zástěrkou poměrů, které se socialismem a komunismem neměly a nemají vlastně nic společného. Oficiálně se u nás dělá všechno ve prospěch dělnické třídy a ostatních pracujících; ve skutečnosti však pracovní podmínky jsou velmi často takové, že by neobstály v žádné rozvinuté kapitalistické společnosti na Západě. Bylo by možno uvést nespočetné, nekončící konkrétní případy. Jsou ředitelé, kteří vysloveně ruinují podnik, který jim byl svěřen, a nikdo neví, jak se jich zbavit, ani by se toho snad nikdo neodvážil, protože takoví neschopové a kazi-světové mají své konexe, své přímluvce – a také takové vysoce postavené známé, na něž leccos vědí. Co je na tom socialistického a komunistického? Zhola nic; snad jen mimořádná frekventovanost tohoto jevu. K tomu přistupuje další historická skutečnost, že mnoho opravdových, přesvědčených komunistů bylo vyloučeno a vyškrtuto ze strany, protože se neuměli a také nebyli ochotni nechat „poučit“; to vyplývá právě z jejich přesvědčenosti a z jejich opravdové charakternosti. Naproti tomu chameleóni, vyžírkové a lhositelští nemají se svým přesvědčením či dokonce svědomím nikdy žádné těžkosti. Tím

vším je způsobeno, že dělící čára mezi komunisty a ostatními není vůbec dána organizačně a že zárukou, že jde o skutečného komunistu, vůbec není stranická legitimace.

Nicméně – a v tom musíme s marxismem a s jeho klasiky souhlasit – dějinný, společenský význam komunismu a komunistů nelze redukovat ani zakládat na nějaké opravdovosti smýšlení jeho přívrženců (i když bych rád trval na tom, že bez této opravdovosti celé hnutí půjde nutně pod vodu). Je zapotřebí posoudit vlastnosti a perspektivy samotného hnutí. Ale i tady zůstávají problémy; mezinárodní komunistické hnutí je rozděleno, jedni přívrženci upírají druhým právo se považovat za skutečné komunisty anebo alespoň je považují za „revizionisty“, „renegáty“, „oportunisty“ nebo naopak anarchistické „radikály“, vyčítají si vzájemně „pravičáctví“ a „levičáctví“ atd. atd. Jak bychom mohli najít na této rovině nějaký orientační bod? Nejsm si jist; jak jsem řekl, jde o otázky značně nesnadné. Ale přece jeden výchozí bod se nabízí. Za několik dní si připomeneme první výročí berlínské konference evropských komunistických a dělnických stran (konala se ve dnech 29. a 30. června minulého roku). Přes jisté (nemalé) obtíže došlo k jakési základní dohodě; něco z té dohody je obsaženo v tehdy jednomyslně schváleném závěrečném dokumentu, něco z ní našlo svůj výraz naopak v tom, že o tom v závěrečném dokumentu není ani zmínka. Myslím, že nebude bez užitku se ohlédnout a posoudit, jakým způsobem byl – především u nás – uplatňován soubor zásad (a závazků), obsažených v onom dokumentu výslovně.

Především považuji za elementárně důležité, že se evropské komunistické strany shodly na zásadě respektování svobodné volby různých cest v boji za pokrokové společenské přeměny a za socialismus. To znamená, že podle tohoto schváleného dokumentu neexistuje jediná možná cesta budování socialistické společnosti. A proto se mají jednotlivé strany vystříhat vměšování do vnitřních záležitostí a mají přísně dodržovat rovnoprávnost a svrchovanou nezávislost každé strany. Ale stejné zásady platí i mimo rámec komunistického hnutí. Mezi komunisty a mezi všemi ostatními demokratickými a mírumilovnými silami je nutný dialog a spolupráce. Je proto třeba odstranit nedůvěru a předsudky, které by mohly být překážkou takové spolupráce. Spolupráce nemá být považována ze strany komunistů za nemožnou ani s těmi, kdo nesouhlasí s jejich politikou nebo zaujímají kritický postoj k jejich činnosti; ty, kteří s komunisty ve všem ne-

souhlasí a kteří je kritizují, komunisté nepovažují nutně za antikomunisty. Komunistické strany Evropy zdůraznily v Berlíně svou připravenost přispět k rovnoprávné spolupráci se všemi demokratickými silami, zejména se socialistickými a sociálně demokratickými stranami v boji za mír, demokracii a pokrok společnosti. Zvláště jsou pak uvedeni také křesťané, a to katolíci i příslušníci jiných církví, a také věřící jiných, tj. mimokřesťanských „vyznání“ (což je evidentně nepřesný termín), jejichž úloha v boji za mír, za demokracii a za právo pracujících je uznávána komunisty za důležitou.

Přistupme tedy k poměrování a ke „kontrolé“. Situace v naší zemi je charakterizována tím, že svobodný vnitřní vývoj československé komunistické strany byl přerušen a hluboce ovlivněn za pomoci zahraniční vojenské intervence, ostatně podobně jako svobodný vnitřní vývoj celé země, celé společnosti. Cesta k vybudování demokratického socialismu a k likvidaci „represívních a autoritářských metod vlády“, která měla obrovskou podporu nejširších vrstev obyvatelstva a na niž podle berlínského, jednomyslně schváleného dokumentu měla naše země i naše komunistická strana svrchované právo, nebyla bratrskými zeměmi ani jejich stranami v rozporu s tezemi dokumentu (ježž nyní tyto bratrské země resp. jejich vrcholní straníční představitelé v berlínském dokumentu jednomyslně schválili) respektována; svrchovanost státní i svrchovaná nezávislost KSČ byla flagrantně porušena vojensky i politicky. A vnitřně: spolupráce našich komunistů s ostatními demokratickými silami i dialog s nemarkisty, zejména s křesťany, jež se po několik let slibně rozvíjely, byly narušeny a rozbity. Dnes neexistuje v naší zemi ani jediná skupina, ani jediný směr, ba dokonce ani žádný privilegovaný jednotlivec (alespoň na ukázkou a na „export“), který by mohl nahlas vyslovit svůj nesouhlas s politikou dnešního státního a stranického vedení, nebo který by mohl veřejně zaujmout kritický postoj k jejich činnosti; něco takového je fyzicky, materiálně znemožněno (buť v rozporu s našimi zákony). A pokud tak někdo přece učiní třeba jen v rámci oněch tak krajně protidemokraticky zúžených možností, např. v nějaké strojopisné studii nebo v dopise apod., a pokud to vejde nějak ve známost, je okamžitě difamován a denuncován jako antikomunista a antisocialista. To je ovšem přímý důsledek zmíněného intervenčního zásahu do vnitropolitického vývoje v Československu; kde není respektována rovnoprávnost každého národa, kde není respektována suverenita každé země a zásada nevměšování do vnitřních záležitostí každé

země, tam pochopitelně nemůže být respektována ani rovnoprávnost každého člověka. Proto je v logice berlínské schůzky a jejího závěrečného dokumentu, že „je nutno se postavit na odpor proti každému pokusu o nátlak a vměšování zvenčí, ať už kdekoliv a v jakékoliv formě“. (Z týchž důvodů se v dokumentu nevyskytuje ani zmínka o internacionální solidaritě, tím méně o internacionální přátelské pomoci nebo dokonce o doktríně o omezené svrchovanosti.)

U nás dnes (jako už od padesátých let) existují nominálně některé nekomunistické strany; jejich politická váha je však nulová, neboť představují jenom jakousi politickou kulisu, zbavenou jakéhokoliv samostatného pohybu a vůbec svébytné existence. Avšak komunistické a dělnické strany, zastoupené na berlínské konferenci, se jednoznačně (a jednomyslně) vyslovily „pro konstruktivní dialog se všemi demokratickými silami při plném zachování svébytnosti a samostatnosti těchto sil“.

Jak je vidět, neplní naše (a nejenom naše) politické vedení ani zásady závěrečného dokumentu konference evropských komunistických stran v Berlíně (k němuž připojilo svůj souhlas); může nás překvapit, že neplní ani své závazky z Helsinek (k nimž dalo Československo také svůj souhlas a jež výslovně připomíná také berlínský dokument)? A může nás to překvapit, když Československo oficiálně schválí a ratifikuje mezinárodní pakty, učiní z nich oficiálně součást našeho zákonodárství, ale v četných bodech je neplní? Ve všem najdeme touž stereotypičnost: oficiálně a veřejně se podepíše a slavnostně vyhlásí vnitřní zákony i mezinárodní státně politické a dokonce stranické zásady a závazky, ale pak se buď neplní anebo jenom velmi zdráhavě. Když někdo na to poukáže doma, je to zrádce a zaprodanec, samozvanec a ztroskotanec; když na to poukáže někdo ze zahraničí, nepřipustně se vměšuje do vnitřních československých záležitostí. Kritické posouzení a ostrý pohled na skutečný stav věci je nežádoucí a je vždy znovu předmětem nevybíravých, k věci však vůbec nejdoucích útoků. Politováníhodné stránky života v jiných zemích jsou vítanou záminkou k odvádění pozornosti od domácích záležitostí. Demokratické principy, vyhlášené v jiných zemích, jsou difamovány jako buržoazní pozlátko, které má zakrýt sociální rozpory; ale zatímco jsou předkládány jednotlivé pohnutlivé zahraniční případy i statistiky nezaměstnanosti apod., jsou proti nim okázale uváděny socialistické a komunistické zásady. O každém neštěstí v zahraničí jsou naši občané informováni lépe a detailněji než

o neštěstích domácích. V tomto roce došlo již k několika politováníhodným neštěstím např. v dolech, při nichž přišla o život řada lidí. Informace o těchto případech jsou minimální nebo dokonce žádné; o výsledcích vyšetření nebyla podána řádná zpráva. Možná, že se vždycky najde viník; tak to bývá. Ale ani jednou se žádný náš reportér nevypravil do postižených dolů a nepodal nezávislou zprávu o tom, co si o věci myslí a co říkají sami horníci a jejich rodiny; ani jednou se nestaly v některých případech přímo nehorázné pracovní podmínky na jistých pracovištích předmětem veřejného zájmu. A jenom proto mohou ony nepřijatelné podmínky trvat dál. Je to jenom doklad obecně známé pravdy, že když se zalepí pusa novinářům, spisovatelům, sociologům a jiným povolaným lidem, jsou ohroženi všichni, i ti, kteří se domnívají, že se jich to netýká.

Vedle oficiálního politického vedení však existují v naší zemi také komunisté, kteří mají této hry už dost. Jsou to komunisté, kteří nezapomněli, že u kolébky marxismu stála hluboká nedůvěra vůči oficiálním proklamacím a štouravá snaha odhalit skutečný stav věcí, zkrátka nejbedlivější kritičnost, přesné myšlení (nebo alespoň úsilí o ně) a zavrhování každé ideologičnosti a ideologie. Jsou to komunisté, kteří buď nikdy nezapomněli anebo se alespoň po svých špatných zkušenostech znovu rozpomněli, že Marx byl demokrat (dokonce liberál). Tito komunisté žijí také v naší zemi; a v zahraničí nabývají na významu. I když jsou předmětem kritik a útoků ze strany tzv. reálného socialismu, vydobyli si už takového respektu a takové váhy, že do berlínského dokumentu prosadili nesmírně závažné formulace, proti nimž dost dobře nemohli jiní, protidemokratičtí komunisté, pozvednout své hlasy ihned a vetovat je. Vynahražují si to potom jinde, kde s tzv. eurokomunisty polemizují; za větrem, tam, kde jim na to komunisté-demokraté nemohou hned odpovědět. Komunistickým hnutím vede zkrátka důležitá dělící čára; po mém soudu nemá antidemokratismus do budoucnosti žádné šance. Nebo téměř žádné; jedinou jeho šancí je totiž neschopnost, neopravdovost a lenost, pohodlnost demokratů. Nebudme tedy líní a pohodlní.

Praha, 23. 6. 1977

Tvůj Ladislav Hejdránek

Milý příteli,

ochotně připouštím, že můj poslední dopis byl dosti neuspokojivý; divím se ostatně, že něco podobného nepociťuješ i u řady jiných dopisů, které jsem Ti poslal. Když totiž usednu, abych Ti napsal, nepromýšlím dlouze každou formulaci, neopravuji téměř to, co už je napsáno, nechci spisovat traktát. Proto v mých větách nemá být nic považováno za definitivní, konečné znění – všechno je vlastně jen takový diskusní příspěvek. Píšu rovnou, bez příprav a bez konceptů. Ukáže-li se, že jsem v něčem byl nepřesný, že jsem přestřelil nebo že jsem se dopustil omylu, rád se opravím. A musíš omluvit, když se mi některý dopis prostě nepodaří; i to se stává. A pokud jde o poslední dopis, uznávám, že zvláště jeho první část může trochu provokovat jaksi přespříliš kladným hodnocením komunistů (byť jen některých komunistů, jak jsem nezapomněl zdůraznit). Zejména pak uznávám, že jsem se vlastně dost vykroutil z otázky, jaký je můj vztah ke komunismu. Ale snad se mi podařilo alespoň naznačit, že je dost podobný jako můj vztah ke křesťanství, tj. že zejména v jeho omylech a chybách přímo vidím poněkud zkarikovanou podobu omylů a chyb křesťanů v minulosti.

Mezi komunismem a křesťanstvím je totiž jisté velmi těsné pouto; komunismus vyrostl na křesťanské půdě a bez křesťanství není historicky vůbec myslitelný. A křesťanství i komunismus nesou na sobě výrazné a neodlučné rysy evropské. Recentní polemika o pojmu a skutečnosti tzv. eurokomunismu a zejména kritika sovětská a vůbec východoevropská naprosto nedbá skutečnosti, že komunismus je idea evropská a že tedy skutečný komunismus je „eurokomunismus“. Totéž platí o socialismu; ani socialismus není myslitelný bez předpokladů evropské kultury a civilizace a bez vývoje evropského myšlení. Pamatuji se, jak kdysi před lety Hromádka přijel z návštěvy Číny a jak si stavěl otázku, může-li se marxismus prosadit v zemi, která neprošla křesťanstvím. Svým způsobem bychom se také mohli tázat, jaký vliv na světový socialismus a komunismus měla skutečnost, že se poprvé mocně prosadil v zemi, která nebyla poznamenána západním křesťanstvím, tj. ani katolicismem, ani reformací, a která neprošla renesancí. Už tím přece musela být realizace Marxo-

va a Engelsova programu podstatně ovlivněna. Stejně tak byl sovětský socialismus a komunismus dalekosáhle pozměněn proti původní podobně západoevropské tím, že nemohl navazovat na delší a hlouběji zakořeněné domácí tradice demokratické. Rozšíření marxistické ideologie a marxistických programů do společností, v nichž nebyly a nejsou přítomny předpoklady, na jejichž základě se marxismus formoval, je v dnešním světě skutečností, nad kterou se ještě hodně napřemýšlíme a která připraví celému světu ještě hodně starostí; ale je tu zřejmá obdoba s tím, jak se kdysi šířilo křesťanství ve světě, který nemohl navazovat na židovské tradice, protože je prostě neznal a protože mu byly cizí. Křesťanství se úspěšně šířilo – posuzováno sociologicky a kulturně historicky – díky tomu, že na jedné straně dovedlo asimilovat hellénistickou kulturu a vůbec řecké i římské tradice (a později i kulturu a tradice dalších národů), ale že na druhé straně se nikdy nevzdalo základu, z něhož vyrostlo a v polemice k němuž se formovalo, totiž židovských, izraelských tradic. Samozřejmě si z nich vybíralo, ale dovedlo jít tak daleko, že převzalo celý starozákonní kánon – a to nikoliv pouze formálně, mechanicky. Novozákonní texty bohatě citují ze starozákonních a vůbec na ně podstatně navazují. Něco z těchto souvislostí hluboce pochopili kdysi v polovině padesátých let představitelé revoluční Číny, když zakládali katedry a celé fakulty Kantova, Hegelova apod. myšlení. Uvědomovali si, že bez proniknutí k podstatě německé klasické filosofie si nelze dost hluboce osvojit ani Marxe a marxismus. Bohužel měl celý pokus dost krátké trvání; a nebyl dost důsledný, neboť těch předpokladů, bez nichž je marxismus nemyslitelný, je podstatně víc.

Nesmíme ovšem zapomenout ještě na další stránku věci. Když křesťanství navazovalo na starší tradice izraelské, zejména na tradice židovských proroků, prožívala židovská společnost jeden otřes za druhým a i vnitřně silně upadala. A když se křesťanství pokoušelo asimilovat to nejlepší z hellénismu, ukázalo se brzo, že kromě stoicismu není, co by za to stálo; proto se křesťanští myslitelé obrátili k nejlepšímu, co staré Řecko dalo myslícímu světu, k Platónovi a později i k Aristotelovi. Asimilace trvala velmi dlouho; snad by bylo v jistém ohledu možno spíše mluvit o dlouhotrvajícím nakažlivém onemocnění, při němž se křesťanům zvedala hladina protilátek velmi pomalu. A když byla nemoc konečně zdolána, byl téměř udolán i organismus křesťanské „civilizace“, jak se o tom podivném po-

zůstatku zesláblé Evropy někdy hovořilo. Evropa se začala otřásat a hroutit. Obrovský hospodářský vzmach, založený vnitřně na vykořisťování proletariátu a vnějšně na vykořisťování kolonií, vyústil v nepředstavitelné katastrofy. Nadešel konec Evropy? Nadešel zánik Západu? Nikoliv. Konec ještě nenastal, protože se zrodilo cosi nového: vznikl socialismus. Po prvních nejistých krocích se vedoucí představitelé nového hnutí zorientovali: má-li socialismus mít budoucnost a má-li se stát budoucností Evropy a pak celého světa, musím navázat na to nejlepší, co Evropa dovedla až dosud vyprodukovat, co dovedla dát lidstvu. Lenin kdysi velmi přesvědčivě ukázal na tři z hlavních zdrojů marxismu; další bohužel pominul. Nicméně některé další lze dokumentovat z jiných jeho studií. Zvláště pozoruhodný je Leninův důraz na to, že proletářská revoluce zdvihá ze země pošlapaný prapor demokracie, který odhodila reakční buržoazie v panickém strachu před nastupující novou třídou. Na tento předrevoluční důraz Leninův dnes navazuje tzv. eurokomunismus. Ať už si to eurokomunisté uvědomují nebo nikoliv, jde o dalekosáhlou záležitost, která se zdaleka neomezuje jen na otázku politických forem v socialistické společnosti.

Od dob reformace je Evropa hluboce rozdělena; politicky i hospodářsky dlouho zaostávala katolická Evropa za Evropou reformační, zatímco tváří v tvář nastupujícímu proletariátu zůstala obojí Evropa asi stejně nepřipravena. Postupně se rozdíly srovnávaly a přes všechny výstřelky nerovnoměrného vývoje je dnes už zřejmé, že hospodářsky i politicky konsolidovaná Evropa je pouze otázkou času. A je také zřejmé, že politickou formou společné existence evropské společnosti bude demokracie, i když se tu a tam objevují varovné příznaky recidív fašismu či spíše zatím jakéhosi prefašismu. Na skutečný návrat fašismu nevěřím; v dějinách se nic nevrací zpět a nic se neopakuje. Všechno nasvědčuje tomu, že v Evropě je s fašismem konec – fašismus prohrál ve světové konflagraci a neosvědčil se ani ve svých mírných formách. Fašismus nemá budoucnost, protože je hospodářsky neefektivní, politicky a sociálně reakční (tj. je pouhou reakcí, nikdy nenašel svou vlastní cestu) a kulturně sterilní. Parazituje pouze na krizích a katastrofách společnosti; nedovede postavit nic vskutku nového. Příležitostí by pro fašismus byla jen velká krize evropské společnosti. Dnes by to mohla být jen krize ekonomická. Evropa však dnes opravdu stojí uprostřed ekonomické krize; zdá se,

že vrchol této krize má už za sebou, ale krize sama že ještě delší dobu potrvá. Ukázalo se, že ani socialistické vlády západní Evropy si nevědí s ekonomickými potížemi rady. Při vší hospodářské stagnaci či přímo depresi však je efektivnost západního (tj. tzv. kapitalistického – západoevropského, amerického a japonského) způsobu výroby a distribuce statků větší než v socialistickém bloku. Fakticky větší; to nemusí nutně znamenat, že to vyplývá z podstaty samotné ekonomiky. Vždycky mne zarazelo, jak to u nás přece jenom stále jakž takž běhá, přestože lidé pracují málo a většinou nedbale a přestože zejména špatnou organizací dochází k obrovským ztrátám. Ale ať tomu je jakkoliv, tzv. reálný socialismus svou ekonomickou superioritu nad kapitalismem dosud neprokázal. Nejsem odborník, ale zdá se mi, že výrobní poměry brzdí v tzv. reálném socialismu rozvoj výrobních sil přinejmenším stejně a možná víc než v kapitalismu. Jsem však přesvědčen, že hlavní brzdou tu zůstává politická struktura socialistické společnosti, která vposledu umožňuje, aby neschopní rozhodovali v záležitostech, na které nestačí a kterým nerozumějí. Nepochybně by alespoň na krátkou dobu mohl pomoci osvícený absolutismus; bohužel se popravdě prosazuje absolutismus neosvícený. Odpomoc vidím jen v demokratizaci socialistické společnosti.

Dnes je Evropa znovu rozdělena, ale jinak než po reformaci. Rozdíl mezi zeměmi reformovanými a katolickými prakticky zanikl; protestantismus zreakčněl a katolicismus zprogresivněl. Napětí mezi katolíky a protestanty se (až na lokální výjimky) pronikavě zmenšilo. Na první pohled by se mohlo zdát, že se lidé prostě přestali zajímat o náboženství. Ale pod vnější slupkou náboženských zápasů šlo o něco jiného: o otázky svědomí. Šlo o otázky duchovní a mravní orientace lidského života; a o svobodu si zvolit životní základ a životní zakotvení. To zní právě dnes velmi aktuálně. A tady je základní problém, před kterým stojí každý socialistický program: jak vyřešit hospodářské úkoly společnosti tak, aby to znamenalo osvobození pro každého člověka a nikoliv potlačení a znevolnění; Evropa po třicetileté válce vlastně rezignovala; bude dnes rezignovat znovu?

Budoucnost komunismu stojí a padá s jeho schopností skutečně (a nejen v proklamacích) navázat na minulost Evropy, na to nejlepší, na čem dějiny Evropy stojí a co Evropa dala světu. Socialismus a komunismus, který si vytvoří zase svou potlačovanou společenskou vrstvu, nemá naději na dlouhé přežití. Socialismus, v němž zákony

budou občany rozdělovat a nikoliv sjednocovat, se posléze rozpadne. Socialismus a komunismus, který bude pod jakoukoliv záminkou přehlížet nebo dokonce pošlapávat základní lidská a občanská práva, se sám zničí. Přesněji vzato, přestane být socialismem a komunismem, neboť socialismus a komunismus jsou dětmi demokratického programu. Socialismus byl a dosud je nadějí Evropy – a celého světa, ale jen pod tou podmínkou, že své osudy spojí s osudy demokracie, tj. s osudy lidské svobody v tomto světě. Neždaří-li se mu to, pak půjde světový vývoj jinými cestami.

Jak jsem už několikrát prohlásil, považuji se za socialistu; mám tedy důvodnou naději, že důvěrné spojení socialismu a demokracie je možné. Zdá se mi však, že ani toto spojení obojího ještě nestačí. Socialismus je vlastně jen rozšířenou aplikací demokratických principů; demokracie však do značné míry ztratila své původní zdroje, své nehlubší zakotvení. Odkud se vlastně bere lidská svoboda? V čem jsou si lidé podstatně rovni? Na čem se zakládá jejich bratrství? – Velikým omylem komunistů a marxistů byla víra ve všemocnost ekonomického vývoje. To však nebyl názor Marxův; Marx měl za to, že ekonomické procesy se v dějinách prosazují jako rozhodující jen do té doby, dokud je člověk neprohlédne. Pak se stanou v jeho ruce jenom nástrojem – a on vejde do plnosti svobody. Budoucnost socialismus spočívá tedy v budoucnosti svobody.

Připouštím, že to zní příliš abstraktně. Pokusím se to vyjádřit v dějinných termínech. Zdá se mi, že o budoucnosti světa se bude ještě jednou rozhodovat v Evropě (a nikoliv tedy v Americe, v Asii nebo v tzv. třetím světě); ale bude se o ní rozhodovat v Evropě pouze v největších hlubinách. Půjde totiž o to, zda se spíš zdaří socializovat západní Evropu anebo demokratizovat východní Evropu. Socialistické strany nabyly po poslední světové válce v západní Evropě značně na váze, ale skutečná socializace společnosti příliš nepokročila (omezila se v podstatě na sociální zabezpečení, ale to nestačí). Tzv. reálný socialismus nejenže demokratické struktury nerozšířil, ale tam, kde už existovaly a kde měly už svou tradici, je zlikvidoval nebo alespoň vyprázdnil.

V dějinách jsou národy a celé civilizace čas od času postaveny do situací, v nichž mohou anebo i musí odpovědět na určitou výzvu. Někdy se stane, že tu výzvu všichni přeslechnou, anebo tomu, kdo ji uslyší a tlumočí, nevěnují pozornost; chvíle, kdy je možno na výzvu

odpovědět, však mine a pak už je pozdě. Jindy je výzva tak zřejmá, že si ji uvědomují téměř všichni myslící lidé; ale vhodnou odpověď nenaleznou. I v takovém případě je příležitost promarněna. V tomto století byla Evropa postavena před několikerou výzvou. Jednou z hlavních výzev je obnova společnosti s cílem vyšší sociální spravedlnosti. Tuto výzvu dnes slyší už takřka všichni. Ale odpovědět se zatím zdařilo jen velmi částečně a nedokonale. Zdaří se to včas? Nebo chvíle výzvy pomine a bude pozdě? V tom případě by se osa světového vývoje definitivně vzdálila od Evropy a jejího dědictví. Co by to znamenalo, to si nikdo z nás nedovede představit. V každém případě by to však byl také konec socialismu a komunismu. Stalo by se z nich něco naprosto jiného – i v tom případě, pokud by to vůbec přežily. Snad za velmi dlouhou dobu by se před lidstvem opět otevřela táž výzva. Ale je možné, že by se neotevřela už nikdy. A dějiny by šly naprosto jinými cestami.

Jak vidíš, neztrácím naději ani pro socialismus, ani pro komunismus. Komunismus má mé sympatie jako evropský pokus o zvládnutí evropských problémů (které však byly bohužel vnuceny celému světu); mám však pochybnosti o tom, zda sovětský socialismus a komunismus je (již nebo dosud) dosti evropský, aby byl schopen evropské problémy zvládnout. Proto s velkým zájmem sleduji formování a vývoj tzv. eurokomunismu. Neztrácím naději ani pro západní socialismus; ale zatím se nezdá mít dost intelektuálních a mravních sil. Politika některých evropských socialistických stran je šokujícím způsobem povrchní až bezcharakterní. Mám za to, že důraz na respektování lidských práv by mohl přispět k obratu v politickém vývoji na celém světě – ovšem za předpokladu, že si státy a společnosti budou ochotny přiznat také své nedostatky a že nebudou jen poukazovat na nedostatky těch druhých.

Nemůže být sporu o tom, že jak socialismus, tak zejména komunismus se v tomto století velice zdiskreditovaly; fiasko by bylo rozhodně ještě větší, kdyby tu existovala alternativa. Ale zatím není žádnou vidět.

Praha, 7. 7. 1977

Tvůj Ladislav Hejdránek

Milý příteli,

je tomu už nějaký čas, co ses zmiňoval o důležitosti důkladných rozborů konkrétních případů porušování zákonů; zdálo se mi tenkrát, že trochu podceňuješ význam obecných úvah. Konkrétní případy totiž mají váhu právě jen potud, pokud dokumentují rozhodující rysy společenské a politické situace; pouhá kazuistika není k ničemu, je plodem bezradnosti a vede k nepřehlednosti a chaosu. Nicméně někdy je konkrétní příklad tak plastický, přehledný a přesvědčivý, že i jeho stručné vylíčení předčí všechny teoretické výklady. Letos v létě jsem se seznámil podrobněji s jedním takovým případem, který jsem sice povrchně a z druhé ruky znal již dříve, ale o němž jsem si vůbec nedovedl představit, jak fantastické světlo vrhá na naši společnost a na situaci ve školství. Myslím, že to nahlédneš sám, když Tě s ním alespoň v krátkosti seznámím.

Koncem roku 1973 byl v Mladé Boleslavi vyloučen z posledního ročníku gymnázia student Miroslav Jirounek s odůvodněním, že „hrubě a opakovaně porušoval ustanovení školního řádu z 30. 7. 1973“ tím, že „veřejně snižoval výchovné a vzdělávací poslání socialistické školy, její společenskou funkci a autoritu učitelů a že urážel i kolektiv spolužáků nařčením z nepravého jednání a přetvářky v postojích ke společenskému dění a životu žákovského kolektivu“. Nebudu v této staré záležitosti zacházet do podrobností; už ze samotné argumentace resp. formulování důvodů vyloučení je zřejmé, že student kritizoval (domyslíme si, že k tomu byl vyprovokován situacemi, do nichž se všichni dostáváme opětovně už po několik let) bezzásadovost a bezcharakternost především učitelů a pak i žáků ve vztahu k čím dál méně snesitelné politické situaci v zemi. Zním takových případů od roku 1948 celou řadu a vím, jak je člověk, který pro své mládí nemá ještě dost zkušeností v taktickém postupu a vnitřně se nechce nechat zlomit, krok za krokem zatlačován do rohu, až nakonec přece jenom rezignuje a odvolá, nebo až udělá takovou chybu, že je možno ho chytit a na výstrahu ostatním potrestat (a k tomu ostatně dojde, i když chybu neudělá, ale tvrdošíjně se drží pravdy). Po vyloučení pracoval Jirounek na několika místech (a ne bez potíží). Z posledního dostal doporučení ke studiu na konzervatoři

(vedoucí střediska, který jej ke studiu doporučil, z toho pak měl nepříjemnosti), kam byl přijat od podzimu 1975 jako jediný žák v oboru dirigentství (jinak je Jirounek nadaným houslistou a vůbec vášnivým hudebníkem). Vzhledem k tomu, že jeho otec, kdysi ředitel Městské knihovny v Mladé Boleslavi, byl v roce 1969 vyloučen z KSČ a že byl vyhozen ze zaměstnání, což pochopitelně nemohlo být v materiálech nutných pro přijetí jeho syna na školu zamlčeno ani potlačeno, je zřejmé, že přijímací komisi bylo nadprůměrné nadání Jirounkovo důvodem pro pominutí nebo alespoň postavení na druhé místo této nepříznivé kádrové okolnosti. To vrhá na konzervatoř relativně příznivé světlo, neboť na většině jiných škol, zvláště humanitního zaměření, by něco takového vůbec nebylo myslitelné. Tím spíš však to vrhá ostré světlo na další událost.

Z mstivé iniciativy místních boleslavských činitelů (na malých městech se lidem postiženým po r. 1969 žije velice těžko, protože se najde vždycky celá řada konzervativních revanšistů, kteří sledují každý jejich krok a nedopustí, aby dostali slušnější, přiměřenější zaměstnání, aby se jejich děti dostaly na školu apod.) byl Miroslav Jirounek denuncován na ředitelství konzervatoře; byl předvolán k řediteli, který mu vytkl, že zatajil své vyloučení z gymnázia. V životopisu, přiloženém k přihlášce ke studiu, opravdu nebyla o vyloučení ani zmínka; životopis ovšem nepsal sám Jirounek, nýbrž jeho otec a jeho otec text také podepsal (bez vědomí synova). Přihlášku totiž podával otec v kanceláři konzervatoře a životopis přiložil po domluvě s tehdejším správním úředníkem a po domluvě s ním také podepsal svým jménem (později tuto okolnost vylíčila matka studentova v dopise prezidentu republiky). V pohovoru s ředitelem konzervatoře byla tato věc vysvětlena 11. 3. 1976. I když pomíneme politické důvody Jirounkova vyloučení z gymnázia v Mladé Boleslavi, je zřejmé, že jeho vyloučení nemohlo být překážkou studia na kterékoliv jiné střední škole v republice. Přesto byl Miroslav Jirounek 26. 4. 1976 Odborem školství NVP s okamžitou platností vyloučen z dalšího studia na konzervatoři. Jako důvod bylo uvedeno jednak zatajení skutečnosti, že byl vyloučen z gymnázia, jednak to, že nadále setrvává na svých postojích a názorech, pro které byl vyloučen. Raději budu citovat: „Když byla ředitelem konzervatoře v Praze zjištěna uvedená skutečnost, byl s Vámi dne 20. 4. 1976 proveden rozhovor o této skutečnosti. V pohovoru jste i nadále setrval na svých nesprávných

postojích a názorech, pro které jste byl z gymnázia vyloučen. Tímto jednáním jste porušil instrukce ministerstva školství čj. 20089/73/213 ze dne 30. 7. 1973 čl.1 odst. 2, čl. 3 odst. 1c a čl. 4 odst. 1a.“ V rozhodnutí odboru školství NVP, z něhož jsem citoval, nebylo uvedeno, čím Jirounek zmíněné instrukce MŠ porušil; v pozdějším, konečném rozhodnutí ministerstva školství se o tom říká, že to „vyplývá ze spisového materiálu, zejména pak ze životopisu sepsaného M. Jirounkem dne 11. března 1976“. K tomu je třeba uvést další vysvětlení.

Dne 11. 3. 76, jak jsem už řekl, byl Jirounek předvolán k pohovoru k řediteli konzervatoře. Ředitel Martiník úvodem řekl, že by si s Jirounkem rád pohovořil, protože ho zajímají jeho názory. Vyzval jej, aby se nebál hovořit otevřeně, protože za názory jej nikdo nemůže trestat. Došlo tedy k rozhovoru, v němž Jirounek na tuto výzvu upřímně vyjádřil své názory na řadu společenských, uměleckých i mravních problémů naší společnosti. Pak jej ředitel požádal, aby znovu sepsal životopis a aby v něm uvedl, jaký je jeho postoj ke společnosti a k politickému zřízení v našem státě, tak jak o tom spolu právě hovořili, a aby také zmínil, kdo jej filosoficky ovlivnil. M. Jirounek tedy životopis opravdu napsal a ještě též den odpoledne jej odevzdal na ředitelství. Životopis je pro celou věc, ale i pro celou situaci našeho školství a vůbec celé společnosti charakteristickým dokumentem. Ocituji vlastní Jirounkův komentář v jeho závěrečných odstavcích, které asi byly hlavně míněny v poukazu konečného rozhodnutí MŠ.

„...Ke skeptickému postoji ke společnosti a politickému zřízení v tomto státě jsem došel z osobní zkušenosti a pozorování. Zmíněný hluboký mravní úpadek skutečně vidím jako počátek obecného poklesu hodnot, který ohrožuje i společnost ve všech oblastech. Lidé, kteří nemají k hodnotám počínaje mravními vlastní vnitřně zodpovědný vztah, nemohou podle mého názoru najít ani svobodný, tvořivě pojatý zodpovědný vztah k práci, která pak pro ně zůstává jenom břemenem. To podlamuje i společenskou a ekonomickou prosperitu. Za jednu z podstatných příčin a průvodní jev deformací v současné společnosti považuji *nekritický formalismus* a zejména ten je předmětem mé skepse. V těchto náhledech nevidím rozpor se stěžejními myšlenkami Marxovými ani se socialistickou morálkou. Hlavní příčinu tohoto stavu vidím ve snaze řešit mravní problémy společnosti nikoliv hlubší

proměnou vědomí člověka, ale použitím násilí při formování osobnosti státem. Myslím, že i tento náhled je v podstatě v souladu s marxistickým pojetím socialistické společnosti, v které sice rozpory nadále jsou, ale ne antagonistické, takže pomíjí násilí typické pro třídní boj. Na cestě k osvobození člověka k úplnému rozvoji jeho tvořivých sil jde přece o odstraňování násilí a v tom je její vlastní, původní smysl. Humanismus socialistické společnosti, jak mu rozumím, je v podstatě založený na dialekticky otevřeném přístupu k světu a k člověku a ne na měření názorů mechanickou mírou jejich konformnosti. Spojuje i lidi rozdílného osobního přesvědčení. Domnívám se, že svoboda přesvědčení i tak, jak ji chápu, to jest v duchu těch humanistických tradic, které jsou součástí obecné lidské kultury a které jsem tu přiznal jako osobně mně blízké, není v rozporu ani se zákony ani se školním řádem. Uvedení myslitelé opravdu nedoufali v přeměnu světa násilím a přesto jim snad nikdo neupírá hloubku jejich humanismu.

O nepřijatelnosti násilí jsem s panem ředitelem Martiníkem dost hovořil; v souvislosti s Tolstého Vzkříšením zvlášť o tom, že společnost zpravidla odsuzuje jedince, kterého sama zformovala. Násilí je v tomto pojetí fenomén, který nelze zlikvidovat násilím, protože tím se uchovává, a je třeba vystoupit proti němu hlubší zbraní. Vyjádřil jsem skepsi, že by k podstatné společenské proměně člověka stačila změna ekonomická a důsledné prosazování státní ideologie cestou vnějšího působení. Ze svého hlediska vidím pochybenost násilí i v podobě úřední mocí prosazovaných státních opatření, jakým bylo např. mé vyloučení z gymnázia. S takovými postoji státu, které postupují proti lidem pro jejich odlišné osobní vyznání, nemohu souhlasit. Nejsem protisocialistický člověk, snažím se jen upozorňovat na nedostatky a chyby, ke kterým dochází i v socialismu. S Tolstým, Kristem a s řadou velkých filosofů, kteří jsou mně v tom blízcí, sdílím myšlenku neprotivení se zlu násilím a skutečně nejsem jeho stoupencem. A to jsem vyslovil i v závěru svého životopisu.“ Tolik z poznámek samotného Jirounka. Je z nich naprosto zřejmé, co si máme myslet pod oním „setrváním na nesprávných postojích a názorech.“

Jirounek se odvolal – a jeho odvolání bylo zamítnuto, vyloučení potvrzeno. V důvodech došlo k některým změnám; také některé paragrafy školního řádu a instrukcí MŠ z konečného zdůvodnění vy-

padly. Jako nepochybné však bylo v konečném rozhodnutí uvedeno, že Jirounek neplní závazky, které převzal dobrovolným rozhodnutím ke studiu na konzervatoři, jak vyplývají zejména z čl. 1 odst. 2 školního řádu, v němž je řeč o „získávání uvědomění v duchu marxistické morálky“ a o uvědoměném plnění všech povinností, stanovených školním řádem. Tím je jednak znovu potvrzeno, že důvody vyloučení jsou vysloveně politického a ideologického charakteru; navíc se ukazuje, že úřady vycházejí z naprosto nezákonného předpokladu, že mladý člověk, který žádá o přijetí ke studiu na vysoké škole a dokonce i na střední škole, se tím zároveň zavazuje k „získávání uvědomění v duchu marx-leninského světového názoru“ (jak je řečeno v čl. 1 odst. 2 uvedeného školního řádu). Ve skutečnosti naše zákony dnes připouštějí pouze jediný výklad článku 16, odst. 1 Ústavy ČSSR, kde se píše, že „veškerá kulturní politika v Československu, rozvoj vzdělání, výchova a vyučování jsou vedeny v duchu vědeckého světového názoru, marxismu-leninismu“, nemá-li dojít k rozporu s jinými zákonnými formulacemi a závazky. Tento jediný možný výklad spočívá v tom, že uvedená formulace vůbec neznamená omezení vzdělání, výchovy a vyučování, nýbrž naopak jejich rozšíření, otevřenost a osvobození. Neboť v duchu marxismu a také v jeho původním programu je osvobození člověka po všech stránkách. V duchu marxismu-leninismu tedy nemůže být kulturní a výchovné ujařmování mladých lidí a vůbec občanů tím, že by se jim předepisovalo, jakým způsobem mají být uvědomělí a jaký světový názor si mají a musí osvojit. To by bylo zneužití marxismu-leninismu proti jeho nejvlastnějšímu liberálnímu duchu, o němž se může každý čtenář přesvědčit, když se začte do textů Karla Marxe, počínajíc prvním svazkem sebraných spisů. V duchu Marxova učení je však nejenom osvobozování člověka (a nikoliv zotročování nějakým desátým odvarem brožurkové povahy, jímž jsou lidé u nás krmeni od mateřských škol až do důchodu všemožným způsobem, takže jsou proti němu už dokonale imunní, ale bohužel imunní i proti všemu skutečnému a opravdovému, co je s Marxovým jménem spojeno), ale také nejvyšší kritičnost. To, čeho se Miroslav Jirounek dopustil, je v podstatě svobodné vyjádření kritických názorů na společnost a na naši současnou společenskou a kulturní situaci. I kdyby neměl pravdu, nesmělo by to být důvodem k vylučování ze školy; škola přece naopak měla mít radost z nada-

ného a kriticky myslícího studenta. Měla možnost na něho několik let působit a vylepšit jeho kritičnost, zbavit jeho názory omylů a předsudků (které jsou – pokud by šlo o omyly a předsudky – u mladého člověka pochopitelné a nikoho nesmějí zarážet, zvláště ne zkušeného pedagoga, neboť výchova je e-ducatio, vy-vádění ze subjektivity, z předsudků a omylů do světa pravdivosti a nahlédnutí věcí, jaké skutečně jsou ve světle pravdy). To by bylo v duchu Marxově (a v duchu všech otevřených hlav, na něž každý vzdělaný člověk nějak musí navazovat, i když s nimi nemusí ve všem souhlasit). Naproti tomu se kompetentní místa chovají, jako kdyby „v duchu marxismu-leninismu“ bylo nařizovat a předpisovat lidem, aby mysleli přesně v rámci právě platných předsudků a aby okamžitě změnili své smýšlení s každým novým usnesením, s každou novou brožurkou, s každým novým výplodem armády profesionálních školitelů, jejichž nesmyslným žvástům jsou nuceni naslouchat na nesčetných školeních. A pro studenty by tedy mělo platit: chceš jít na vysokou školu? Tak si vypláchni mozek, abychom ti tam mohli vpravit ty naše „pravdy“; ale připrav se, že ti je můžeme zase později vyměnit, samozřejmě vždy v souladu s nejnovějším „vědeckým vývojem“.

A tak se ukazuje, že v naší krásné společnosti je a čím dál více bude množství mladých, nadaných a vědychtivých lidí, kteří nesmějí a nebudou smět studovat, protože jsou příliš kritičtí, příliš samostatně myslí a mají ostrý smysl pro lidskou důstojnost. A je tu řada vyhozených profesorů. Není jen logické, jestliže se tyto dva okruhy pracovně propojí?

Praha, 21. 7. 1977

Tvůj Ladislav Hejdlánek

Milý příteli,

napsal jsi mi o diskusích se svými přáteli o povaze tzv. lidských práv; některé názory, o nichž se zmiňuješ, jsou docela zajímavé. Právě nedávno mne jeden můj přítel právník upozornil na diskusní příspěvek, přednesený na vědecké konferenci, společně pořádané v Domě sovětské vědy a kultury v Praze ve dnech 17. a 18. ledna t. r. vědeckým kolegiem ČSAV, Jednotou právníků a Domem sovětské vědy a kultury. Jeho autorka, doc. Milena Srnská, v něm vyslovila řadu tezí, z nichž některé se přímo přimykají k tématům Vašich rozhovorů. A protože Tvůj referát je příliš stručný a dost povšechný, vyjdu ve svých poznámkách raději z referátu doc. Srnské, jak vyšel v letošním dvojčísle 5–6 časopisu „Právník“ (str. 480–485). Předem připomínám, že v oblasti teorie práva se vůbec nepovažuji za kompetentního; ale otázka, o níž jde, náleží spíš do oboru filosofie práva. Ve filosofii je však taková specializace, jakou známe z odborných věd, nepřijatelná, neboť filosofie přestává být filosofií, jakmile ztratí svůj vztah k celku. Proto má filosof právo i povinnost se vymezovat ke každé otázce a ke každému tématu, pokud mají váhu v širších, obecnějších souvislostech. Otázka lidských práv takovou obecnou důležitost pro pojetí člověka a společnosti mimo veškerou pochybnost má. A proto tu zůstává kompetence filosofa kompetencí primární; jako je fyzik nekompetentní anebo leda druhořadě kompetentní v otázce povahy hmoty, energie atd., je odborný právník nekompetentní nebo leda druhotně kompetentní v otázce povahy práva vůbec a tzv. lidských práv zvlášť. Jakmile fyzik anebo právník vyslovují svůj názor ve zmíněné problematice, opouštějí de facto svou odbornost a vstupují do filosofické arény; proto se v takových případech musí spíše oni postarat o svou filosofickou kompetenci.

Doc. M. Srnská vychází z neobyčejně pochybného předpokladu, že totiž sama podstata lidských práv v socialistické společnosti je odlišná od podstaty lidských práv ve společnosti kapitalistické. Kdyby tomu tak opravdu bylo, nebyly by žádné mezinárodní konvence o lidských právech a o občanských právech vůbec možné. Sama skutečnost, že pod oba mezinárodní pakty se podepsaly a že je ratifikovaly jak země socialistické, tak země kapitalistické, je dokla-

dem toho, že v povaze lidských práv je něco společného všem společnostem a že toto „něco“ je tak důležité, že rozdílly jsou proti tomu něčím druhotným, co přinejmenším není na překážku oněm mezinárodním dohodám. Proto tvrzení, že lidská práva ve společnosti socialistické se přímo svou podstatou liší od lidských práv ve společnosti kapitalistické, je demagogické; podobně demagogické je např. tvrzení, že socialistická demokracie je svou podstatou odlišná od demokracie buržoazní. Ale přesto je tu velice důležitý rozdíl.

Demokratické státní zřízení a demokratická politická struktura jsou společenským a tedy lidským produktem; co je a co není demokracie, je otázka terminologické dohody, konvence, i kdyby byla nejpromyšleněji a nejvěrohodněji zdůvodněná. Proto je možné, že tam, kde do sporu o to, co to je demokracie, vstoupí materiální (např. třídní) zájmy, k dohodě prostě nedojde a nemůže dojít. Buržoazní teoretik demokracie bude např. trvat na tom, že integrální, od samotné podstaty demokracie neoddělitelnou její složkou je svoboda podnikání a svoboda vlastnění výrobních prostředků v individuálních, soukromých rukou; takový teoretik potom neuzná socialistickou demokracii za skutečnou demokracii. V důsledku toho ovšem také nejsou možné žádné mezinárodní konvence nebo pakty o demokracii a o demokratických politických strukturách – leda že by se obě strany dohodly na tom, co je socialistické a buržoazní demokracii společné. Pak by se mezinárodní dohody mohly vztahovat právě na ty společné prvky a rysy. Podobně tomu je u mezinárodních paktů o politických, sociálních, hospodářských atd. právech; tyto pakty se týkají právní úpravy konkrétních, pozitivních norem, jimiž je respekt k lidským a občanským právům, jak jsou formulována v mezinárodních dokumentech, zabezpečen v jednotlivých vnitrostátních právních systémech a řádech. Taková právní úprava jistě vždycky ponese jisté znaky společnosti, v níž vznikla a pro níž je závazná. Nicméně mezinárodní konvence se bude vždycky týkat těch stránek vnitrostátních norem, které jsou společné jak kapitalistickým, tak socialistickým (a eventuelně i dalším) společnostem.

Na tomto místě je nutno se zmínit o další závažné chybě pojetí doc. Srnské, která se týká vztahu mezi mezinárodními dohodami a vnitrostátními úpravami, vztahujícími se k lidským a občanským právům. Autorka píše: „...že na základě paktů tj. ratifikací paktů vznikají mezinárodně právní vztahy mezi státy, které mají povinnost usku-

tečnit svými vnitrostátními opatřeními své povinnosti podle paktů a že nijak nebyla přijata koncepce jako by přímo z paktů se jednotlivec stal nositelem subjektivních práv“ (483); „každý mezinárodně právní dokument představuje dohodnutou vůli subjektů mezinárodního práva, tedy především států, o úpravě práv a povinností. Pokud jde o dokument *smluvní* povahy zároveň dohodnutou vůli o *právní závaznosti*. Jde-li tedy o mezinárodně právní dokumenty přijaté na univerzální úrovni, a o ty pochopitelně se jedná především, jde v soudobém mezinárodním právu o projev dohodnuté vůle států s rozdílným společenským zřízením. V oblasti lidských práv to tedy znamená projev dohodnuté vůle států o otázkách, kde *vnitrostátní úprava* cestou legislativních i dalších opatření je svou podstatou *zásadně rozdílná* ve státech kapitalistických na straně jedné a socialistických na straně druhé. Mezinárodní dokumenty proto vyjadřují a mohou vyjádřit jen obecně dohodnutý standart, jehož realizace a konkretizace je vnitřní věcí státu. *Realizace obecně demokratického standartu* vyjádřeného v mezinárodní normě může být *funkčně rozdílná* ve formální buržoazní demokracii na straně jedné a v *reálné socialistické demokracii* na straně druhé.“ (480) (Podtrhla autorka.)

Nevyřčeným předpokladem doc. Srnské je závislost lidských a občanských práv na konkrétních vnitrostátních právních úpravách; doc. Srnská předpokládá, že tato závislost je totální, že samotná lidská práva jsou těmito vnitrostátními legislativními a jinými opatřeními přímo konstituována a polemizuje proti myšlence, že by mohla být spolukonstituována nebo dokonce v předstihu samostatně konstituována nějakými mezinárodními smlouvami. To je ovšem zcela falešný problém, založený na koncepcích, které naprosto přesahují rámec legitimacy odborně právního uvažování a zasahují hluboko do problematiky filosofické. Právě tak, jako právní úpravou není garantováno či dokonce konstituováno autorství uměleckého díla, nýbrž pouze způsob, jak je skutečné, dané autorství respektováno; a právě tak, jako vztah mezi dvěma lidmi není právně nezávadným uzavřením manželství založen, nýbrž jen společensky vzat na vědomí a uznán; právě tak lidská práva nejsou žádným zákonem a žádnou konvencí, žádnou vnitrostátní ani mezinárodní úpravou konstituována, nýbrž jen uznána, respektována a konkrétním způsobem zabezpečována (nebo naopak nerespektována, nezaručována, nýbrž porušována). Okolnost, že lidská i občanská práva jsou závazná a platí, ať je nějaký

stát uznává a garantuje nebo nikoliv, má elementární důležitost; lidská práva a v nich zakotvená práva občanská mají univerzální charakter a jsou ve své podstatě nezávislá na jakémkoli státním uznání (i na uznání společenském). Na společnosti a na státní zřízení (a vůbec na historických podmínkách atd.) je závislé jenom jejich uplatnění, a ovšem také míra a podoba jejich zřejmosti a uvědomění v dané společnosti. Boj za lidská práva je přesně vzato bojem za jejich uplatňování, respektování a proti jejich překračování a porušování; je také zápasem o jejich lepší, plnější a přesnější pochopení a vyjádření. Ale sama lidská práva nejsou ani takovým pochopením, ani uplatněním konstituována, nýbrž předcházejí mu jako jeho norma a kritérium. Vzájemná solidarita každého člověka s každým člověkem a odpovědnost za druhého člověka je založena mimo jiné v elementární výzvě a povinnosti každého respektovat práva svobody druhého. Proto také ona zmíněná vnitrostátní „realizace a konkretizace“ mezinárodně dohodnutého standartu, vyjádřeného mezinárodními konvencemi a dohodami, není a nemůže být výhradně vnitřní věcí příslušného státu; vnitřní záležitostí totiž není dokonce ani tam, kde stát na mezinárodní konvenci nepřistoupil.

Stát, jehož představitelé podepsali a ratifikovali mezinárodní pakty o lidských a občanských právech i o hospodářských, sociálních a kulturních právech a který tato práva přesto porušuje a překračuje, se provinuje v trojím smyslu: 1) především proti svým vlastním zákonům, neboť oním aktem ratifikace je rozhodnuto o tom, že po třech měsících ode dne uložení ratifikační listiny u generálního tajemníka OSN vstupuje pakt v příslušné zemi v platnost a stává se součástí jejího právního řádu; navíc se příslušná země zavazuje přizpůsobit své dosavadní zákony, pokud by byly s paktem v rozporu, duchu paktu, takže to, co vyjadřuje pakt, budou pak vyjadřovat i vnitrostátní zákony; 2) provinuje se však proti mezinárodním dohodám, tj. právě proti paktům jakožto mezinárodně právním dokumentům, které její reprezentanti podepsali, schválili a ratifikovali; 3) hlavně se však provinuje proti samotným lidským (a z nich vyplývajícím dalším) právům samotným, neboť ta nevyplývají ani z nějakých mezinárodních dohod, ani z vnitrostátních zákonů, nýbrž předcházejí jim a jsou jejich normou a kritériem (jsou však především normou a kritériem skutečných vztahů mezi lidmi

ve společnosti i mezi lidmi různých společností, ať už jsou v právním řádu pozitivně zachyceny nebo nikoliv).

Argumenty doc. Srnské jsou demagogické tím, že redukuje záležitost lidských (a občanských) práv pouze na dvě roviny právní sféry, přičemž tuto právní sféru vytrhává z celospolečenských souvislostí a navíc ony obě roviny, totiž rovinu mezinárodního a rovinu vnitrostátního práva, odděluje přímo propastí. Každému však, kdo si přečte pozorně dokumenty o lidských právech, je jasné, že její interpretace jsou v rozporu jak s jejich zněním, tak zejména s jejich duchem, a že jsou pouze pokusem o ideologické ospravedlnění našeho statu quo. Přímo groteskním dojmem působí její výtky, že signatáři Charty 77 „používají termínu práva občana a člověka“, ačkoliv „žádný z dokumentů, na který se odvolávají, tohoto termínu nepoužívá“ (483), stejně jako když zdůrazňuje, že „nijak nebyla přijata koncepce jako by přímo z paktů se jednotlivec stal nositelem subjektivních práv“ (tamtéž). Jaký smysl mají tato podivná tvrzení? Chce snad doc. Srnská naznačit, že lidská, občanská, politická, hospodářská, sociální a kulturní práva se netýkají jednotlivců, nýbrž pouze celé společnosti? Stačí si přečíst kterýkoli dokument, počínajíc Všeobecnou deklarací a oběma pakty atd., a hned narazíme na řadu formulací, které to vyvrací: každý je oprávněn ke všem svobodám a právům..., každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost..., každý má právo na práci, na svobodnou volbu zaměstnání..., každý člověk má jako člen společnosti právo na sociální zabezpečení..., každý má právo na vzdělání...; v paktech zase státy uznávají, že každá lidská bytost má přirozené právo na život, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost, že každý má právo zastávat svůj názor bez překážky, že každý má právo na svobodu sdružovat se s jinými osobami a dokonce že jednotlivec, mající povinnosti k druhým a ke společenství, ke kterému přísluší, je povinen usilovat o rozvíjení a dodržování práv, mezi nimiž jsou vedle práv národů, rodin a společenských skupin zdůrazňována zejména „práva každého“, „práva všech členů lidské rodiny“, „práva všech jednotlivců“, „práva každé lidské bytosti“, „práva každého občana“, „práva každého člověka“ (tyto formulace v dokumentech nenajde snad jen někdo, kdo neumí číst).

Rozhodující tu však není rovina právní, nýbrž společenská a obecně lidská. Všeobecná deklarace mluví o tom, že „všichni lidé

se rodí svobodni a rovni v důstojnosti i právech“ (čl. 1). Doc. Srnská se zmiňuje o tom, že „přirozenoprávní koncepce resp. koncepce vycházející z monistických teorií byly zcela důsledně socialistickými zástupci a dalšími pokrokovými zástupci při projednávání paktů právem zamítnuty“ (483). Měl jsem už několikrát příležitost se k této otázce vyslovit (viz např. glosa „Existují ‚přirozená práva‘?“, *Tvář* 1969, seš. č. 3, příloha, str. VII–VIII; nebo v loňském článku ke Kosíkovým padesátinám, zmínky i v dopisech, které Ti píšu atd.); jsem přesvědčen, že představa, že se lidé rodí svobodní a vybaveni právy, je vskutku nedržitelná. Ale z toho vůbec nevyplývá, že jim ta práva a svobody někdo „udílí“, ať už společnost či stát. Když mluví o lidských právech, je to pouze způsob vyjádření toho, že lidé, celá společnost i stát jsou povinni respektovat lidského jedince jakožto člověka, tj. respektovat jeho základní svobody a jeho nezadatelná práva. I když se v paktech (až na výjimky) o přirozených právech nemluví (výjimkou je kupř. „přirozené právo na život“ v článku 6 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech), v Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech se v čl. 5 odst. 1 výslovně mluví o tom, že nic z formulací paktu nemůže být vykládáno tak, „jako by dávalo kterémukoli státu, kterékoli skupině nebo osobě jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů, který by směřovaly k potlačení některého z práv nebo některé ze svobod uznaných tímto Paktem nebo k jejich omezení ve větším rozsahu, než tento Pakt stanoví“. Z této formulace, podepsané a ratifikované také socialistickými státy, jsou zřejmé dvě věci: Pakt neustavuje, nýbrž uznává příslušná práva; za druhé, stát může potlačovat práva nebo svobody, pokud tu jsou už dříve, a v tom je jeho situace naprosto obdobná situaci kterékoli skupiny nebo i jednotlivé osoby (proto je uváděn v jedné řadě s nimi).

Souhlasím, že je třeba hledat nové, přiměřenější zdůvodnění a novou, přiměřenější formulaci. Ale nepochybně je třeba trvat na tom, že není v kompetenci státu, aby svým občanům lidská a občanská práva udílel, neboť jsou čímsi základnějším a původnějším než jakýkoliv stát.

Praha, 4. 8. 1977

Tvůj Ladislav Hejdránek

Milý příteli,

v tvém pocitu, že Charta jaksi vyčerpala svůj vnitřní náboj, je něco oprávněného. Už se také vyskytly hlasy, že je nejvyšší čas tomu udělat konec, prostě včas, dříve než to vezme faleš. Jsou také jiné hlasy, které radí k revizi původního projektu, zvláště ve smyslu lepší organizovanosti a tím větší efektivity (což je jenom rub téhož pocitu, že po téže cestě už nelze jít dál). Zkrátka ten pocit, že v Chartě a s Chartou něco skončilo, tj. že je přinejmenším jedna etapa u konce, je všeobecný. A je třeba přiznat, že v jistém smyslu Charta opravdu splnila úkol, který si předsevzala; pochybuji, mohl-li někdo počítat s něčím větším, než čeho se dosáhlo. Kdo podepsal, jistě počítal s těžkostmi. Smrt profesora Patočky však alespoň nakrátko všechny ohromila a ochromila. I když jsme snad všichni brali svůj podpis vážně, nenašlo nás, že by to pro někoho mohla být otázka života a smrti. Ale profesor Patočka nám ukázal, že v tomto případě nejde o nic přechodného či efemerního, nýbrž o celoživotní nasazení; šel v tom osobně příkladem, a to s plným vědomím, jak je zřejmé z celé řady jeho slov. Mám dojem, že to nebyly v první řadě represe, ale spíše velikost nároku (k němuž byla Patočkova smrt nepřeslechnutelným poukazem), jež vyvolala v naší aktivitě jistý útlum. Dnes už je zřejmé, že to nebyl projev únavy a oslabení, ale naopak chvíle sbírání sil; tak se to alespoň jeví mně. Dokladem je jednak skutečnost, že oživení v řadách signatářů a sympatizujících už pomalu dosahuje původní úrovně, zejména však to, že pro většinu z nás není udržení dosavadního stavu vůbec ničím uspokojivým. Téměř všichni se tážeme, kudy by se měly ubírat naše příští kroky. Tato otázka je stále naléhavější; odpověď na ni se však nepodává sama a není vůbec ničím samozřejmým. Je třeba o ní hodně a se vši důkladností uvažovat. A je třeba o ní hovořit. Proto se o tom také mezi signatáři právě diskutuje. Pokusím se Ti formulovat své stanovisko a naznačit i důvody, které mne k němu vedou.

V prvním Prohlášení Charty 77 se jasně říká, že Charta 77 je „volné, neformální, otevřené společenství“, že „není organizací“, že „není základnou k opoziční politické činnosti“ a že chce „působit jako prostředník v případných konfliktních situacích“. Proto také Charta 77

„nechce vytyčovat vlastní programy politických či společenských reforem nebo změn“, ale chce především „upozorňovat na různé konkrétní případy porušování lidských a občanských práv“ a „vést v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politickou a státní mocí“. – To všechno by samo o sobě ještě nemuselo mnoho znamenat; situace se mění, věci se vyvíjejí. Přesto se však domnívám, že by to byla hluboká, elementární chyba, kdyby se právě v těchto záležitostech mělo něco měnit. V situaci, kdy všechno veřejné mínění bylo z naší společnosti znovu vyhoštěno a zatlačeno, takže bylo fakticky vystřídáno „tajným míněním“, se objevily první příznaky integrace individuálních i skupinových iniciativ v jakousi zatím nevelkou oázu nezávislého veřejného duchovního, kulturního a dokonce politického (přesně: nepoliticky politického) života a myšlení, v níž zatím nevelký, ale přece jenom výrazný a postupně se zvětšující počet lidí uplatňuje a – jak doufám – stále víc bude uplatňovat svou svobodu. Vzájemná solidarita lidí, kteří mají odvahu k takovému uplatnění svobody, je jistě potřebná a žádoucí; má však smysl a funkci jenom za předpokladu, že nevede k uniformitě. A růst svobody nemůže být ze zásadních důvodů organizačně zajišťován. Svoboda roste a mohutní jenom činy jednotlivců, kteří na sebe vezmou odpovědnost i riziko při uskutečňování, prosazování a obhajování něčeho, co lidskému životu může dávat smysl a v čem lidský život může být ve svých hlubinách zakotven. A v této nejzákladnější lidské odpovědnosti (kdy člověk celou svou bytostí od-povídá na oslovující výzvu, které se musí otevřít, aby ji mohl zaslechnout a poslechnout) se nikdo nemůže dát zastoupit, v ní stojí vždycky sám se svým svědomím. Nikdo tu nemá právo a ani nemůže rozhodovat za nás; může nám jen pomáhat k tomu, abychom se ve své situaci lépe vyznali a abychom odpovědnost, k níž jsme v dané chvíli voláni, viděli lépe, v ostřejším světle – anebo ovšem nám někdo může také naši situaci zatemňovat a rozostřovat, může nás vést do klamu a sebeklamu, může nás svádět na bezcestí, a může nám také nabízet laciné, konfekční řešení, které za nás vymysleli jiní. Nikdy není na první pohled zřejmé, na koho lze spolehnout a na koho nikoliv (neboť když to zřejmé je, pak jen v negativním smyslu – a nebezpečí v takovém případě nehrozí); je třeba mít zkušenosti a také zdravý rozum, je třeba k tomu někdy velmi důkladně přiložit mysl – neboť vposledu se zase musíme rozhodnout jen sami a sami se musíme bránit, aby nás někdo nesvedl.

Charta 77, podobně jako Všeobecná deklarace a mezinárodní pakty (konvence) jsou svou nejhlubší podstatou výrazem povědomí, že je nutno respektovat tuto svobodnou odpovědnost každého člověka i občana v rovině nejzákladnějšího životního i myšlenkového zakončení a zaměření, že k této bytostné životní i myšlenkové odpovědnosti je povolán každý člověk nezadatelně a nesuspendovatelně, protože nikoliv z pověření druhých lidí, ani z pověření společností, ani z pověření nějaké organizace nebo instituce, určitě ne z pověření státu, ani národa, ani třídy atd. V moderních společnostech upadla bohužel tato dimenze lidství hodně do zapomenutí. Idea Charty 77 je nejenom v naší vlastní společnosti, ale skutečně univerzálně tak významná, protože právě poukazuje k tomuto nejhlubšímu zdroji a základu opravdu lidského pobývání na světě. Ne, že by její poukaz byl zcela uspokojivý a konečný; to zdaleka nelze říci. Profesor Patočka si toho byl asi vědom mnohem víc než naprostá většina signatářů; v jednom z našich posledních setkání řekl: „Budete mi muset hodně pomoci promyslet, v čem vlastně jsou lidské svobody a lidská práva nejhluběji založena – a jak to co nejpřesvědčivěji vyjádřit.“ Nicméně i v té nedokonalé podobě je onen poukaz vskutku přítomen – a není kalen představou o tzv. přirozenosti lidských práv a svobod. Člověk totiž neuplatňuje svá práva a své svobody (vůbec svou svobodu) jako nějakou svou přirozenou vlohu, jako součást výbavy, s níž přichází na svět, nýbrž právě jako odpověď na oslovení, odpověď na výzvu, s níž se událostně setkává a kterou může také přeslechnout, jestliže je příliš soustředěn na sebe a na své možnosti a schopnosti, na svůj talent a nadání. To všechno není bez důležitosti, ale má to smysl, jen když to postavíme do služeb něčeho jiného, než jsme my a naše skupina (což jsme jen širší „my“). Kdyby naneštěstí došlo k tomu, že by se z Charty stala organizace nebo instituce, kdyby se stala mocensky se prosazujícím hnutím s pevným a závazným programem a s pevnou disciplínou, kdyby se stala opozicí (a tím politickou partnerkou dnešní nebo jakékoliv příští etablované moci), ztratila by tuto svou rozhodující „pozici“, totiž pozitivnost v poukazu a odvolání na něco, co přesahuje každý soubor zásad a předpisů, každý organizační řád a každé stanovy, každé nařízení i usnesení, každý názor a každé učení – na něco, k čemu se musí každý názor, učení atd. také odvolávat a čemu musí nechat poslední slovo. A kdyby Charta ztratila tuto svou rozhodující „pozitivnost“, stala by

se jenom jedním z názorů, jedním z učení, jednou z politických pozic a případně „stran“, dostala by se zkrátka na rovinu, kde také jí by mělo být připomínáno, že není svrchovaným rozhodčím nad tím, co je správné a mravné a pravdivé a spravedlivé (jako takovým rozhodčím není žádná mocenská skupina ani žádná mocenská opozice). Vzniklo by v tom případě vakuum do té doby, než by se sešlo zase nových pár lidí, kteří by nechtěli zakládat ani organizaci, ani politickou stranu, kteří by nechtěli vytyčovat vlastní programy politických či společenských reforem nebo změn a nechtěli by tak budovat základnu ani pro nějakou současnou opoziční politickou činnost, ani pro nějakou příští etablovanou mocenskou politiku. Tedy do té doby, než by vyrostla nová oáza svobodné veřejnosti a veřejně uplatňované svobody, založená zase jenom na jednotlivých činech osobní odpovědnosti a odvahy, tedy na činech, odpovídajících na výzvy, jejichž autorem nejsou druzí lidé ani jejich výtvoři (jako organizace, instituce nebo jiná společenství), ale jejichž adresátem je každý sám za sebe. Nikdo není reprezentantem a nikdo se nemůže nechat reprezentovat.

Význam osobní odpovědnosti a individuálního uplatňování svobody není umenšen, nýbrž spíše naopak potvrzen skutečností, že se ve společnosti nikdo neobejde bez promyšleného a organizovaného společného úsilí, na němž se nějaká skupina shodne nebo výslovně dohodne a v němž se řídí dohodnutým programem. Snad všichni si uvědomujeme, že svá práva nemůžeme uplatňovat a své svobody uskutečňovat, dokonce ani individuálně, bez pomoci druhých. Dokonce i tam, kde jsme na první pohled docela osamoceni ve svém zápase (ve skutečnosti je nás vždycky víc, jen o sobě někdy nevíme), potřebujeme ty druhé přinejmenším jako naslouchající, byť nesouhlasící partnery. Svobodné školství potřebuje nejenom ke svobodě povolání a v této svobodě respektované děti a studující, ale také svobodné rodiče a svobodné učitele. Svobodný spisovatel a novinář potřebuje svobodný tisk, tj. také svobodného nakladatele, svobodné redaktory – a ovšem také svobodné čtenáře. Svobodný občan potřebuje svobodného soudce, ale také svobodný soudce potřebuje svobodné občany. Svobodný věřící potřebuje svobodného věřícího jiné konfese a také svobodného ateistu (a vice versa, je-li svoboda věřících omezována a likvidována, je zároveň likvidována také svoboda ateistů). Proto říkáme, že svoboda je nedělitelná; je-li na svobodě omezován můj spoluobčan, byť politický protivník, jsem de facto

omezován i já. A proti tomuto svému společnému omezování se musíme také společně bránit – tj. ne bránit jenom sebe, ale také druhého. A především toho, kdo se sám dost dobře bránit nemůže nebo komu to je zvlášť ztíženo. Jako svobodným resp. k svobodě povolaným občanům je nám všem tato fronta zápasu proti útokům na lidské a občanské svobody společná a jsme v ní nutně – pokud vůbec rozumíme, oč vlastně jde – solidární také se všemi politickými i ideovými odpůrci, především však s těmi, kdo jsou postiženi, potlačeni a pošlapáni nejhůře.

Charta 77 je po mém soudu vynikajícím výrazem a příkladem této obecně lidské solidarity právě jako „otevřené“ společenství bez přesných a zdůrazňovaných hranic, z něhož není, nemůže být a také snad nebude nikdo vylučován, pokud sám tuto otevřenost přijal a pokud v respektování svobodné odpovědnosti a odpovědné svobody těch druhých zůstane základně solidární i s těmi, s nimiž nesouhlasí (což vůbec neznamená, že svůj nesouhlas bude nějak tlumit). Nicméně je zcela pochopitelné, že bude hledat konkrétní, a to i organizační formy spolupráce s těmi, s nimiž je téhož názoru, s nimiž souhlasí a kteří souhlasí s ním. K tomu dochází a nutně bude docházet i mezi signatáři Charty 77, a ovšem i těmi, kdo sice z nejrůznějších důvodů svůj podpis nepřipojili, ale s Chartou souhlasí nebo jim je alespoň blízká a sympatická. Po mém soudu by však bylo základní chybou, kdyby jakákoliv podobná spojení vystupovala pod hlavičkou Charty nebo dokonce jako nějaký její orgán, a tedy kdyby nějaké jejich konkrétní aktivity měly nebo právem mohly být identifikovány s aktivitami samotné Charty jako takové. Mezi signatáři Charty existují názorové a programové rozdíly, a ty se pochopitelně musí a také mají projevit. Kdyby však určitý názor, postoj nebo program byl chápán jako oficiální nebo dokonce za takový byl vydáván, zatímco by ve skutečnosti představoval určité zúžení záběru a interesu, vedlo by to jednak k vnitřním napětím a možná k roztržce – a znamenalo by to především zcela nutně konec Charty jako takové. Na druhé straně by to především známějším představitelům Charty 77 pro samé ohledy k široké paletě názorové mohlo překážet v jejich vlastní angažovanosti a aktivitě, a dokonce i řadoví, méně známí signatáři by si často museli klást otázku, zda v tom smysluplném, co se domnívají podnikat, smějí vystupovat jako signatáři nebo nikoliv.

Proto mám za to, že všechny pokusy o zformování konkrétních programů a konkrétních aktivit v rámci celé společnosti by sice měly vycházet u chartistů ze základu, jímž je Charta 77 (a Všeobecná deklarace i mezinárodní pakty), a měly by tento základ i důsledky z něho vyplývající respektovat, ale měly by se ve svém pozitivním zdůvodnění vykazovat věcnými argumenty, aniž by se dovolávaly autority Charty 77 a aniž by souhlas či spolupráci jiných signatářů považovaly nebo dokonce vyhlášovaly za povinnost. Platnost a závaznost uváděných argumentů pro potřebnost a smysluplnost určitého podniku, jeho cílů i jeho provedení by pak byla zásadně stejná pro signatáře jako pro nesignatáře – právě tím by se v praxi uplatnila zásadní otevřenost, k níž se Charta hlásí.

V poslední době nastalo, jak už jsem zmínil, jisté uklidnění. Zatím ještě nemůžeme s určitostí říci, zda jenom přechodně; nicméně se zdá, že eventuelní recidivy oficiálního hysterčení nebudou mít dlouhé trvání, i když je zcela vyloučit zatím nemůžeme. Proto bude docházet k pozvolnému, ale trvalému přesunu těžiště naší práce do konkrétních aktivit, které nebudou mít oficiální předznamenání Charty, ale budou projektovány i uskutečňovány v jejím duchu a většinou i s jejím pozhénáním. Zatímco až dosud byla všeobecná pozornost soustřeďována na porušování lidských a občanských práv, musíme se v nadcházející době orientovat na vynalézavé hledání oblastí, kde vyhlášená a uzákoněná práva nejsou zatím uplatňována buď vůbec nebo jen velmi omezeně nebo sporadicky. To bude chtít především víc fantazie a také víc pozitivního, konstruktivního způsobu myšlení. Dá to víc práce a zejména myšlení, přemýšlení, neboť leckdy bude předpokladem celková proměna našeho původního přístupu. Na několika takových příkladech si to ukážeme v dopise, který Ti napíšu za 14 dní.

Praha, 18. 8. 1977

Tvůj Ladislav Hejdánek

Milý příteli,

slíbil jsem Ti minule, že na několika případech ukážu, jak si představuji uplatňování svobod a práv nikoliv kritikou poměrů, ale pozitivní prací. Ne že by kritiky nebylo zapotřebí; je jí u nás stále velmi málo a pokud přece, je většinou povšechná. Kritiky musí být naopak mnohem víc a musí být podrobnější; ale s kritikou nelze vystačit. Je třeba něco podniknout do té doby, dokud i po té nejlepší a nejpodrobnější kritice nedojde k řádné a úplné nápravě. V rámci občanských iniciativ je nutno podnikat řadu svépomocných akcí, které alespoň provizorně a částečně budou schopny řešit nejnaléhavější problémy. Rozhodující však přitom vždycky bude, aby byly maximální měrou respektovány zákony. Cílem takových svépomocných akcí, které mám teď na mysli, není primárně dosáhnout omezených výsledků navzdory nepříznivým okolnostem, nýbrž vytvořit a udržet prostor pro svobodnou tvorbu a pro svobodnou volbu uměleckých, vědeckých, filosofických a jiných děl a vůbec pro svobodný, nezávislý duchovní a intelektuální život. Takový prostor představuje pro básníka, spisovatele, vědce a myslitele něco podobného, co biosféra znamená pro jednotlivý živý organismus.

V pokusech o takovou pozitivní aktivitu nestojíme tak docela na počátku; řada věcí už byla podniknuta. V různých samizdatových edicích vyšla např. už nejedna básnická sbírka, nejedna novela, nejeden román, ba dokonce cestopis s fotografiemi, filosofické eseje, a také řada překladů, atd. Nejvytrvalejší a zatím asi nejzáslužnější je tzv. Petlice, z níž jsme měli možnost přečíst i některá díla zcela vynikající. V této a podobné činnosti je nepochybně zapotřebí pokračovat; zejména je třeba, aby se rozrůstala a množovala, aby přestala být spíše výjimkou a stala se oázou normalnosti v nenormální situaci, kdy někteří naši nejlepší umělci a myslitelé nesmějí pracovat ani na školách, ani v ústavech, kdy nesmějí publikovat, tj. veřejně tisknout, přednášet, vystavovat, zpívat atd., kdy se na veřejnosti nesmí ocitnout dokonce ani jejich jméno. Zdaleka v té věci neděláme, co je v našich silách a možnostech. Jen zřídka a při zcela mimořádných okolnostech je uspořádána v soukromém bytě nebo ateliéru výstava obrazů (nebo soch apod.); dosti zřídka dochází také k recitaci nových

básní nebo jiných textů – předčítání. Málo je využívána technika magnetofonového záznamu takových recitací; naproti tomu existuje řada docela pěkných nahrávek pop-music, i když by zajisté bylo zapotřebí, aby se i tady jejich počet podstatně zmnožil. Co však zatím naprosto chybí, je náhražkový časopis, který by jednak evidoval co nejdůležitěji to, co už je k dispozici, jednak poskytl místo také uměleckým kritikům, kunsthistorikům atd., a ovšem také místo pro názorové spory, diskuse a polemiky. Tím jsem zdaleka nevyčerpal uvedenou oblast; bylo by možno ještě leccos dodat. Ale mně dnes nejde o úplnost, nýbrž spíše jen o povzbuzení fantazie a o inspiraci. Tady i všude jinde je a ještě dlouho bude platit zásada: je třeba být tak vynalézavý, jak jenom je možno. Nové nápady musí rašit na všech stranách; a žádný nesmí ujít naší pozornosti, žádný se nesmí ztratit. Po té stránce žijeme v epochální době, kdy se kladou základy příštích dnů, příštího kulturního a duchovního života.

S touto orientací do příštích dnů, měsíců a let souvisí další naprosto základní věc. Dnes nevíme, jak dlouho bude nenormální situace ještě přetrvávat. Ale i kdyby to mělo být jenom dva tři roky (a já bych to odhadoval na podstatně delší dobu), je to především velká a zbytečná ztráta pro mladé lidi, kteří se nemohou dostat na odborné a vysoké školy. Letos se konečně dcera mého přítele dostala na vysokou školu – po čtyřech letech po maturitě, a to ještě i letos na druhé odvolání. Je to zajisté úspěch a příznak jistého pokroku, jistého zlepšení situace (zatím nevíme, zda dočasného nebo trvalého). Je to však dívka velmi nadaná a – jak se zdá – přímo předurčená pro vědeckou práci. Vědeckým aspirantům se odpouští nebo zkracuje vojenská služba, protože ztráta dvou let se považuje u adeptů vědy za povážlivou. Jak máme v tomto případě hodnotit ztrátu celých čtyř let? – Jsou obory, kde náprava svépomocí možná není; ale jsou jiné, kde možná je. Svěpomoc má dobrou perspektivu ve většině humanitních oborů; a navíc je taková svěpomoc naprosto logickým závěrem v situaci, kdy jsou v naší společnosti desítky stovky vysokoškolských profesorů, docentů a asistentů, kteří nesmějí přednášet, a vědeckých pracovníků, kteří byli zbaveni možnosti pracovat na vědeckých ústavech a často i vůbec ve svém oboru, a kdy na druhé straně stovky a tisíce mladých lidí nejsou přes své nadání přijati na střední a vysoké školy pro kádrovou závadnost svých rodičů. Co je v takové situaci logičtější, než když se zkušené odborníci sejdou s mladými lidmi, zajímavými

se vážně o jejich obor? Naznačil jsem to už v dopise z konce července. Bude k tomu jistě zapotřebí nemalých obětí na obou stranách. Takový univerzitní profesor, pokud není ještě v důchodu, se musí nějak živit; přijde z práce unaven a místo odpočinku bude muset v plném soustředění vyložit látku nebo odpovídat na dotazy; bude si muset promyslet postup výkladů a úsporně přednést vše podstatné; bude muset doporučit literaturu k dalšímu studiu a poradit, jak při sebevzdělání a samostatném studiu dosáhnout maximálních výsledků. A bude muset být k dispozici vždycky, když se některý student dostane do obtíží a kdy bez pomoci nebude vědět, jak dál. A mladí lidé sami na tom také nebudou lépe, neboť i oni budou muset pracovat, aby nebyli označeni za příživníky, a budou moci studovat až ve svém „volném“ čase. Ale i jako provizorní a namáhavé řešení to bude stát za to. – Také tady bude vhodné využít techniky; výklady lze nahrát na magnetofonovou pásku a pak třeba i přepsat. Po autorizaci vzniknou jakoby skripta a nové učební texty, jež budou k dispozici i těm, kdo nemohli být přítomni a kdo ani nemají magnetofon, aby si přednášky a diskuse přehráli. Navíc styk starších odborníků s mladými lidmi je významný i pro samostatnou vědeckou práci; je to už stará a známá zkušenost, že ostrážitá pozornost mladých lidí, nezatížených ještě vědeckou rutinou, inspiruje i nejostřílenější vědce k novým, nejednou velice produktivním pohledům a přístupům.

V obou uvedených případech šlo o kruhy intelektuálů. Bylo by zajisté nemístné, kdybychom zapomněli na to, že problémy a těžkosti naší společnosti nejsou zdaleka na tyto kruhy omezeny. Už jsem také měl příležitost se zmínit o tom, jak nedostatečně je u nás pečováno zejména v některých oborech o pracovní podmínky, o bezpečnost práce, o modernizaci výroby apod. Souvisí to s tím, že někdy chybějí potřebné ekonomické stimuly (např. zavedení nové technologie nebo pořízení nových strojů je ekonomicky „nevýhodné“, protože lidská práce je „levnější“), ale jindy se zase ukazují těžké nedostatky v práci společenských organizací, zvláště odborového hnutí. Nejde však jen o závady a nedostatky v pracovním procesu (které bychom pochopitelně mohli podstatně rozšířit), ale i o vážné negativní zjevy v mimopracovní sféře. Příkladem může být bytová výstavba, kde se v posledních letech státní podíl smrškl na minimum. V řadě odvětví se podařilo udržet ceny jakž takž v jistých mezích; neplatí to však o stavebnictví. Stavební náklady neobyčejně vzrostly; proto byla

státní výstavba bytů pronikavě omezena (prostředků je naléhavě zapotřebí jinde) a náklady musí nést mladí lidé, kteří nemají kde bydlet. Všichni víme, jaké sociální disproporce a nerovnosti tu vznikají. Mně však teď nejde o kritiku nesprávné bytové politiky, ani o kritiku neutěšených pracovních podmínek atd., nýbrž o to, co se v takové situaci dá pozitivního podniknout, aby se situace alespoň částečně a třeba jen lokálně zlepšila. Víím o případu, kdy nedlouho po válce byla jedna zpusťošená pohraniční obec znovu obydlena rodinami, které většinou pocházely z poválečné imigrační vlny (myslím z Volyně, už si nejsem zcela jist). Tito lidé nejednali na vlastní pěst, ale jako úzké společenství a v pozoruhodné vzájemné solidaritě. Nezačali každý soukromě vylepšovat své vlastní stavení, ale dohodli se na pořadí, dali dohromady jak peníze, tak síly a společně stavěli domek za domkem, až stála nakonec celá vesnice. Ve vesnici žili s nimi také dva nevidomí sourozenci, kteří rodiče ztratili ve válce; také jim byl společnou prací postaven domek. Není to inspirující příklad? Nežili bychom lépe, kdybychom se naučili žít i pracovat a také volný čas trávit společně a ne každá rodina nebo dokonce vůbec každý sám pro sebe? Není taková vzájemná solidarita (nezůstávající jen u emocí a deklarací, nýbrž praktická a efektivní) něčím, co by významně přispělo k vytvoření svobodného prostoru bez nežádoucích intervencí? Nebylo by to prospěšné pro každého? Jaké by to jen bylo zázemí ve chvílích potíží, krizí, krátkodobého i dlouhodobého ohrožení, to dovedou opravdu ocenit jen ti, kdo se do těžké situace dostali a solidární pomoc druhých zakusili. Krize moderní společnosti do značné míry koření v její atomizaci, tj. v izolaci jednotlivce a tzv. malé rodiny. Za všech okolností musíme uvést v život nové vztahy, zaručující, že jednatlivec i „malá“ rodina budou trvale (i když proměnlivě) „obaleni“ širším společenstvím, v němž budou mít své zázemí a v němž budou spolutvořit zázemí těm druhým.

Vedlejším produktem takových nových společenských struktur bylo ještě něco dalšího, neobyčejně významného. Všichni víme a vidíme kolem sebe, že socialistická společnost přes všechny deklarace nevytvořila nový životní styl, ale že v naprosté převaze fakticky převzala a osvojila si maloměšťácké zvyky, formy a ideály. Taková věc se totiž nedá naplánovat a nadekretovat, ale vzniká organicky a ukazuje povahu skutečných poměrů ve společnosti, tj. je jakýmsi

příznakem a signálem. Nemělo by cenu podrobně vypočítávat jednotlivé rysy tohoto „socialistického maloměšťáctví“, které je o to nesmyslnější, oč je méně funkční a fungující. (Jediný příklad, vedle něhož by mohly být ovšem jmenovány desítky dalších: množství lidí resp. rodin u nás dnes vlastní auto, v některých rodinách dokonce ne jedno. Naprostá většina těchto soukromých aut však je v provozu jen o víkendech, a to dokonce ani ne o všech. Vlastnit auto je věcí sociální prestiže, nikoliv věcí praktické potřeby.) Nový životní styl však nemohou vytvořit lidé, kteří se stále jen přizpůsobují, adaptují, akomodují, nýbrž jen lidé, schopní a rozhodnutí zakotvit a integrovat svůj život na jiné rovině než na rovině okamžitých poměrů, totiž v hloubce. Nový životní styl může vzniknout jen jako důsledek hlubší životní zakotvenosti a pevnější životní orientace.

Socialismus ve své nejhlubší podstatě nemůže být definován ekonomicky, tím méně politicky. Socialistická je společnost, v níž se člověk vztahuje k druhým lidem jako ke svým přátelům, druhům, soudruhům (tj. v níž platí, že homo homini socius). To ovšem není primárně otázka sociální organizace, nýbrž otázka aktuálního a konkrétního vztahu jednotlivého člověka k jednotlivým lidem. A tady platí, že mými přáteli se především musí stát lidé strádající, slabí, s nimiž se špatně nakládá, kteří trpí, kteří jsou proti právu zkracováni a diskriminováni, kteří jsou nemocní, staří anebo kteří jsou vystrkováni na okraj společnosti; přesněji řečeno: těmito lidem se já musím stát přítelem, druhem, soudruhem. Mít se „soudružsky“ k řediteli nebo k tajemníkovi apod., na tom není nic socialistického, to je běžné ve všech společnostech. Ale zastat se osočeného, pomluveného, oklamaného, poníženého člověka proti řediteli nebo proti tajemníkovi, či alespoň bez ohledu na ně a na to, jak to oni budou hodnotit, to je zároveň spravedlivé a zároveň socialistické, tj. soudružské, přátelské, zkrátka lidské. Takových příležitostí máme kolem sebe denně dost a dost. Jde pouze o to, že nám ti druhí za to musí stát, abychom si s nimi trochu zkomplikovali život. Naučíme-li se jednat s druhými lidmi tak, abychom pomáhali opravdu jim a nikoliv sobě, abychom zlepšili jejich a nikoliv svou situaci, pak dostane náš život teprve ten správný směr a tu správnou kvalitu. Možná, že Ti tyhle řádky připadají poněkud mentorsky a mravokárně. Ale když si to všechno dobře rozvážíš, uvidíš, že ničemu nejsou vzdáleny víc než nějakému moralizování. Je to ta nejpraktičtější věc v lidském životě;

a ta nejschůdnější cesta ke společnosti, v níž lze žít opravdu lidsky. A stačí k tomu docela málo: otevřít oči a vidět skutečnou lidskou bídu; a udělat všechno, co je v našich silách, proti ní. A nenechat se přitom svést žádnou ideologií a žádnými, ani těmi sebelíp vyhlížejícími frázemi.

Nakonec bych Ti chtěl ještě napsat, že už jsem se dozvěděl o tom, že jsi přece jen připojil pod Chartu svůj podpis. Nevím, co Ti bránilo mi to říci. Snad to, že jsem Tě kdysi před víc než půl rokem odmítl? Lituješ snad, že jsi nebyl mezi prvními? Máš dojem, že ses opozdil? Byl by to omyl. Ve věci, o níž v Chartě 77 jde, totiž vůbec nejde o podpis, zejména ne jenom o podpis, dokonce ani na prvním místě o podpis. Jednat a žít v duchu Charty 77 je docela dobře možno i bez podpisu. A je možno podepsat a svým jednáním se z okruhu Charty vytratit a dokonce vyloučit. Cílem Charty není získat co nejvíc podpisů, ale přesvědčit co nejvíc lidí, že se mohou a mají chovat vůči státu jako svobodní, stateční občané, že se však hlavně mohou a mají chovat ke svým spoluobčanům jako jejich přátelé, druzi, soudruzi. Na prvním místě pak k těm spoluobčanům, kteří jsou ostouzeni a pomlouváni, nespravedlivě obviňováni a odsuzováni, šikanováni a diskriminováni, neutroizováni a provokováni, uráženi a ponižováni. Takovými spoluobčany mohou být jistě i signatáři Charty 77; početní převahu však mají jiní. A ty všechny musíme spolu vyhledat a nedopustit, aby se svými těžkostmi byli sami. Lidská práva nejsou totiž jejich „přirozenou výbavou“, ale jsou povinností nás a těch druhých, abychom je prakticky, svým jednáním a svými činy, ujistili, že jsou pro nás lidmi, našimi přáteli, druhy, soudruhy, které nikdy neodepíšeme, i kdyby to bylo pro nás spojeno i s nějakým rizikem.

Buď zdrav!

Praha, 1. 9. 1977

Tvůj Ladislav Hejdránek

LADISLAV HEJDÁNEK
Dopisy přáteli

Vydal **Institut pro středoevropskou kulturu a politiku**
Edice
OIKÚMENÉ

Odpovědný redaktor Aleš Havlíček
Technická redakce Vladimír Prajzler
Obálku navrhl Zdeněk Ziegler
Sazba *Persona*
Tisk *Formát* Boskovice

První vydání, Praha 1993
Tematická skupina 02/3

